

EXTRA

Z ráje do ráje

příprava na setkání s Bohem

POTŘEBUJEME NOVÉ FORMY BOHOSLUŽEB?

© Petra Roeder - FOTOLIA

Z ráje do ráje

SVĚTLO A TMA

JAROSLAV JUŘICA

Mnoho křesťanů je lépe informováno o hvězdách filmového nebe a sportu než o nebi samém. Každé studium Božího slova v nás má upevnit vědomí, že žijeme v době konce. 1M 1,3.4: „*I řekl Bůh: Bud' světlo! I bylo světlo. A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy.*“

Co má světlo společného s tmou? Světlo a tma zde byly dříve, než Bůh dokončil stvoření. V 1M 1,2 čteme: „*Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami.*“ Protože vše bylo pusté a v hluboké tmě, musel Bůh jednat, musel oddělit tmu od světla.

Jedná Bůh v naší době jinak než tehdy? Změnil Bůh princip svého jednání? U Jakuba 1,16.17 čteme: „*Nebluďtež, bratří moji milí. Všeliké dání dobré a každý dar dokonalý shůry jest sstupující od Otce světla, u něhožto není proměnění, ani jakého pro obrácení se někam jinam zastínění.*“ Jestliže má Bůh něco dělat ve tvém životě a vést tě, pak musíš říci ano k Božímu oddělování tmy od světla. To byla také úloha J. Krista při Jeho pobytu na této zemi. J 1,4.5 říká: „*V něm život byl, a život byl světlo lidí. A to Světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.*“ Lidé Ježíše nepochopili, nepřijali Jej. U Jana 3,19 čteme: „*Toto pak jest ten soud, že Světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli Světlo; nebo skutkové jejich byli zlí.*“ To je problém a zároveň tragédie lidí této doby. Nechtějí oddělení tmy od světla.

Čím radikálněji a bez kompromisu oddělíme ve svém životě světlo od tmy, o to mocněji bude Bůh působit v našem životě. Co to pro nás vlastně znamená? Jestliže nám neschází poznání, pak víme, co znamená oddělení tmy od světla. Není to nic jiného než to, co provedl před léty Bůh na počátku a v čem dále pokračuje, ať se nám to líbí nebo ne. Bůh chce toto rozdělení provést v našem životě a také ho provede. V 1Pt 2,9 čteme: „*Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo*

své.“ K čemu jsme povoláni? Abychom vyšli ze tmy. Abychom se oddělili od tmy a to nejen zevně, ale i uvnitř.

1Te 5,4.5 říká: „*Ale vy, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den jako zloděj zachvátil. Všickni vy synové světla jste a synové dne; nejsme synové noci, ani tmy.*“

U Ef 5,9 čteme: „*Nebo ovoce Ducha záleží ve vší dobrotě, a spravedlnosti, a v pravdě. O to stojíte, což by se dobře líbilo Pánu. A neobcujte s skutky neužitečnými tmy, ale raději je tescete.*“

To je základ naší církve.

V 1J 1,7 je napsáno: „*Pakli chodíme ve světle, jako on jest ve světle, obecnství máme vespolek, a krev Ježíše Krista Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.*“ To je spojení na základě víry. Rozhodující je Boží vůle a ne lidské mínění. Co spojuje věřící, je chození ve světle. Když k tomu řeknu ano, Pane, pak mám s Ním také spojení, jsem s Ním zajedno. Pak to, co je napsáno v 1J 1,7 se stane skutečností.

Co ještě znamená oddělení světla od tmy? Dojde k vyloučení všeho zlého, k odstranění mraků. Oddělení dobra od zla bude stále otevřenější, zjevnější a důkladnější. Iz.1,25: „*Když zase obrátím ruku svou na tě, až přepálím dočista trůsky tvé, a odejmu všecken cín tvůj.*“ Zde je tma srovnávána s cínem, jiné překlady ji srovnávají s olovem, které představuje nečistotu, kterou chce Bůh odstranit. Je to boj. Tak, jak to tenkrát Bůh udělal, tak to udělá i dnes. Nečistotu je třeba odstranit u každého člena církve. Jinak bychom neobstáli.

Dá se říci, že slovo *probuzení* je v dnešní době velice otřepané. Víme ale, co znamená v biblickém slova smyslu? Jsme-li probuzeni, pak jsme odděleni od tmy. Jsme světlem. Je to Boží vůle pro mne i pro tebe? Jak se projevuje Boží vůle? Třemi způsoby:

Pokračování na straně 46

Impressum

Zvláštní vydání nezávislého časopisu „Z ráje do ráje“ – Extra, je určeno jen pro členy CASD. Neslouží k misii. Časopis chce představit některé skutečnosti, které zarmucují mnohé členy církve. Nedělá si nárok na provedení jakýchkoliv změn v církvi.

Snad je to jen hlas volající na poušti. Pokud vám časopis něco přinesl a pomáhá v orientaci v současné církevní situaci, nabídněte ho těm bratřím a sestrám, kteří ho nečetli. Další výtisky si můžete objednat na adrese redakce.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivo Kapeč
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela – Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

2	Světlo a tma
Jaroslav Juřica
4	Potřebujeme nové formy Bohoslužeb?
Samuel Koranteng – Pipim
10	Nová píseň
Dr Wolfgang Stephani
15	Pán naší hudby a písní
Armin Krakolinig
17	Není čas k oslavování
Dr. Michael Kerzendorfer
21	Cesta nepravého pastýře
Armin Krakolinig
24	Demasův princip
Wilhelm Busch
25	Tichá zkáza - Nové roucho spiritizmu?
Daniel Samuel
28	Spojení církve se světem
Ellen White
29	Máš novou píseň?
Daniel Samuel
32	Čas pro církev bez úhony a vrásky
Armin Krakolinig
34	Moderní, postmoderní
Jaroslav Juřica
37	Velikonoce
Armin Krakolinig
40	Cena vzpoury
Daniel Samuel
44	Malé poohlédnutí
J. Šmíd
48	Chci Tě chválit...
V. Gajdošíková

»Protož poradiv se král, udelal dvě telat zlatých a řekl lidu: „Dosti jste již chodili do Jeruzaléma. Aj, teď bohové tvoji, ó Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské.«

1.Královská 12,28

POTŘEBUJEME NOVÉ FORMY BOHOSLUŽEB?

© Kirsty Pargeter - FOTOLIA

SAMUEL KORANTENG – PIPIM

JAROBÉAM VYMYSLIL NOVOU NÁRODNÍ CÍRKEV. JAKÉ POUČENÍ NÁM TO DNES PŘINÁŠÍ?

Čím jsme blíže poslednímu konfliktu v otázce pravé bohoslužby, tím více se můžeme učit z Jaro-
beámovu pokusu o vytvoření líbivé bohoslužby.

Budou se lišit formy našich bohoslužeb v třetím tisíciletí od známých forem minulého století? Je přirozené, že se na začátku nového tisíciletí hodně diskutuje o dobové bohoslužbě. Alternativní formy, které chtějí někteří v současnosti vyzkoušet, pocházejí z různých náboženství. Již před sedmnácti lety, 17.12.1990, se v úvodním článku časopisu Newsweek, hovořilo o devadesátých letech jako o věku „chaotické spirituality“ charismatických katolíků, New Age, Židů a kvakerů - episkopálů, kde je věrnost víře již dávno překonána a kde je zákazník pánem.

V protikladu k současnému trendu konat bohoslužbu ve stylu samoobslužné jídelny, rozeznává Bible jen dva druhy bohoslužeb - pravou a falešnou. Pokus smíchat oba druhy je označen jako synkretismus a biblicky je známý pod jménem Babylon. Praví ctitelé Boha vždy čelili nátlaku synkretismu. Z dějin známe mnohá střetnutí mezi následovníky pravé a falešné bohoslužby. Satanova vzpoura v nebi se týkala především bohoslužby, protože toužil sedět na Božím trůnu a být uctíván.

„Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifere v jitře vycházející? Poražen jsi až na zem, ještos zemdlíval národy. Však jsi ty říkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného vyvýším stolicí svou, a posadím se na hoře shromáždění k straně půlnocní. Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu.“ (Iz 14,12-14)
První smrtí v lidských dějinách byla vražda Ábela. Šlo

o spor, jak má být Bůh uctíván. (1M 4) Rozepře mezi Eliášem a Baalovými kněžími měla také co do činění s uctíváním Boha. (1Kr 18) Daniel a jeho tři židovští přátelé byli rovněž zkoušeni kvůli uctívání Boha. (Da 3,6) Když byl Ježíš pokoušen na poušti, šlo také o uctívání Boha. (Mt 4) Není divu, že i v posledním boji lidských dějin půjde o otázku uctívání Boha. (Zj 13,14)

Krise v uctívání Boha v době konce

Jedno z nejstrašnějších proroctví, jaké kdy bylo dáno smrtelníkům, najdeme v knize Zjevení. Má souvislost s krizí v uctívání Boha v době konce. Na jedné straně tohoto posledního sporu stojí moc, která je řízena satanem.

„I svržen jest drak ten veliký, had starý, jenž slove d'ábel a satanáš, kterýž svodí všecken okršlek světa; svržen jest, pravím, na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou.“ (Zj 12,9) Tato moc je představena šelmou, která má rohy podobné Beránkovým.

„I dáno jí, aby dāti mohla ducha tomu obrazu šelmy, aby i mluvil obraz šelmy, a aby to způsobila, kteřížkoli neklaněli by se obrazu šelmy, aby byli zmordováni.“ (Zj 13,15)

Na druhé straně nás Bůh varuje poselstvím třetího anděla ve Zjevení 14,9-11: „A třetí anděl letěl za nimi, pravě velikým hlasem: Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu, a vezme-li znamení její na čelo své aneb na ruku svou, I tenť také bude píti víno hněvu Božího, víno, pravím, kteréž jest vlito do kalichu hněvu jeho; a trápen

bude ohněm a sírou před obličejem andělů svatých a před obličejem Beránka. A dým muk jejich vstoupí na věky věků, a nebudouť míti odpočinutí dnem i nocí ti, kteříž se klanějí šelmě a obrazu jejímu, a jestliže kdo přijme znamení jména jejího.“

Podstata krize

1. Celosvětový boj

Během krize doby konce očekávají konkurující mocnosti, že každý člověk na tomto světě bude následovat jejich pokynů. Satan nařídí: „A rozkazuje všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, aneb na čelích svých, a aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, anebo počet jména jejího.“ (Zj 13,16-17)

Současně Bůh varuje před jeho falešným uctíváním a volá: „Bojte se Boha, a vzdějte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.“ (Zj 14,7) To je zřetelný odkaz na slova čtvrtého přikázání: „Pomni na den sobotní, abys jej světil. Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své; Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i příchozí, kterýž jest v branách tvých. Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.“ (2M 20,8-11)

Jelikož všichni lidé budou uctívat tu či onu mocnost, můžeme z toho vyvodit, že v době konce budou všichni lidé nábožní. Ačkoliv každý bude předstírat víru v Boha, přesto Mu nebudou všichni věřit. Nebudou věřit Jeho Slovu, Jeho upozorněním, zaslíbením ani Jeho moci.

2. Uctívání - poslední zkouška věrnosti

Krize posledních dnů lidstva končí přesně tam, kde všechno začalo, u sporného bodu v uctívání Boha. Bohoslužba ukazuje, kdo nebo co je na prvním místě v životě člověka; jasně ukazuje, jestli jsem připraven pro někoho nebo pro něco žít nebo také zemřít. Mimo jiné se uctívatel stává podobným zbožňovanému objektu. „Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich, v nečistotu, aby zprnili těla svá vespolek. Jakožto ty, kteříž jsou směnili pravdu Boží za lež, a ctili i sloužili stvoření raději nežli Stvořiteli, kterýž jest požehnaný na věky. Amen.“ (Ř 1,24-25) „My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující, v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“ (2K 3,18) Až všechno to, co bylo řečeno, bude i vykonáno, pak to také znamená, že náš postoj k formě bohoslužby rozhodne o tom, na kterou stranu se postavíme v posledním rozhodujícím boji.

3. V ohnisku střetu zájmů je Boží zákon

Poslední spor pak bude soustředěn hlavně na první čtyři přikázání desatera, přikázání, která se zabývájí otázkou: Koho, proč, jak a kdy máme uctívat? Ti, kteří budou v poslední době stát na Boží straně, budou doslova označeni jako ti, kteří zachovávají Boží přikázání. „I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteříž ostříhají přikázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista.“ (Zj 12,17) „Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy“ (Zj 14,12) Výsledek této volby bude mít dalekosáhlé důsledky.

4. Neutralita není možná

Každý člověk na tomto světě, bez ohledu na rasu, pohlaví nebo společenskou třídu, bude donucen k rozhodnutí, koho bude poslouchat v této krizi uctívání. Teologická neutralita (neboli pluralismus) se ukáže být pohádkou, již věřili ti, kteří se nechtěli rozhodnout pro Boží pravdu.

5. Drahé rozhodnutí

Jako vždy, když se pro něco rozhodneme, bude mít tato volba dalekosáhlé důsledky. Ti, kteří se rozhodnou pro uctívání šelmy, budou spáleni ohněm a sírou. Ti, kteří se rozhodnou pro Boha, nebudou moci kupovat ani prodávat. Budou označeni jako tvrdohlaví narušitelé míru, a proto budou hodni smrti. Z toho je zřejmé, že v otázce uctívání nejde o naše osobní, kulturní nebo také generačně podmíněné záliby.

6. Věroučné přesvědčení a životní styl

Biblické proroctví nás varovalo před šelmou a jejím obrazem. Dále nám říká: „Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy.“ (Zj 14,12 KP) srovnej s verši: Zj 12,17 a Zj 19,10. Tím, že budou proti sobě postaveni věrní Bohu, ti, kteří zachovávají Boží přikázání a mají víru Ježíšovu, a ti, kteří zbožňují šelmu s jejím obrazem a přijmou její znamení, jasně uvidíme konečný důsledek: Věrné a zdravé učení s odpovídajícím životním stylem na jedné straně a opozice proti obojímu na straně druhé, nám ukážou jasný rozdíl mezi ctiteli Boha a uctivateli šelmy.

7. Ujištění o vítězství

Označení Božích dětí slovem svatí zřetelně říká, že dokáží vést posvěcený život i v největších zkouškách protože mají živou důvěru v Krista. To jsou ti, kteří zvítězili ve velkém boji ve věci uctívání. (Zj 20,4 a Zj 12,11) Ano, praví ctitelé Boha v tomto velkém boji zvítězí, protože zůstali věrní ve velkém soužení a tito přemožitelé budou navždy se svým Pánem. „Nebudouť lačněti ani žízniti více, a nebude bítí na ně slunce, ani žádné horko. Nebo Beránek, kterýž jest uprostřed trůnu, pástí je bude, a dovedeť je k živým

studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu s očí jejich.“ (Zj 7,16-17) „I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydlitíť bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa jejich Bohem.

A setřeť Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pominuly. I řekl ten, kterýž seděl na trůnu: Aj, nové činím všecko. I řekl mi: Napiš to. Neboť jsou tato slova věrná a pravá. I dí mi: Již se stalo. Ját jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Ját žiznivému dám ze studnice vody živé darmo. Kdož zvítězí, obdržít dědičně všecko, a budut' jemu Bohem, a on mi bude synem“. (Zj 21,3-7) Zatímco tato naděje na konečné vítězství představuje pro věřící hybnou sílu „zůstat věrný až do smrti“ (Zj 2,10), také falešné uctívání má svá zvláštní lákadla. Proto v době konce dá také převážná většina lidí přednost falešné bohoslužbě. (Zj 13,8.12.15)

Abychom lépe pochopili přitažlivost některých moderních bohoslužeb, podíváme se na církev v době Jarobeámově.

Jarobeáмова inovovaná dobová církev

Když Jarobeám, syn Nebatův, slyšel, že Šalomoun zemřel, vrátil se zpět z nuceného exilu v Egyptě do své vlasti, do města Sereda v pohoří Efraim. Mezitím prosil izraelský národ Rechabeáma, Šalomounova syna - dědice, aby snížil daně. On však podle rady mladíků povýšeně odpověděl: „I odpověděl král lidu tvrdě, opustiv radu starců, kterouž dali jemu. A mluvil k nim vedle rady mládenců, řka: „Otec můj ztížil jho vaše, já pak přidám břemene vašeho; otec můj trestal vás bičiky, ale já trestati vás budu biči uzlovatými.“ (1Kr 12,13.14)

Rechabeáмова bezcitná odpověď byla poslední kapkou, kterou pohár trpělivosti přetekl. Většina národa se bouřila. „Když celý Izrael uviděl, že je král nevyslyšel, dal lid králi tuto odpověď: „Protož vida všecken Izrael, že by je král oslyšel, odpověděl lid králi v tato slova: Jakýž máme díl v Davidovi? Ani dědictví nemáme v synu Izai. K stanům svým, ó Izraeli! Nyní opatř dům svůj, Davide. Odšel tedy Izrael k stanům svým.“ (1Kr 12,16) Po této vzpouře pozval Jarobeám většinu národa k velkému shromáždění, kde byl zvolen za krále. Jen kmeny Juda a zřejmě také Benjamin zůstaly věrny domu Davidovu.

Toto zvolení za krále považoval Jarobeám za správné. Měl zkušenosti, které získal jako ministr za vlády Šalomouna. Mimo jiné ho nechal Bůh pomazat prorokem Achijášem Šilonským. (1Kr 11,26-40) A nyní byl jednohlasně zvolen za krále Izraele. Žel, při svém vzestupu k moci nepoznal Boží volání k věrnosti, ale snažil se upevnit své postavení tím, že zavedl alternativní formu bohoslužby, která byla sice pro lidi atraktivní, ale spočívala na základech, které nebyly v souladu s Božím slovem.

Jméno Jarobeám je možno doslovně přeložit jako „ten, který zastupuje věc lidu“. Věrný svému jmé-

nu zavedl takovou formu bohoslužby, která se líbila lidu namísto Bohu. Jeho formu bohoslužby můžeme tedy označit jako lidovou, národní a církev za nezávislou náboženskou společnost, která byla založena pro uspokojení potřeb lidu. Ačkoliv se tato církev lidem velice líbila, lišila se minimálně v sedmi bodech od Božího ideálu:

1. ve své motivaci uctívání a bohoslužby
2. v základním konceptu uctívání a bohoslužby
3. v objektu uctívání
4. v požadavcích na uctívající
5. ve vztahu k místu bohoslužby a uctívání
6. v osobě, která vede bohoslužbu a uctívání
7. v době bohoslužby a uctívání

Každý bod nyní jednotlivě rozebereme a objasníme:

1. Motivace uctívání a bohoslužby

Jak všichni víme, pravé uctívání je založeno na lásce. Jarobeáмова falešná bohoslužba byla založena na strachu. Báł se, že bohoslužby v Jeruzalémě odvedou lidi zpět k Rechabeámovi, jeho politickému rivalovi. (1Kr 12,26.27) Mohlo by to skončit atentátem na jeho osobu, a tím i ukončením jeho vlády. Strach je vždycky vyjádřením nedostatku víry. Jak často jsou odpovědní pracovníci hnáni strachem ze členů nebo strachem ze ztráty hlasů. Dělalí kompromisy v otázkách víry, přičemž převezmou nebiblické způsoby, tak, jak to udělal Jarobeám. „Každý chybný krok Božích dětí je způsoben nedostatkem víry.“ (PP 495)

2. Základní koncept bohoslužby a uctívání

Král se poradil a dal udělat dva zlaté býčky a řekl lidu: „Protož poradiv se král, udělal dvě telat zlatých a řekl lidu: Dosti jste již chodili do Jeruzaléma. Aj, teď bohové tvoji, ó Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské“. (1Kr 12,28) Je zcela zřetelné, že král nehledal radu u Boha, ale radil se s týmem expertů. Kdyby žil Jarobeám dnes, pak by mu specialisté pro růst církve určitě doporučili, aby se učil od úspěšných strategií současných megacírkví v Kenaanu i v Egyptě. A ještě by ho povzbudili k používání metod, které jsou přiměřené době, příjemné ženám a dostupné kultuře k dosažení lhostejných, vzdávajících se a zapomínajících lidí. Experti by jej také přiměli provést výzkum veřejného mínění, aby poznali, co si skutečně přejí neobrácení členové církve.

Důvodem, proč Jarobeám nehledal radu v Mojžíšových knihách a proč se ani neradil s duchem prorockým (byl zde prorok Achijáš Šilonský [1Kr 11]), snad byla myšlenka, že takové zdroje informací již patří k minulé epoše krále Davida a nejsou použitelné v jeho současné situaci. Jarobeám nechal po konzultaci s poradci udělat dva zlaté býčky a zvolal k lidu: „Zde jsou tvoji bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země!“ (1Kr 12,28)

3. Změna objektu uctívání

Jarobeamův zájem na uctívání telat mohl vzniknout v Egyptě, kde bezpochyby přišel do styku s uctíváním boha Amon - Re. Měl problém jen ohledně způsobu uctívání, protože lidé nebyli zvyklí zhotovovat si žádné obrazy nebo sochy Boha. Kde se naučili takovému jemným teologickým výmluvám? Kde? Přirozeně u Árona na úpatí hory Sinaj. (2M 32) Nebyl snad Áron příkladem pro uznávanou část dějin Izraele? A co řekl Áron lidu, když mu představil zlaté tele? „*Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli z země egyptské*“. (2M 32,4)

Jarobeám věděl, že může udělat totéž, co Áron. A také to udělal. (1Kr 12,28) Aspoň měl nyní to, co potřeboval pro svou vizuálně orientovanou televizní generaci. Ale Bůh nikdy nedovolil uctívání obrazů, a ve svém Slovu varuje: „*Neučiniš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí. Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne*“, (2M 20,4-5) Druhé přikázání se nestaví jen proti uctívání falešných bohů (tuto skutečnost obsahuje již první přikázání), ale jedná se zde o uctívání pravého Boha falešnou formou. Druhé přikázání, pokud je správně chápáno, totiž zakazuje uctívat věci udělané lidskou rukou, ať jsou z kovu, či malované. Jeden evangelický teolog poznamenal: „*Stejně jako nám druhé přikázání zakazuje zhotovovat sochy Boha, tak nám zakazuje také konstruovat si ve svém myšlení duchovní obrazy. Představovat si Boha ve své mysli, může být stejným přestoupením druhého přikázání, jako když si jej zhotovíme svými rukama*.“ Velmi často slyšíme slovní obraty jako: „*Moje představa o Bohu je...*“ nebo „*Mně se líbí Bůh jako...*“, „*Zažil jsem Boha jako...*“, „*Moje realita Boha je...*“ atd., což jsou nešetrné představy, dokonce skryté odmítnutí toho, co o Bohu učí sama Bible. Autor pokračuje: „*Je třeba zdůraznit, že ti, kteří si myslí, že si mohou myslet o Bohu, co chtějí, přestupují druhé přikázání. V nejlepším případě si mohou představit Boha jako obraz člověka, snad jako ideálního člověka nebo jako druh „Supermana*“. Ale Bůh není člověk. Jsme sice stvořeni k jeho obrazu, ale proto si nemůžeme myslet, že vypadá jako my. Takto smýšlet o Bohu znamená neznat Je, nemít o Něm informace. Každá spekulativní teologie, která se opírá o filozofickou argumentaci místo o biblické zjevení, je mylná. Následování představ vlastního srdce vede v říši teologie přímo k tomu, že Boha nepoznáme a staneme se modloslužebníky. Bůžkem je v tomto případě falešný duchovní obraz Boha, který si člověk utvoří sám svými domněnkami a fantazií.“

Jsou-li závěry pozorování tohoto teologa správné, pak ti, kteří mají odvahu formovat biblickou víru, podle skutečných i smyšlených obrazů naší doby,

opakují i dnes Jarobeámovy chyby. Naše teologické novoty pak směřují k zavedení levného náboženství, právě tak, jako se to stalo za Jarobeáma.

4. Změněné požadavky na ctitele Boha

Když Jarobeám řekl Izraeli „*....Už jste se dost nachodili do Jeruzaléma*“, (1Kr 12,28) nabídl jim lacinější náboženství. Víru, jejíž požadavky na uřednictví byly daleko menší než ty, které odpovídaly pravému biblickému náboženství. Nabídl pohodlné náboženství namísto náboženství poslušnosti.

Lidé, kteří přistoupí na svěcení neděle, obdrží například 10 % rabat (slevu) na deset Božích přikázání, jak se dnes říká, protože odstranili sedmý den - sobotu. A jak je to s těmi v našich vlastních řadách, kteří nabízejí křesťanský životní styl za mimořádnou cenu (se slevou) tím, že povzbuzují ke střídmému pití alkoholu, k oprávněnému nošení šperků a ozdob, k příležitostnému jedení nečistých pokrmů, k rozvodům a novým sňatkům?

Nebezpečí levného náboženství spočívá v přijetí principu, že když sbor chce být opravdu soucitný, pak musí akceptovat členy bez jakékoliv kritiky „*takové, jací jsou, bez nepopulárního, nebudeš, neučiniš, musíš atd.*“ V protikladu k dřívějším náboženským reformačním hnutím je nyní cílem zajistit pomoc, ne obrácení. Nabízet životní pomoc místo posvěcení; v kruhu duchovně rovnocenných, ne pod plným vedením autority církve. Kolektivní zhodnocení mého JÁ stojí docela na začátku jednání. To je také důvod, proč jsou nejvíce vyhledávány církve, které nejméně požadují.

Při tomto způsobu bohoslužeb je každý jednotlivec sám pro sebe zdrojem nejvyšší autority. Uvedu příklad, jak dělá reklamní kampaň jedna spotřebitelsky orientovaná církev. Její motto zní: „*Místo toho, abych se přizpůsobil církvi, najdu si takovou, která mi vyhovuje*.“ Při takovém druhu bohoslužebné mentality jednají členové církve tak, jakoby zkoušeli různé druhy restaurací. Když v jedné nenajdou nic, na co by měli chuť, jdou jinam. Účast a spolupráce se nezakládají na povinnosti, ale řídí se výlučně tím, zda církev uspokojuje jejich potřeby. Nenastává u nich obrácení, jednoduše si církev vybírají. K zajímavým závěrům došli v článku jednoho časopisu: „*Z teologického hlediska je výhled do budoucna ještě nechutnější. Mnozí duchovní ve snaze přizpůsobit se, vyškrtli jednoduše ze svého slovníku slovo hřích. Dělají to jako mnozí politici, kteří něco takového označí jako uklouznutí a radí členům církve, aby se přes to jednoduše přenesli. Zatímco nahrazují duchovní schopnost rozhodování terapií, obračejí se na nekonečně milujícího a pečujícího Boha, který přece vždy pomůže svému lidu všechno překonat. Je to víra, ve které ti nebesa nikdy neřeknou „Ne“ a ve které ani ty nemusíš nikdy říci Bohu „Je mi líto*“.“

Tak vypadá tento levný způsob podobný Jarobeámově bohoslužbě, který sladce říká: „Už jste se dost nachodili do Jeruzaléma“. (1Kr 12,28)

5. Změna místa uctívání

Jarobeám nás objevováním nových forem pobožnosti v jednom bodu předešel. Věděl přesně, že Bohem určené centrum bohoslužeb je v Jeruzalémě. Udělal změnu a pro bohoslužby určil dvě místa: Bet-el a město Dan. (1Kr 12,29) Jednoho býčka nechal postavil v Bethel a druhého v Dan.

Tato místa byla ze strategického hlediska zvolena velmi dobře. Bethel byl místem na jižních izraelských hranicích, kde patriarchové konali bohoslužby. (Ge 28,10-12,19; 31,13; 35,1-7; Oz 12,5) Město Dan leželo zcela na severu a bylo známé v souvislosti s jedním rebem z kmene Lévi, který žil v době Soudců a prováděl svůj vlastní způsob bohoslužeb. (Sd 18) Bethel tudíž mohlo oslovit neobrácené „tradicionalisty“, kteří si mysleli, že se pevně drží starého náboženství. Také však mohlo přitáhnout progresivní neobrácené teology, kteří se cítili být dostatečně zralí, aby mohli hledat dobrodružství, poté, co obměnili staré věroučné zásady a praktiky.

Na tomto principu mohl Jarobeám, náš charismatický vůdce pobožnosti, nabídnout výběr ze dvou možností. První sloužila těm, kteří upřednostnili tradiční bohoslužby, a druhá těm, co dali přednost moderní, době přiměřené, bohoslužbě. Jarobeám měl velmi praktický důvod ke zvolení těchto dvou míst. Bet-el leželo ve vzdálenosti asi 16 km od Jeruzaléma. A to bylo nemalé pokušení pro izraelské náboženské poutníky, aby tam při cestě do Jeruzaléma už zůstali a nepokračovali prašnou cestou do kopce. Bylo to pohodlné zkrácení cesty. Bohoslužba, která byla pohodlná a líbila se lidem, byla pro Jarobeáma důležitější než ta, která se řídila Božími příkazy. „Proč by měli lidé podstoupit tak dlouhou cestu až do Jeruzaléma, aby tam uctívali Boha?“ Tak se zřejmě ptal. „Co potřebujeme? Není to jedna lidová církev, která patří jen nám a která nepodléhá kontrole autoritativní hierarchie v Jeruzalémě?

Lidem se tento rafinovaný, politicky motivovaný kompromis velmi líbil a imponoval jim. Na jedno ale nesmíme zapomenout. Bible takové jednání považuje za hřích. Lid „chodil po všech cestách Jarobeáma, syna Nebatova, v jeho hřichu, jímž svedl k hřichu Izraele, svými modlářským přeludy uráželi Hospodina, Boha Izraele.“ (1Kr 12,30; 16,26)

6. Změna osob odpovědných za bohoslužbu

Další z Jarobeámových inovací byla nová struktura kněžských služeb, která měla být obsahově bohatší. (1Kr 12,31) To, že byl Jarobeám vystaven silnému odporu ze strany konzervativních kněží, nás nepřekvapuje. (2Pa 11,13-17) Jak na to reagoval?

Vyškolil novou generaci kněží a vysvětil je. Zřejmě si říkal: „Proč by vysvěcení kněží měli pocházet jen z mužských potomků kmene Lévi?“ Tato stará tradice se jednoznačně jevila jako kulturně podmíněná, protože sahala až do doby Mojžíše, onoho přísného, bojovného a zodpovědného činitele, který se odvážil vzepřít Áronovým novotám. Nepostavily se již tehdy vysoce vážené osobnosti v izraelských dějinách, Kórach [Chóre], Dátan a Abíram [Abiron], proti Mojžíšovi s argumentací, že celé shromáždění je svaté? (4M 16,3) Nové kněžstvo, dosazené Jarobeámem, které se opíralo o zásadu rovnosti všech věřících, jistě vycházelo vstříc jejich smyslu pro spravedlnost.

7. Změna doby pro uctívání a bohoslužbu

Další změna, kterou Jarobeám zavedl, se týkala změny doby uctívání a bohoslužby. Odvážil se přesunout datum velkého podzimního svátku ze sedmého měsíce, jak ustanovil Bůh, na osmý měsíc. (1Kr 12,32) Jeho úvahy musely být podobné úvahám dnešních charismatických Jarobeamů, kteří tvrdí, že volba dne nehraje žádnou roli, neboť to, co se počítá, je Kristus.

Dnešní moderní Jarobeámové říkají, že řídit se otrocky Božím časovým plánem vede jen k triumfalismu (názor o věčnosti a nezničitelnosti určité víry), ke slepé víře a k netoleranci vůči mnohým Božím „ostatkům“. Obzvláště prý stojí za zamyšlení, zda ještě stále hlásat předpovězené události doby konce s ohledem na sobotu (Boží pečeť, znamení šelmy atd.), neboť to vede k pocitům výlučnosti myšlení, velikášství a budí nesnášenlivost k jinak věřícím. Také prý to podkopává ducha ekumenického hnutí a zabraňuje církvi nést svědectví světu 21. století.

Závěrečné poznámky

Jarobeám založil náboženství pro lidi. 1Kr 12,32-33 říká: „Ustanovil také Jarobeám svátek měsíce osmého, v patnáctý den téhož měsíce, ku podobenství svátku, kterýž byl v Judstvu, a obětoval na oltáři. Takž učinil i v Bethel, obětuje telatům, kteréž byl udělal; také i v Bethel ustanovil kněží výsostí, kteréž byl zdělal. A obětoval na oltáři, kterýž byl udělal v Bethel, v patnáctý den měsíce osmého, toho měsíce, kterýž byl sobě smyslil v srdci svém, a slavil svátek s syny Izraelskými, a přistoupil k oltáři, aby kadil.“

Jelikož vymyslel vlastní způsob bohoslužby, aby upevnil své postavení, ponížil pravou formu bohoslužby a uctívání Boha.

Jeho nezávislá lidová církev změnila pravou formu bohoslužby tím, že:

1. změnila motivaci pro uctívání Boha a bohoslužbu
2. změnila základní koncept uctívání Boha a bohoslužby
3. změnila objekt uctívání
4. změnila požadavky na činitele Boha - lid

5. změnila místo uctívání Boha
6. změnila kněžstvo odpovědné za bohoslužbu
7. změnila čas bohoslužby

Čeho tím Jarobeám dosáhl? A čeho tím konečně dosáhl jeho národ? Odpověď dal Bůh skrze proroka Achijáše: „**Jdi, pověz Jarobeámovi: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Poněvadž jsem tě vyvýšil z prostředku lidu, a postavil jsem tě za vůdce nad lidem svým Izraelským. A odtrhl jsem království od domu Davidova, a dal jsem je tobě, ty však nebyl jsi jako služebník můj David, kterýž ostříhal příkázání mých, a následoval mne v celém srdci svém, čině toliko to, což jest pravého přede mnou, ale zlost jsi páchal hojněji nade všechny, kteříž byli před tebou; nebo odšed, učinils sobě bohy cizí a slité, abys mne dráždil, mne pak zavrhl jsi za hřbet svůj: Protož aj, já uvedu zlé věci na dům Jarobeámu, a vyhladím z Jarobeáma, i toho, jenž močí na stěnu, i zajatého i zanechaného v Izraeli, a vyvrhu ostatky domu Jarobeáмова, jako hnůj vymítán bývá až dočista. A zaklátí Hospodin Izraelem tak, jako se klátí třtina u vodách, a vykoření Izraele z země výborné této, kterouž dal otcům jejich, a rozptýlí je daleko za řeku, proto že sobě zdělali háje, popouzejíce Hospodina.**“ (1Kr 14,7-10.15)

Líbivé náboženství, které vzniklo ve vlastním srdci, je zřejmě ohavností před Hospodinem. Král Jarobeám je navždy označen slovy: „...Jarobeám syn Nebatův, kterýž přivedl k hřešení Izraele“ (2Kr 23,15)

Dříve, než převezmeme novoty, které jsou obvyklé v megasborech moderního Kanaanu, tváří v tvář

skutečnosti, že krize doby konce v otázce uctívání je již těsně před námi, neměli bychom pamatovat na následující radu? „**Různé strany těch, kteří vyznávají druhý příchod Kristův, mají všechny trochu pravdy, avšak všechny tyto pravdy dal Bůh svým dětem, které se připravují na Boží den. Dal jim také pravdu, kterou žádná z těchto stran nezná ani jí nerozumí. Věci, které jsou jim zapečetěny, otevřel Pán těm, kteří je chtějí vidět a jsou ochotni jim porozumět. Chce-li Bůh dát nové světlo, připraví k tomu rozum svých milých a vyvolených, aniž by potřebovali nějaké osvícení od těch, kteří jsou v temnotě a bludu. Bylo mi ukázáno, jak je nutné, aby ti, kteří věří, že máme poslední poselství milosti, se oddělili od těch, kteří každý den přijímají nové bludy. Viděla jsem, že ani mladý ani starý by se neměl účastnit jejich shromáždění, neboť je nesprávnné, neměl by je podporovat, protože učí blud, který je smrtícím jedem pro duše, a neučí nic jiného, než pouhá lidská ustanovení. Vliv takových shromáždění není dobrý. Když nás Bůh vysvobodil ze tmy a bludu, měli bychom v této svobodě pevně stát a radovat se z pravdy. Bohu se nelíbí, když dobrovolně nasloucháme bludnému učení. Nebude nás chránit, protože nás do těchto shromáždění, kde se mocí vůle vnucuje lidem blud, neposílá. Andělé potom nad námi nemohou bdít a jsme vydáni útokům nepřítelů, abychom jím a mocí jeho andělů byli oslabeni a ocitli se v temnotě. Světlo kolem nás bude pohlceno temnotou.**“ (E. G. Whiteová, Zkušenosti a vidění, vydání z roku 1924, s.103-104) ○

Duch satanova působení

„Dospěli jsme do doby zázračného antikristova působení. Jeho projevy budou stále mocnější. Jeho svody budou narůstat s klamnou přitažlivostí, přivedou do rozpaků i vyvolené a kdyby to bylo možné, svedly by je. Kníže temnosti se svými padlými anděly ovlivňuje křesťanský svět, aby přinutil Kristovy vyznavače k zařazení se pod korouhev tmy a aby bojovali proti těm, kdo zachovávají příkázání Boží a mají Ježíšovou víru.

Odpadá církev se spojí s mocnostmi země a temnosti, aby označila čelo nebo ruku znamením šelmy a přinutila Boží lid uctívat šelmu a její obraz. Bude vyvíjet úsilí, aby se Boží lid zřekl své věrnosti Božímu zákonu a vzdal hold papežství. Tato situace podrobí lidská srdce zkoušce, neboť společenství odpadnutí (falešného náboženství) bude požadovat po věrných, aby se vzdali Božího zákona a odvrhli pravdu Jeho slova.“

(Adventist Review and Sabbath Herald, Nov.8. 1892; The Anchor, No 67, 1996.

NOVÁ PÍSEŇ

Dr Wolfgang Stephani (Australie), 31. března 2006, Bogenhofen, Rakousko

Proč společně diskutujeme o hudbě? V hloubi svého srdce věřím, že hudba je jedním z bojišť poslední doby. Chci hovořit o tom, proč v dnešní době si adventisté nemohou dovolit o tomto tématu mlčet.

Jako adventisté sedmého dne věříme, že máme ucelené poselství pro dnešní dobu, poselství, které platí pro všechny aspekty lidské osobnosti. Věříme, že evangelium se dotýká každé jednotlivé části naší osobnosti a působí jako lék. Máme učení, o kterém máme svědčit a které máme předat celému světu. Máme jedinečnou filozofii výchovy a tu chceme předat jiným školám. Také máme jedinečné zdravotní poselství, a proto pořádáme zdravotní evangelizační přednášky, provozujeme kliniky a nemocnice. Kde je však naše jasné, zřetelné poselství v oblasti estetiky, v oboru umění? Vypadá to, jako bychom zde měli bílé místo. Diskutujeme o filmech, žel často je to, co říkáme nedůsledně a povrchní a čím déle tato situace trvá, vyjadřujeme se k těmto tématům stále méně. Vlastně dnes se už téměř vůbec nevyjadřujeme. To znamená, že o estetice najdeme v našem poselství nanejvýš nějakou poznámku.

Připomeňme si biblické hodiny, které nás měly připravit na křest. Kolik biblických hodin jste dostali v souvislosti s estetikou? Když pomyslím na svoji práci kazatele, tak ani já jsem nedával biblické hodiny na téma estetiky a přece žijeme v době, kdy má umění stále větší vliv na společnost. Panuje všeobecný názor, že je v pořádku, když si kulturně počínáme tak, jak je to v naší zemi zvykem. Negativní následky této filosofie jsou dnes na našich sborech poznat.

Před 14 lety se na základě studie o adventní mládeži ukázalo, že méně než 25% těchto mladých lidí se drželo standartu naší církve v oboru estetiky. Máme na mysli hudbu, tanec, literaturu, také divadlo a film. Zajímavé bylo, že tato studie dopadla podobně i u dospělých členů církve. Naproti tomu zdravotní otázky týkající se toho, že se zříkáme tabáku, drog a alkoholu, nepijeme pivo a víno, že se zdravě stravujeme a máme dostatek pohybu, byly všemi vysoko

ceněny. Adventní životní styl se všeobecně neodmítal. O estetice a o umění můžeme bez přehánění říci, že hraje ve sborech úlohu, kterou popisuje poslední kapitola knihy Soudců: „...každý, což se mu vidělo, to činil.“ Sd 21,25.

Můžeme, jako adventisté sedmého dne, kteří mají přinést pravdu všem lidem na celém světě, opravdu říci, že vzhledem k estetice nemáme žádné zřetelné poselství? Ježíš prohlásil: „Já jsem ta cesta, pravda a život.“ Věříme, že tato pravda obsahuje všechno mimo estetiky? Neexistuje v této oblasti žádná pravda, o které máme svědčit, nebo nevíme o čem máme vlastně mluvit, o co se vlastně jedná? Je možné, že tato oblast je pro nás bezvýznamná, nedůležitá? Jsme snad zastrašení, protože se o této otázce dá těžko diskutovat, je příliš subjektivní a to především v pluralistické, multikulturní společnosti? Kdo nám ukáže naše hranice, zvláště, když v našich sborech a přirozeně též ve světě existují na tomto poli takové rozdíly?

To nás přivádí ještě k jinému problému. U Fp 4,8 máme povzbuzení, abychom přemýšleli o tom, co je „pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé“. „Závěrem, bratři, cokoli je pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, cokoli má dobrou pověst, je-li nějaká ctnost a nějaká chvála – o tom přemýšlejte.“ Chápeme, o co jde, když jsme vyzýváni k přemýšlení o tom, co je „pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé“, víme, co rozhoduje o tom, o čem budeme přemýšlet?

Žalm 96, 9 říká: „Sklánějte se Hospodinu v okrase svatosti, boj se obličeje jeho všechna země.“ V 1Pa 16, 29 čteme: „Vzdejte Hospodinu čest jména jeho, přineste dary a přidejte před obličej jeho a sklánějte se před Hospodinem v okrase svatosti.“

Máme našeho Pána chválit v okrase svatosti. Myslím, že Bůh si přeje, že máme vědět, co je tím míněno. Tento verš neříká, že máme Pána chválit s uznáním jeho slávy.

V Žalmu 27,4 se říká: „Jedné věci žádal jsem od Hospodina, též vždy hledati budu: Abych přebýval v domě Hospodinově po všechny dny života svého, a spatřoval okrasu Hospodinovu, a zpytoval v chrámě jeho.“

Bůh chce, abychom se pozorně dívali nejen na Boží lásku, milost, dobrotu, spravedlnost a milosrdenství - to všechno doporučujeme, ale máme se dívat na Jeho krásu.

Co uděláme s krásou, když je natolik subjektivní na to, abychom ji mohli objektivně posuzovat? Dá se také těžko definovat. Přesto nechal inspirovaný duch tento Žalm takto napsat. Zdá se, že krása je důležitým aspektem Boží osobnosti. Aspektem, který je natolik cenný, abychom jej poznali, přemýšleli o něm a předávali dále. Boží krása je část Jeho sebeodhalení. Jak často o tom hovoříme? Myslím, že to není moc často a přece to nesmíme ignorovat. Estetika je také součástí pravdy o Bohu. Bůh nám chce dát její definici. Pravda je, že pokud my křesťané nechápeme krásu Jeho svatosti, pokud nedovolíme Písmu svatému aby pro nás Boží krásu definovalo, tak musíme vzít na vědomí, že svět se ze všech sil bude snažit to krásné, to „pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé“ sám definovat a vnutit nám svůj názor. Médii se daří šířit jeho názory na krásu. Když si nedáme pozor, naše nedbalost v oblasti poznání Boží krásy zavíní, že celou tuto otázku vyřeší svět a sám rozhodne o tom, co je krásné, „pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé“.

Když poznání Boží krásy nepředáme našim dětem jako zřetelnou adventní vizi v souvislosti s estetikou, tak příští generace se nad tím už vůbec nezamyslí. Žel, musíme konstatovat, že k tomu již právě dochází. Pro mnohé naše mladé lidi už adventní názor na hudbu a tanec opravdu neplatí. Chovají se tak, jako ostatní. Přesto paradoxně právě umění dnes může podat konkrétní svědectví o křesťanském duchu.

Přemýšlejme o tom. Když kázání dozní, když teologické debaty dojdou svého cíle, když svědkové zemřou, umění stále zůstává jako svědectví, které žije dále, ať je to v hudbě, literatuře, architektuře, sochařství, nebo v malířství. Umění je svědectvím o lidech, kteří kdysi vytvořili díla své víry.

To je výzva pro nás. Jaký trvalý vliv zanechá křesťanské umění naší doby? Jaké zanechá svědectví, aby i v pozdější době mělo co říci? Bude to něco typicky adventního? Nebo bude o nás platit to, co řekl Luc Marker: „*Studujeme-li naši současnou situaci, vidíme, že naše kultura se hroutí, přestože máme k dispozici technické vymoženosti a velké poznání v mnoha oblastech. Nevěříme, že jen ti, kdo Boha nenávidí, jsou tímto stavem vinni, musíme si uvědomit, že my, křesťané jsme spoluviníci. Kdo zkoumá moderní umění, posuzuje ovoce umění avantgardy. Takoví nás předběhli v tom, že si vytváří svět, ve kterém Bůh a mravní normy neexistují. Je to proto, že křesťané již po dlouhou dobu přenechali tuto oblast světu. Umění bylo zatraceno jako světské, přímo hříšné. Vskutku nikde se tak nesetkáváme s nefiltrovanou kulturou, jako v oblasti umění a to v době,*

kdy má umění v širokém smyslu stále silnější vliv, větší, než jsme mohli dosáhnout pomocí hromadných sdělovacích prostředků na masy lidí.“

Máme na tomto stavu svůj podíl viny? Jsme my adventisté v kultuře „solí“, nebo se necháme solit? Je velmi smutné, že v době, kdy jsem studoval literaturu na toto téma, jsem zjistil, že literární vědci nezaznamenali vliv křesťanství na žádný druh umění. To platí i o adventistech. My křesťané děláme to, co druzí. (přizpůsobujeme se) Neexistuje křesťanské svědectví, které by bylo natolik jedinečné, aby je lidé ze světa mohli objevit. Někteří z vás možná řeknou, že je to jedno, že na tom nesejde. Milí přátelé, já věřím, že na tom záleží. Nebudeme-li v oblasti kultury přemýšlet o tom, co podnikneme proto, abychom hlásali důrazné a jasné poselství, staneme se zcela automaticky částí všeobecného směru. Co se kultury týče, nemůžeme zůstat neutrální. Zatímco zde mluvíme, tak se současně uskutečňuje onen velký sociologický fenomén, o němž bychom měli vědět - nás věřící pozorují lidé, kteří nevěří v Boha.

V polovině 80. let organizoval jistý Bob Geldorf humanitární pomoc, při níž dal dohromady nejlepší populární hudebníky a pořádal s nimi koncerty. Tímto způsobem se pokusil získat peníze pro etiopské oběti hladu. Možná si vzpomínáte na anglický koncert v červnu 2005, kdy se snažil pomoci zemím třetího světa zaplatit jejich dluhy. Koncert byl přenášen satelitem. Vliv tohoto představení byl tak velký, že ho začali zkoumat sociologové a došli k několika zajímavým postřehům: Světová sociální formace a možnost globálního moralizování není už pouhým předmětem spekulativní iluze. Na základě její univerzální dostupnosti a akceptovanosti byla západní populární hudba označena za hlavní ohnisko zájmu ve výchově mezinárodní kultury mládeže, která se opírá o společný světový názor na umělecký vkus.

Sociologové popisují západní populární hudbu jako mocnou stmelující sílu. K úžasu dokonce zjistili, že nadměrná konzumace této hudby, ponejvíce angloamerického původu, může nést zodpovědnost za to, že mládež, která se s tímto druhem globální hudby ztotožňuje, s ním také přijímá jiné hodnoty a způsoby života společnosti, než jaké jsou běžné v její vlastní kultuře.

V roce 1981 prohlásil Samuel Fritz, známý badatel v oblasti spojení populární hudby s její kulturou: „*Přestože národnostní plány kritizoval mezinárodní výzkum zábavy, neexistuje na světě země, která by nebyla ovlivněna způsobem, kterým ve dvacátém století masy vytvořily univerzální estetiku popu.*“ Hovoří o tom, že existuje globální synchronizace hudby s jediným kulturním vzorem.

Holandský sociolog se k tomu vyjádřil následovně: Nikdy dříve neexistoval kulturní imperialismus, který by tak nenásilně postupoval. Nedošlo k prolití krve.

Kultury, které jsou pod jeho vlivem, mají pocit, jakoby se o toto ovlivnění samy ucházely. Globální hudební průmysl, který hudbu všech kategorií volí, vybírá a prodává, je z velké části v rukou nadnárodnostní hudební společnosti. Pět velkých hudebních společností rozhoduje o tom, jaká hudba se má vyrábět. Je absolutně nepochybné, že západní svět má převahu nad ostatním světem. Vedoucí pozice Ameriky je nesporná. Protože hudební průmysl přísně kontroluje hudbu, která se vyrábí a šíří po celém světě, dá se říci, že přivyká na tuto hudbu uši světa a přizpůsobuje je této hudbě a tím tvoří vkus světa v hudební oblasti.

Západní populární hudba je veřejně uznávaná jako mocná, celosvětová, spojující síla. Hudbu chápeme jako nejsilnější ekumenickou sílu naší doby. Protože hudba dokáže dát dohromady lidi s nejrůznějším zázemím, sociologové věří, že má zvláště velký význam jako hnací síla pro globální integraci dokonce i v boji za pořádek na naší planetě.

Musíme konstatovat, že tento jedinečný a úžasný fenomén vznikl a utvářel se v období naší generace. Vědci jsou silně fascinováni a udiveni tím, co se zde událo. Někteří z nich jsou však ještě opatrní a nejsou si jisti tím, zda je tento vývoj pozitivní.

Mnozí křesťané naskočili do tohoto vlaku v domněnání, že našli nějaký světový, všemi lidmi akceptovaný nástroj evangelizace. Odsouvají stranou vše, co může souviset s reálnou existencí nebezpečí ovlivnění západními světskými hodnotami, odkládají problém, nad kterým se už vědci vážně zamýšleli a jsou proto zdrženliví. Křesťané jsou přesvědčeni, že účel světi prostředky. Když západní populární hudba našla tak velký ohlas u lidí a spojuje je, tak nemůže být špatná a lze ji využít k dobrému. Proč se máme snažit o zvláštní, estetické a křesťanské svědectví, když před námi leží nádherný nástroj k evangelizaci? Taková situace je povrchní. Problém spočívá pravděpodobně v tom, že se to i nám nejvíce zamlouvá.

Opravdu věříme, že světský nástroj může sloužit k tomu, aby nás vedl k velkému evangelizačnímu úspěchu? Může se stát, že na konci to nebudeme my, kdo ovládá tento nástroj, ale naopak nástroj, který jsme považovali za tak dobrý a užitečný, ovládne nás?

Všichni jsme si vědomi toho, že žijeme v posledních hodinách velkého boje. Bylo by absolutně pošetilé, kdybychom se nezamysleli nad tím, zdali zde, na území hudby, není něco důležitého ve spojitosti s dobou konce.

Otevřeme si knihu proroka Daniela, třetí kapitulu. Tento příběh velmi dobře znáte. Chci vám připomenout, že příběhy v knize Daniela nejsou napsány jen pro dětskou sobotní školku. Ve skutečnosti nám slouží jako pozadí k tomu, abychom lépe pochopili velká a důležitá proroctví této knihy.

Třetí kapitola vypráví o třech mladých hebrejských mužích, kteří odešli poklonit se před zlatým obra-

zem Nabuchodonozora. Pravděpodobně je to malá ilustrace toho, co se bude odehrávat na konci doby, až na celém světě bude hrozit trest smrti každému, kdo se odmítne klanět obrazu šelmy. Třetí kapitola Danielovy knihy je jen miniaturní část událostí, které popisuje kniha Zjevení ve 13. kapitole, totiž co se stane, až každý člověk na tomto světě, „chudý nebo bohatý, malý nebo velký“, bude vyzván, aby přijal znamení šelmy. Jistě si pamatujete na tuto událost: zlatý obraz na pláni Dura, ohnivá pec připravená těm, co neuposlechnou rozkazu Nabuchodonozora. Nabuchodonozor očekával, že se všichni budou před zlatým obrazem klanět a tím světit a uctívat pohanské božstvo. (Da 3,2.14).

Přichází doba, kdy se bude uctívat obraz a s ním pro nás velice zajímavý fenomén: To, co masy lidí sjednotilo, co zavedlo pořádek do jejich řad, co je dalo dohromady, aby společně obraz uctívali, nebylo zvolání ze strany krále, nebo dobře volená slova některého z jeho knížat a vůdců, ale byla to hudba.

Bůh nechal v Písmu zaznamenat tyto verše: Da 3,5-7 a 10: „*Jakž uslyšíte zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padněte a klanějte se obrazu zlatému, kterýž postavil Nabuchodonozor král. Kdož by pak nepadl a neklaněl se, té hodiny uvržen bude do prostřed peci ohnivé rozpálené. A protož hned, jakž uslyšeli všickni lidé zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny a všelijaké muziky, padli všickni lidé, národové a jazykové, klanějíce se obrazu zlatému, kterýž postavil Nabuchodonozor král. Ty králi, vynesls výpověď, aby každý člověk, kterýž by slyšel zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padl a klaněl se obrazu zlatému,*“

Když zazní hudba, všichni musí padnout a klanět se zlatému obrazu. Hudba má velkou moc, která vše spojuje a přivede k cíli, sjednotí shromážděné v jejich akci. Z Bible víme, že to není poprvé, co se tak stalo, např. hudba a tanec doprovázely uctívání zlatého telete. (2M 32, 18.19) Mám otázku: Dokáže hudba ovlivnit lidi natolik, že jsou dokonce schopni nesprávného, falešného uctívání?

Přivezl jsem s sebou dokumentární film, který má název: „*Tance v extázi*“. byl natočen před třemi lety, ale teprve v minulém roce ho televize vysílala po celé Austrálii. Film dokumentuje použití hudby a tance jako prostředku k dosažení změny stavu vědomí až k extázi. Poukazuje na to, že přes různé místní odlišnosti ve stylu hudby, existuje velmi silná podobnost, především v oblasti opakujícího se rytmu. To platí zejména pro hudební kultury, které jsou zcela rozdílné, jako je hudba z Kalahari nebo hudba, kterou provozují lidé z pralesa, ohňové tance z hor Santa Cruz, obřady Jeruba v Africe, šamanské tance, vířivé dervíše v islámu, nejnovější západní techno-hudba, západní diskotéková hudba, cut-ritual z Koreje až po Sibiř a jiné. Všichni se pokoušejí

o dosažení stavu tranzu. Tyto tance tvůrci filmu zachytili na video a pokusili se je synchronizovat. Bylo zjištěno, že všechny mají stejnou strukturu. Platí to dokonce i pro západní disko- a technohudbu. Chci zde zdůraznit, že většina ceremonií, které jsem jmenoval, jsou veřejně známými okultními obřady a mají co do činění s vyvoláváním (uctíváním) démonů. Pokud vím, je to poprvé, co se tyto rituály zdokumentovaly. Zajímavé na tom je to, že lidé, kteří tento film natáčeli, nejsou křesťané, takže film nemá žádnou křesťanskou agendu. K tomuto dokumentárnímu filmu patří druhé DVD, na kterém je film ukazující jak se dá těmto tancům naučit a tím se dostat do extáze.

Gabrielle Roth, šamanka, z New Yorku přemýšlela nad živým zájmem o tyto věci a vyjádřila se následovně: „*Bůh je tanec. Bůh je energie, pohyb. Energie je pohyb a pohyb je energie. Proto je všechno jedno a totéž. Je to něco, na co se mohu spolehnout, neboť v tanci není žádné dogma (učení). Neexistuje v něm nic, čemu musíš věřit, nic, co musíš dodržovat, je to síla, proud, vlna, cyklus, kruh, vzor, kterému se musíš znovu a znovu jen poddávat.*“ Nezní to zajímavě? Tato žena o sobě vypráví, jak vyrůstala v katolickém prostředí. Katolické učení jí připadalo velmi komplikované. Když přijala šamanskou víru, zažila novou zkušenost. Neexistuje nic, čemu musíš věřit - jediné co musíš dělat, je nechat se unášet rytmem.

V postmoderním světě, ve kterém ve společnosti stále více nabývá na důležitosti osobní zkušenost, je to velmi atraktivní a cenná nabídka. Proto se stalo tak populární v nic nevěřit, nechat se jednoduše unášet dunivým rytmem bicích nástrojů. Hudba a tanec patří k tomu nejdůležitějšímu, co dnešní generaci zajímá. Na tomto DVD je též výpověď hudebníka na bicí nástroje: „*Na celém světě existuje čas a zvuk. Tónové kvality zvuku se používají k tomu, aby tě vytáhly z těla patřícímu k tomuto světu a přivedly do nového duchovního stavu.*“

Toto je druh spirituality, extáze, která je dokonce i pro sekulárního člověka zajímavá. Hudba a tanec jsou kořeny tvořící základ této zkušenosti. Tento fenomén má také ekumenickou povahu, spojuje lidi s různým zázemím. To je velmi dobře vidět na rituálu ohňového tance, který známe z Kalifornie.

Ohňový tanec je pět dní trvající slavnost bubnů, tance a zpěvu. Koná se každý rok v srpnu v Santa Cruz v Kalifornii. Je to setkání, které spojuje nejrozličnější umělecké a duchovní tradice. Představují se na něm různé workshopy, ale vrcholem je ekumenický společný rituál rytmu, tance a hypnotizujících zpěvů kolem ohně, který trvá celou noc. Přestože lidé, kteří se toho zúčastní, přicházejí z velmi rozdílných duchovních tradic, např. z pohanství, keltství, šamanství, křesťanství, židovství, indiánských kmenů Severní Ameriky, všechny spojuje společná láska a úcta k Zemi.

To mně připomíná, co Ellen G. White napsala již v letech 1892 -1893: „*Satan vůbec není nepřítelem hudby, když ji může použít jako prostředek kterým získá přístup k duším mladých lidí. Působí skrze prostředky, které mají nejsilnější vliv a velké množství lidí přivedou do příjemného omámení, které je táhne pod jeho moc. Použijeme-li hudbu k dobrému, je požehnáním; žel, že se často stává nejúspěšnějším satanovým prostředkem kterým jsou lidé oklamáni.*“ (Poselství mládeži, 227) Jiný citát končí těmito slovy: „*Tak je to s tím, co mělo při správném použití sloužit k velkému požehnání, ale stalo se jedním z nejúspěšnějších nástrojů, kterým satan odvádí ducha lidí od jejich povinností a od soustředění se na věčné hodnoty.*“ (PP 447-448) E.G. White hovoří o tom, že hudbu lze vskutku použít jako velmi účinný nástroj. Tento film ukazuje, jak k tomu dochází. Antropologové podotýkají: „*Význam hudby je v dnešní době nesmírný. Kromě hudby neexistuje pravděpodobně jiná lidská aktivita, která je srovnatelně přesvědčivá a dokáže v takovém rozsahu ovlivňovat a formovat lidi v jejich počínání.*“

Proto si nemůžeme dovolit o hudbě nepřemýšlet. Protože antropologové vědí, že hudba ovlivňuje chování lidí, tak ani my jako křesťané, nesmíme hudbu zanedbávat. Pádným důvodem je také popis situace popsán u Daniela ve třetí kapitole. Na základě knihy Daniel a Zjevení jsme poznali, že hudba hraje velmi důležitou roli v posledním boji, a proto se musíme my adventisté, nad hudbou zamyslet a uvědomit si, že se nás to týká. Máme dvojnásobný důvod k tomu, abychom si nemohli dovolit zůstat v těchto otázkách nevědomí. Když o tom přemýšlíme, je zřejmé, že náš úhlavní nepřítel se ve snaze získat na svoji stranu všechny národy světa nespolehně ve svém klamu jen na politické ideje, na hospodářské smlouvy, na to, že se teologicky sjednotíme na jeho straně, neboť na celém světě panují ve všech těchto oblastech ty nejrozdílnější názory, které není možno převést na společného jmenovatele. Je možné, že už po delší dobu připravuje něco, co má plnit funkci sociálního lepidla, něco, co všechny spojí a bude držet pohromadě? Hudba je něčím, co slouží ke sjednocení lidí po citové stránce, aniž by si toho byli sami vědomi, aby všichni byli ochotni účastnit se poslední velké nepravé bohoslužby, tak jak tomu bylo v Babylóně před zhruba 2500 roky, tehdy ještě v malém měřítku.

Oliver Sachs, psycholog, prohlásil: „*Síla nebo moc hudby má velice důležitý praktický a teoretický význam. Vidíme, že hudba má moc zavést pořádek a organizovat. Když abstraktní nebo schematické formy organizace selžou, je to obzvláště dramatické. Dá se však očekávat, že hudba bude fungovat, i když všechny jiné formy organizace zklamou.*“ Proto věřím, že to, co jsme četli v knize Daniele ve třetí kapitole, je pro nás dnes velmi důležité.

Považuji za fascinující, co již roku 1835, jen devět let před rokem 1844, prohlásil známý hudebník a myslitel, Franz Liszt: „*V době, kdy se oltáře a kazatelny kymácejí a náboženské rituály se staly předmětem pochyb a posměchu, je nutné, aby umění opustilo chrám a pokusilo se nalézt úspěchy venku ve světě. K tomu vznikne nový druh hudby. Tato hudba je v podstatě nábožná, mocná a vzrušující. Z nedostatku jiného označení ji nazývám humanistickou hudbou. Tato hudba zasáhne kolosálním způsobem divadlo i chrám. (Divadlo a chrám autor zvláště zdůrazňuje.) Tato hudba bude dramatická a svatá, velkolepá a jednoduchá, pohybová a sváteční, ohnivá a klidná, veselá a mírná. Konečně se všichni lidé sjednotí ve společném nábožném, mocném a povznášejícím pocitu. Bude to chvalozpěv umění. Přijdi už, věku slávy! Umění se naplní ve všech svých formách tehdy, když dosáhne nejvyššího vrcholu tím, že se všichni lidé bratrsky spojí a budou se radovat z překrásného stvoření.*“

Je neuvěřitelné, jak vliv hudby působí na celý svět, tak jak to ukazuje již prorok Daniel ve 3. kapitole. Tvzení sociologů, že v dnešní době je hudba jediným prostředkem, kterým je možno sjednotit lidi různých kultur a vrstev, vidíme na velkých sportovních akcích, jako jsou např. olympijské hry. Když hry skončí, tak přichází hudba. V Austrálii jsou mimo olympijských her největší sportovní a společenskou událostí Commonwealth Games. Při těchto hrách hraje hudba velmi důležitou roli. Když se nad tím zamyslíme, vyvstane otázka: Jaké to bude na konci doby na pláni Dura?

Jiný hudební znalec došel k následujícímu závěru: „*Hudba může být tím nejzřetelnějším vyjádřením naší identity, které je možné.*“

To mne přivádí na otázku: Je možné, že dosažením globálního, jednotného stylu hudby, stylu, který neexistuje jen v západní populární hudbě, ale byl již mnohými jinými kulturami přijat za vlastní, a je také stále více patrný v křesťanské hudbě, se chystá na globální odpověď? Ani v nejmenším nepochy-

buji o tom, že nepůjde o tu nejextrémnější formu populární hudby. Protože všechny národy na celém světě si k tomu stylu hudby vytvořily vztah, usnadní se připojení k této hudbě a tím i vtažení do nepravé bohoslužby, neboť lidé si již zvykli vyjádřit tímto způsobem své vlastní pochopení krásy svatosti. Je to jednoduchý způsob komunikace. Tato hudba v nich vyvolává pocit: To je moje hudba, to jsem já, to je hudba, kterou potřebuji když jsem veselý, nebo smutný a je osobní i v jiných situacích. Jsem součástí této hudby, cítím se s ní doma.

Nezapomenu na událost, starou teprve pár týdnů, na jednom našem táborovém setkání. Stál jsem spolu s ostatními a zpívali jsme. Styl této hudby byl silně současný. Hudba byla doprovázena pohybem a hodně se zpívalo. Nemohl jsem si pomoci, ale musel jsem myslet na to, že tento druh hudby se líbí nejen těmto lidem, kteří se tady z ní těší, ale docela dobře jsem si dovedl představit mnohé sekulární lidi, kteří by k této hudbě měli podobný vztah.

To mne přimělo k výzvě dnešního večera: Je možné, že když celý svět bude apokalypticky shromážděn na pláni Dura a zazní hudba, že to tobě i mně jen usnadní rozhodnutí nepodlehout tomuto silně uchvacujícímu pokušení nepravého uctívání.

Nezabývali jsme se dostatečně estetikou, nepřemýšleli jsme dost o tom jaké jasné svědectví ve vztahu k umění máme vydat! Protože jsme hudbu zařadili vždy jen jako poznámku pod čarou teologického myšlení, nebude ta poslední píseň, kterou budeme zpívat „Píseň Mojžíšova“ a „Píseň beránkova“, jiná než jsme očekávali?

Snad to nebude naše zkušenost. Doufám, že všichni budeme patřit k těm, kteří za radostného zpěvu vstoupí na Sión.

Není to pro nás znamení, že musíme odejít z tohoto celosvětového hudebního fenoménu a záměrně se učit jinému druhu písně, té, která je ozvěnou nové písně, kterou jednou, na konci věků budeme zpívat všichni? ●

Nová kniha

V červnu vyjde kniha „**On zná moji cestu**“, autobiografie br. Jána Kováčika, kterou je možno objednat na adrese: Ján Kováčik, 730 902 Janovice 300, tel. 558 681 363.

PÁN NAŠÍ HUDBY A PÍSNÍ

ARMIN KRAKOLINIG (RAKOUSKO)

© Vasilij Yakobchuk - FOTOLIA

Na zemi neexistuje člověk, který by neměl nic společného s hudbou. Svět je plný tónů a melodií. V dějinách jistě nikdy nebylo slyšet tolik hudby a zpěvu, kolik můžeme vyslechnout sdělovacími prostředky dnes.

Již děti v kolébce se seznamují s hudebními tóny, melodiemi a písněmi. U kojenců a malých dětí, slouží hudba zcela vědomě k duševnímu a tělesnému uklidnění, k obveselení a učení. Hudba je součástí nejrůznějších oblastí našeho života. Vede nás k určitým pohybovým projevům, ovlivňuje náš duševní a duchovní stav, naše nálady a činy. Hudba a zpěv jsou viditelně silné prostředky inteligentního napomáhání a to buď k dobrému, nebo zlému a ničivému. Jeví se to tak, jako by různé neviditelné síly, vnitřní i vnější, pracovaly se stejným prostředkem, aby u lidí dosáhly svého cíle. Tato skutečnost nás vede k otázce, kdo je vynálezcem hudby a zpěvu a odkud vlastně pocházejí?

Původce a původ hudby.

Je hudba, zpěv a melodie čistě lidským vynálezem, který vznikl vývojem člověka ze zvířete? Je to přirozený produkt lidské inteligence a geniality? Pochází z raných dějin lidstva anebo má božský původ?

Nábožensky myslící lidé všech církví se pravděpodobně shodnou, že hudba a zpěv jsou výlučně dary Stvořitele. Kdo jiný mohl vybavit lidské bytosti takovým inteligentním organickým systémem, který nás uschopnil přijímat a vytvářet různé tóny a melodie a přivést je do našich tepen, což u zvířat neexistuje. My křesťané najdeme v Bibli množství odkazů k odhalení pravého původu hudby a zpěvu.

V nejstarší knize Bible, knize Jobově, dává Bůh Božímu muži otázku: Job 38,7: „*Když propěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží?*“ Podle biblických souvislostí šlo jen o nebeské anděly, kteří již dávno před existencí lidí, chválili písněmi, zpěvem a hudbou Boha. Když se pozorněji začteme do Bible, pak najdeme v různých viděních knihy Zjevení mnohé odkazy na hudbu a sborový zpěv v nebeských síních. V kapitole 4. a 5. nacházíme různé nebeské skupiny bytostí, které společně s anděly oslavují a chválí Boha. Často jsou zobrazeny s harfami a písněmi na rtech. Kdo mohl náležet k nebeskému sboru zpěváků a hudebníků? Byl Lucifer vedoucím nebeského sboru?

Ke známým skupinám cherubínů a serafínů určitě patřil i nejvyšší anděl Lucifer, jak to najdeme u proroka Ezechiele. Ez 28,13-15: „*V Eden, zahradě Boží, byl jsi, všelijaké drahé kamení přikrývalo tě, sardius, topazius, jaspis, tarsis, onychin, beryl, zafir, karbunkulus a smaragd i zlato; nástrojové bubnů tvých a píšťál tvých v tobě, hned jakžs se narodil, připraveni jsou. Ty jsi cherubem od pomazání. Jakž jsem tě za ochránce představil, na hoře svaté Boží jsi byl, u prostřed kamení ohnivého ustavičně jsi chodil. Byl jsi dokonalý na cestách svých, hned jakžs se narodil, až se našla nepravost při tobě.*“

U Izaiáše 14,12 je popsán jako hvězda v jitře vycházející. Jedná se o satana v jeho původním stavu a v původním postavení. Byl nejvyšším andělem u Božího trůnu a měl i nejvyšší postavení, byl prvním hudebníkem a zpěvákem v nebi. Z toho můžeme vyvodit závěr, že tento nejvyšší cherub byl hudební a pěvecký vedoucí nebeského světa a také se v této funkci z velké části podílel na komponování hudby a skládání textů.

Nebylo by přehnané, kdybychom ho označili za bývalou nebeskou hudební hvězdu, za hvězdu mezi

zpěváky, vynikajícího dirigenta a skladatele. Jako toho, kdo velice dobře rozumí hudbě a zpěvu. Hudba a zpěv musely v nebi být jeho vášní, a pokud žil s Bohem v přátelství, bylo vše, co komponoval, zpíval a hrál ke cti Boží a k radosti všech nebeských bytostí.

Hudba a zpěv před a po pádu Licifera

Co se stalo s Luciferovými hudebními dary, když se začal vzpouzet proti Bohu až nakonec musel opustit nebe? Vzal své schopnosti a lásku k hudbě a zpěvu sebou na naši Zemi? Začal snad skládat hudbu a písně, aby se lidé připojili ke vzpouře proti Bohu pod vlivem jeho korupčního stylu hudby a zpěvu?

Jedno je jisté, že na této zemi existují různé druhy hudby a zpěvu, jak v náboženské, tak i v sekulární oblasti. Již dlouho víme, že hudba může vést k dobru i ke zlu. Každý sám na sobě pozná, která hudba ho ovlivňuje. K tomu v podstatě nepotřebujeme žádnou zvláštní filozofii, nýbrž jen upřímnost k sobě samému a ochotu pozorovat, jakou reakci v nás ale i ve společnosti, mezi mládeží a dospělými vyvolávají různé druhy hudby (jak působí na našeho ducha, duši i tělo). Je možné, že bývalá hudební hvězda nebe, plně nasadila všechny dary k dosažení svého cíle, k systematickému, plíživému ničení lidské duše a těla ve společnosti i v různých náboženstvích? Nejlepší je, když sami budeme pozorovat, jak se cítíme, komu svěřujeme svoje myšlenky a po čem dychtí naše tělo při různých druzích hudby. Ve-

de nás ten nebo onen druh hudby k čistým, Bohu libým myšlenkám, pocitům a jednání, nebo je to právě naopak? Probudí v nás hudba a písně, které slyšíme, nebo dokonce sami tvoříme radost z Boha a Jeho působení, nebo nám vezmou radost a chuť ke studování Božího slova, chuť k modlitbě a tichému zamyšlení?

Účinky hudby na společnost

Stačí se jen trochu poohlédnout a pozorovat, který druh hudby přitahuje různé věkové skupiny lidí a jaké má účinky v naší, z velké části ateistické, společnosti. Každé veřejné hudební vystoupení je událostí, která přiláká desetitisíce nadšených lidí, ale kolik úsilí je třeba vynaložit, aby přišli na jedinou náboženskou přednášku, kde je zvěstováno Boží slovo a jedná se o životní orientaci.

A to je důvod, proč si církve a sbory myslí, že musí posloužit stejnými nabídkami hudebních možností. Především proto, aby nabídka zaujala více mladých lidí. Na mnoha místech se to velmi dobře daří. Přijdou tito lidé kvůli hudbě, nebo k vůli Božímu slovu, které přináší život a přibližuje ke Stvořiteli a Vykupiteli lidstva?

Ať se každý rozhodne na základě těchto řádků, kdo má být pánem hudby a písní, které poslouchá a uvědomí si, jak hluboký vliv má hudba a zpěv na jeho duchovní stav mysli, na jeho myšlení, cítění a chování vůči Bohu a lidem. O

Pozvání na stránky www.nasezdravi.ic.cz

Dovoluji si vás pozvat na nový web, kde najdete spoustu informací o zdraví a zdravém životním stylu. Dozvíte se, jak prakticky a jednoduše najít rovnováhu ve svém životě. Můžete hlasovat v našich anketách, naučit se praktickým přírodním léčbám a terapiím, pročíst si zajímavé informace a zkušenosti ostatních lidí a inspirovat se novými jednoduchými recepty. A navíc si o tom všem a nejen o tom můžete pohovořit na našem diskusním fóru. Podívejte se sami

www.nasezdravi.ic.cz

NENÍ ČAS K OSLAVOVÁNÍ

DR. MICHAEL KERZENDORFER (RAKOUSKO)

Která církev je Boží církví a jakou úlohu mají její členové.

CASD je podle Biblických proroctví pravou Boží církví ostatků. Jako taková je zvláštním cílem nepřítele pravdy a spravedlnosti. Bůh volá své strážce ke stále bdělosti nad draze zaplaceným vlastnictvím. Jestliže přichází nebezpečí z vnitřku církve, pak je povinností každého věrného člena církve odložit své vlastní zájmy a postavení v církvi a říci varovné poselství (i když je nepopulární), aby ochránilo církev. „Když bude mít Boží lid charakter podobný Božímu charakteru, nebude se více starat o osobní zájmy, nýbrž bude horlivě bez spánku s milující a posvěcenou odevzdaností chránit zájmy církve před zlem, které chce slávu Boží udusit, ale Bůh chce aby svítila“. (Svědectví pro kazatele, strana 406). Jako členové církve jsme Bohu odpovědni za její zdravý a dobrý stav.

„Když Bůh některý hřích obzvlášť nenávidí a lidé jím hřeší, přičemž církev nic proti tomu nepodniká, nachází se tím v nouzové situaci. Lhostejnost a neutralita v náboženské krizi považuje Bůh za těžký zločin a současně za nejhorší druh nepřátelství proti Němu.“ (Svědectví II, str. 281)

Co si myslí mnoho členů CASD.

Myslí si, že církev je ve velkém nebezpečí toho, že v ní vznikají oslavné pobožnosti a oslavné sbory.

Co je hnací silou oslavných sborů (pobožností).

Jedná se o snahu získat v církvi či ve sboru Ducha svatého. Stoupající vzrůst tohoto hnutí je příliš fenomenální na to, abychom ho brali na lehkou váhu. Ve skutečnosti je to buď manifestace pravého Ducha svatého, nebo jeho falešné představení.

Pokud se jedná o pravé vylíti Ducha svatého, pak by pro nás bylo životu nebezpečné odmítnout ho. Jestliže však jde o satanem nabízený podvod, tak je stejně nebezpečné jej přijmout nebo zůstat neutrální. V této situaci je to stejné jako v případě Krista a Barabáše. Nejednalo se o neutrální půdu. Oslavné bohoslužby nejsou z části dobré a z části špatné, protože jsou složeny z obou částí. Neexistuje shoda mezi Kristem a Belíálem, mezi Duchem Kristovým a duchem satanovým. Zůstat neutrálním je ještě horší než se rozhodnout pro špatnou stranu. „Následovníci Kristovi nemají právo stát na neutrální půdě. Více naděje má otevřený nepřítel, než někdo, kdo zůstane neutrální.“ (Review Herald, 25.2.1902)

Doba (čas) vzniku oslavného hnutí.

Kazatel 3,1-4: „Všeliká věc má jistý čas, a každé předsevzetí pod nebem svou chvíli. Jest čas rození i čas umírání, čas sázení a čas vykopání, což vsazeno bývá; čas mordování a čas hojení, čas boření a čas stavby; čas pláče a čas smíchu, čas smutku a čas poskakování;“

Vše má svůj čas, je čas pro pláč a čas pro tancování. Ale když my děláme dobrou věc ve špatnou dobu, pak to může být doslova zlé. Když například budeme stříhat strom v nesprávnou dobu, může pak uhynout. Jestliže ho ostříháme ve správný čas, přinese bohatou úrodu. Je správné radovat se, když se můj přítel uzdraví. Když ale nemocný přítel zemře a my slavíme, pak je to ve špatný čas. Sloužit Bohu je naší povinností, ale ctít Jej například v neděli místo v sobotu je vzpoura. „V životě víry je důležité konat správně ve správný čas.“ (GT S 24) Jestliže budeme oslavovat ve špatnou dobu (když naříkáme nad domem izraelským a nad vlastními hříchy), tak to povede k neodpuštělnému hříchu. Ve SZ ve Velkém dni

smíření, kterému odpovídá naše doba před druhým příchodem Ježíše Krista, také někteří lidé oslavovali, místo aby zkoumali své duše. Bible nám říká, že tito lidé byli vyhlazeni. (3M 23,29). Pro nás, kteří žijeme v době Velkého dne smíření, říká Bůh následující [Jk 4,8-10]: „Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám. Umyjte ruce, hříšníci, a očistěte srdce vy, jenž jste dvojité mysli. Soužení buďte, a kvělte, a plačte; smích váš obraťte se v kvílení, a radost v zámutek. Ponižte se před obličejem Páně, a povýšíť vás.“

Ještě nenastal čas k oslavování.

Když se církev nachází v úpadku, není čas k oslavování. Ti, kdo staví „oslavné Bohoslužby“ do středu konání v existující krizi, neobdrží Boží pečeť. Bible v souvislosti s dobou krátce před ukončením doby milosti uvádí alarmující výpověď u Ezechiele 9.3-6: „Sláva pak Boha Izraelského stoupila byla s cherubína, na kterémž byla, k prahu domu, a zvolala na muže toho oděného rouchem lněným, při jehož bedrech byl kalamář písáský. I řekl jemu Hospodin: Projdi prostředkem města, prostředkem Jeruzaléma, a znamenaj znamením na čelích muže ty, kteříž vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi dějícími se u prostřed něho. Oněm pak řekl tak, že jsem slyšel: Projděte skrze město za ním, a bíte; neodpouštějž oko vaše, aniž se slitovávejte. Starce, mládence i pannu, maličké i ženy mordujte do vyhubení, ale ke všelikému muži, na němž by bylo znamení, nepřistupujte, a od svatyně mé počňte. Takž začali od mužů těch starších, kteříž byli před chrámem.“

Co k tomu píše EGW.

O slovech proroka Ezechiele píše: „Čas vyplnění proroctví Ezechiele brzy přijde. Neboť se začíná vyplňovat právě s tímto dopisem“ (Poselství 1888, str. 1303) Po citování veršů z deváté kapitoly dává následující komentáře: „Tito lkající a plačící si velice vážili slova života; napomínali, radili a snažně prosili. Někteří z těch, kteří zneuctili Boha, prokazovali lítost a pokořovali před ním svá srdce. Ale sláva Páně odešla od Izraele, i když si mnozí z nich zachovali formu pobožnosti, scházela jim přece Boží síla a Jeho přítomnost. V době, kdy se projeví Jeho spravedlivé rozhořčení, tito pokorní a zbožní následovníci Kristovi se budou od ostatních na světě lišit duševní úzkostí, která se ukáže v pláči a nářku, napomínání a varování. Mnozí se pokusí zamaskovat vzrůstající se zlo a omlouvat všude vládnoucí bezbožnost. Naproti tomu ti, kteří horlí pro Boží čest a mají lásku k lidem, nebudou se snažit zachovat klid, aby si získali něčí přízeň. Jejich zbožné duše se dnem i nocí trápí nad ohavnými skutky a řečmi bezbožných. Jsou bezmocní proti strhujícímu proudu nepravosti a

to je příčinou jejich zármutku a obav. Truchlí před Bohem, protože vidí jak je vírou pohrdáno i v domovech těch, kteří obdrželi veliké světlo. Lkají a rmoutí své duše, protože nacházejí v církvi pýchu, lakomství, sebelásku a téměř každý způsob podvodu. Boží duch, který pohotově kárá, je pošlapáván, zatímco satanovi služebníci jásají. Bůh je zneuctěn a pravda je neúčinná. Všichni, kteří se nermoutí ani nad svým duchovním úpadkem, ani netruchlí nad hříchy druhých, neobdrží Boží pečeť.“ 5 T str. 210, 211.

„Bůh dnes vyžaduje jasná svědectví, taková jaká dával Jan Křtitel. V tomto nebezpečném čase, právě před 2. příchodem Ježíše Krista, musí Boží věrní kazatele přinášet ještě zřetelnější svědectví, než Jan Křtitel. Odpovědné dílo stojí před námi. Ty, kteří přinášejí a kážou „sametové poselství“, neuzná Bůh za pastýře ovcí. Dopadne na ně strašná rána.“ 1 T, str. 321.

Co vyžadují tato vážná svolání ?

Vyžadují vážné zamyšlení a opravdovou lítost, ne však oslavování a jásání.

Izaiáš viděl dopředu oslavné Bohoslužby.

Prorok Izaiáš viděl oslavné Bohoslužby v opravdu burcujícím proroctví pro dnešní dobu. Když Bůh volal po hlubokém pokání v důsledku odpadnutí církve, viděl Izaiáš v proroctví, že mnozí budou oslavovat místo projevu lítosti a to je vzpoura, která představuje neodpuštělný hřích. Kniha Izaiáše 21. a 22. kapitola, je totiž paralelní ke knize Zjevení Jana. Používá stejná slova jako jsou ve druhém andělském poselství. Iz 21,9: „Padl, padl Babylon...“ Toto se nutně vztahuje na duchovní Babylon. (Zj. 14,8). Kapitola 21. se zabývá duchovním Babylonom, kap. 22. duchovním Izraelem a začíná slovy: „Břímě údolí vidění.“

Co znamená údolí v proroctví?

Údolí v proroctví se často vztahuje na osoby. Hory se vztahují na Bohoslužby, náboženství, Boha a jiné. Jestliže se mluví o dlouhém údolí, vztahuje se významově na bezbožné a zlé lidi. Úzké údolí znázorňuje naproti tomu spravedlivé. (Iz 2,2; Joel 3,14; Ž 121,1; Iz 22,1) V knize Zjevení patří proroctví (Zj 12,27; Zj 19,10) ostatkům. Tato identifikace u Iz. 22. kapitole je podpořena čtvrtým veršem, v němž je církev pojmenována „dcerkou lidu mého“.

Za života proroka Izaiáše je Izrael označen slovy „Lid můj jsi ty!“, duchovní Izrael slovy: „Dcera mého lidu.“ Nyní popisuje Izaiáš stav Božího lidu v posledních dnech takto: [Iz 22,2]: „Město plné hřmotu a hluku, město veselící se? Zbití tvoji nejsou zbiti mečem, ani zhynuli v boji.“

Dnešní stav církve CASD

Dnes, tak jak je i předpovězeno v prorocství, jsou mnozí členové zmalomyslnění postmoderním stavem církve. Naši mladí lidé houfně opouštějí církev. Všeobecně klesá návštěvnost. Většinu sborů navštěvuje asi polovina členů, a to mnohdy jen příležitostně. Když připočítáme návštěvy dětí a mládeže, pak se čísla trochu vylepší.

Proč je takový stav?

Náš lid je zmalomyslněný a poražený - ne však bojem s nepřítelem zvenčí, ale vnitřním odpadnutím a zavlečením cizích učení a zvyků do církve. Boží síla se očividně vzdálila z církve. Nyní se pokoušíme Boží zákon nahradit prací pro veřejnost, vzrušující hudbou, oslavnými bohoslužbami a různými pestrými programy včetně světelných efektů, jaké používají světské zábavní organizace. „*Město plné hřmotu a hluku, město veselící se. Zbití tvoji nejsou zbiti mečem, ani zahynuli v boji.*“ (Iz 22,2).

Iz 22,3: „*Všecka knížata tvá rozprchla se napořád, od střelců svázána jsou. Což jich koli nalezeno jest v tobě, napořád svázání jsou, zdaleka utíkají.*“ Zde se mluví o tom, že všichni vedoucí jsou spolu „svázáni“ uzavřeli smlouvu o vzájemné podpoře. Bůh a lid nařiká nad současným stavem.

Iz 22,4.5: „*Protož jsem řekl: Ponechejte mne, ať hořekuji s pláčem, a neusilujte mne těšiti nad popleněním dcerky lidu mého. Nebo jest den soužení, a pošlapání, a v myslí sevření ode Pána, Hospodina zástupů, v údolí vidění, den boření zdi, a křiku k horám.*“ Bůh již nemůže kvůli duchovnímu stavu církve chránit svůj lid.

Iz 22,8.9: „*A odkryto bylo zastření Judovo; však obrátilo jsi zřetel v ten den k zbrojné komoře. I k zbořeninám města Davidova dohlédli jste, nebo mnohé byly, a shromáždili jste vody rybníka dolního.*“ Boží lid dělá všechno k zaretušování ztrát. Mění pohledy na skutečnost tak, aby se vše zdálo být v pořádku. Nedělají jen jedno, nedívají se na toho, kdo na našem začátku církev založil.

Co dělají místo toho?

Iz 22,12.13: „*Nadto když volal Pán, Hospodin zástupů, v ten den k pláči a k kvílení, a k lysině a k přepásání se žíní. A aj, radost a veselí vaše zabijeti voly, a bítí ovce, jísti maso, a pítí víno, a říkati: Jezme, píme, nebo zítra zemřeme.*“

Důsledek odpadnutí v Boží církvi skrze oslavy.

Najdeme ho u Iz 22,14: „*Ale známet' jest to v uších mých, praví Hospodin zástupů. Protož nikoli vám nebude odpuštěna ta nepravost, až i zemřete, praví Pán, Hospodin zástupů.*“ Tak jako Ezechiel 9 kapitola i 3. Mojžíšova 23. kapitola představuje vzpouru jako hřích, který nemůže být odpuštěn. Již brzy dojde k ukončení doby milosti, ale ti, co slaví v době, kdy Pán má starosti s hříchy a volá nás k pokání, se sami odsoudí.

„*Satan se snaží stále novými podněty zaměstnat naši mysl, aby se nemohla zabývat tím, co bychom měli znát nejlépe. Velký podvodník nenávidí pravdy, které ukazují zástupnou oběť a všemocného prostředníka. Uvědomuje si, že všechno závisí na tom, jak se mu daří odvracet mysl lidí od Ježíše a Jeho pravdy.*“ (GK 488). Satanovým cílem tedy je, abychom ve sboru radostně oslavovali až do doby ukončení doby milosti a tím zůstali nepřipraveni pro život na Nové zemi.

Již léta se pokouší církev tento vývoj zvrátit.

Co pro to podnikla?

Nyní přicházejí neadventističtí řečníci, jsou pozváni evangelíci a komerční řečníci, aby předváděli kazatelům, jak můžeme početně růst. Okopírovali jsme jejich programy, ale ono to nefunguje. Vyzkoušeli jsme mnoho věcí, ale nestal se žádný zázrak ani zvrát. Ale jak předpovídá prorok Izaiáš, díváme se všemi směry, abychom našli řešení problému, ale nedíváme se na zakladatele církve. (Iz 22,11) Toužíme, aby Duch svatý přivedl hodně lidí do našeho sboru, snad stejně jako v jiných církvích a v jiných zemích. A jsme také připraveni podívat se jak to funguje v církvích světicích neděli - vždyť ti mají pravděpodobně Ducha svatého. Jsou to obzvláště sbory letničního hnutí. Toto hnutí již navštívilo mnoho našich kazatelů, aby zjistili tajemství jejich síly.

Dříve to nebylo tak jako dnes.

V minulých letech jsme si byli jisti tím, kde má letniční hnutí pramen. Tvrdili jsme, že se jedná o falešného Ducha svatého. Také jsme věřili, že jejich síla je spirituální a že patří odpadlému protestantismu spojenému s katolicismem a Římem. V minulosti se nemohlo stát, abychom letničním sborům pronajímali své místnosti a naopak abychom my v jejich prostorách konali své bohoslužby. Výsledkem snah o oživení naší církve prvky letničního hnutí jsou oslavné Bohoslužby a jim podobné námi nově zakládané sbory.

Co vidíme a slyšíme v prostorách sboru CASD?

Muzikál, drama se světelnými efekty, hudební kapely a zpěváky. Hudba rocková, pop a jiné tvrdé přednesy. Ty jsou stále hlasitější a bubny stále více převládají. Lidé se pohybují v rytmu, ruce jdou nahoru, tleskají, přicházejí vtipy a smích. Panuje ta nejlepší nálada.

Co by tomu asi řekl Ježíš?

Určitě by to nazval rouháním. Takové pobožnosti bychom neměli navštěvovat. Chraňme se před nimi.

Oslavná hnutí se rychle šíří. EGW píše: „*Poslední události se skutečně velice rychle.*“ Kdo by si před několika lety pomyslel, že to půjde takovým tempem? A lidé jsou nadšení. Chválí si, jak je to pěkné a že je vše dovoleno.

O co se již satan dvakrát pokoušel?

Satan se již dvakrát pokusil přivést do církve spirituální zkušenost. Poprvé to bylo po zklamání v roce 1844 a pak na přelomu dvacátého století. (Holy-Flesch-hnutí) V obou případech byli věřící přesvědčeni, že se jedná o vylití Ducha svatého. Ten se projevil hudbou s bubnováním a kýváním přítomných lidí. E.G.White předpověděl, že tyto události se znovu projeví v církvi a k tomu poznamenává: „*Věci, které popisuješ, se udály ve státě Indiana, Pán mi ukázal, že se projeví krátce před koncem doby milosti. Každá špatná věc bude odhalena, jako křik, bubnování, hudba, tančení. Smysly lidí budou tak zmateny, že jim nebude možno důvěřovat, aby byla vykonána správná rozhodnutí. To bude nazváno hnutím Ducha svatého!*“ (Svědectví II, str.36)

Je nejvyšší čas probrat se ze spánku! Mnozí členové ale říkají, že přebíráme z oslavných sborů jen to dobré. Táži se proto, zda mohla Eva v ráji rozdělit strom poznání dobrého a zlého, když z něho jedla ovoce, na dvě části - dobrou a zlou? Slyšel jsem již několikrát, říkají členové církve říkají svým kazatelům při zavádění oslavných Bohoslužeb a různých „novot“ do sboru: jen ne tak rychle, vše se časem urovná. Tak, jako v jiných oblastech života změny přicházejí postupně, krok za krokem. Přes noc se nikdo nestane alkoholikem, přestože se ze začátku zdá alkohol být zcela dobrou věcí. Ten, kdo začal pít, nemyslí na to, že se jednou stane na alkoholu závislým. Stejně tak musíme poznat charakter celého hnutí.

Nyní nastala doba k pozvednutí hlasů proti plíživému vlivu světa na církev. Pokud je pozvedne-

me, nezůstane to bez následků, nastane pronásledování zevnitř církve. Potřebujeme svědectví volající k pravdě, které ukáže satanovu práci. Satan pracoval vždy pilně a ještě pilněji pracuje před blížícím se druhým příchodem Krista. Obecně není vidět nutnost přednášet jasné svědectví. V církvi se šíří hříchy, o kterých se raději nemluví, protože nikdo nechce mít nepřátele. Opozice je minimální a dá se říci, že je prakticky v podzemí, tak jako byli kdysi křesťané v katakombách. Když se někdo odváží poukázat na chyby v církvi, najde se spousta sympatizantů s chybujiícími. Ahab se ptal Eliáše: „*Jsi to ty, který jsi přivedl Izrael do neštěstí?*“ (1Kr 18,17) Dále můžeme číst: „*Viděla jsem, že mnozí povstanou proti jasnému svědectví.*“ (Spiritual Gift II, 283)

Bohu se nelíbí, když dobrovolně nasloucháme omylům. E.G.White nás nabádá, abychom taková shromáždění opustili. Také píše: „*Viděla jsem, že nemáme čas zabývat se výmysly. Náš duch nemá být zaměstnán takovými věcmi. Máme se zabývat přítomnou pravdou a získat lepší znalosti...Když falešná učení a omyly zaujmou naši mysl, nemůžeme se zabývat pravdou a připravit se na Den Páně.*“ (Early Writings, 124,125)

Co se musí stát, než přijde Kristus?

Každý křesťan musí získat zkušenost z Getsemane. Ti, kteří mají jen povrchní zkušenosti zakládající se na emocích, neprojdou na nás kladenými zkouškami. Milí bratři a sestry, přijde čas vylití pravého Ducha svatého. To se ale nestane za působení světské hudby, tleskání a světelných efektů, triviálnosti nebo fanatismu. Dříve než nastane pravé vylití Ducha svatého přijde jeho falešné vylití, za kterým bude stát satan, stejně jako se před druhým Kristovým příchodem uskuteční Jeho falešný příchod.

Co nastane potom?

Pak začne vítězná církev doopravdy oslavovat Ježíše Krista. Zazní ta nejsvatější hudba. Bude to slavnost lásky, kdy nebude již více existovat hřích ani pokušitel. Bude to slavnost všech vykoupených všech dob u Božího trůnu. Končím slovy proroka Izaiáše 25,9: „Aj Bůh náš tento jest, očekávali jsme na něj, a vysvobodil nás. On je Hospodin, jehož jsme očekávali; plesati a veseliti se budeme ve spasení jeho.“

Amen. ●

CESTA NEPRÁVÉHO PASTÝŘE

ARMIN KRAKOLINIG (RAKOUSKO)

AKTUÁLNÍ BOŽÍ POSELSTVÍ PRO DUCHOVNÍ VŮDCE Z KNIHY EZECHIELE 34.KAPITOLY

Bible je ve své podstatě učebnice dějin, v níž Bůh učí svůj lid a obzvláště jeho představitele z událostí a příkladů z minulosti. Také chce tyto lidi povzbudit a nově nasměrovat. Písmo hovoří o vedoucích jako o pastýřích. Tímto pojmenováním chtěl Bůh upozornit na to, co od pozemských pastýřů očekává. Tak jako Bůh často varuje před falešnými bohy, kteří si také počínají jako pastýři stáda, tak musí Bůh opět znovu a znovu varovat i před falešnými pastýři, kteří jsou pro stádo skutečným nebezpečím. Jedno takové varování najdeme u Ezechiele ve 34. kapitole. Je to zvláštní poselství pastýřům, kteří tehdy vedli Izrael a stali se mu osudnými. Bůh nechal prorokem Ezechielem přinést poselství pastýřům i národu. Bylo to proroctví hluboce varující, ale i plně zaslíbení nejen pro tehdejší dobu, ale i pro nás, kteří ho v dnešní době studujeme. Ez 34,2.3: „Synu člověčí, prorokuj proti pastýřům Izraelským. Prorokuj a řci jim, těm pastýřům: Takto praví Panovník Hospodin: Běda pastýřům Izraelským, kteříž pasou sami sebe. Zdalíž pastýři nemají stáda pásiti? Tuk jídáte, a vlnou se odíváte, což tučného, zabijíte, stáda však nepasete.“

Každý, kdo zná dějiny ihned ví, že se jedná o problém celých církevních dějin. Kolik pastýřů žilo jen pro svoje „břicho“ a staralo se jen málo nebo vůbec ne, o svěřené stádo? Kolikrát se na něm tyto pastýři obohacovali a přinesli mu jen nepatrné duchovní potraviny. Může tomu tak být i dnes?

Co vyčítal Bůh takovým pastýřům? Ez 34,6: „Bloudí stádo mé po všech horách, a na každém pahrbku vysokém, nýbrž po vši zemi širokosti rozptýleny jsou ovce

stáda mého, a není žádného, kdo by se po nich ptal, ani žádného, kdo by jich hledal.“

Co na to dnes mohou říci nemocní tělesně, duševně i duchovně nemocní lidé v církvi? Najdou posílení, nebo jsou snad ještě více zmalomyslnováni a zraňováni, ti, jejichž srdce je již hluboce poraněno? Jak přísně a tvrdě, bez soucitu zacházíme často s těmi, kteří nepatří k silným osobnostem! Jaký dopad to bude mít na sborové společenství a církve?

Ez 34,5.6: „Tak že rozptýleny jsou, nemajíce pastýře, a rozptýleny jsou, jsou za pokrm všelijaké zvěři polní. Bloudí stádo mé po všech horách, a na každém pahrbku vysokém, nýbrž po vši zemi širokosti rozptýleny jsou ovce stáda mého, a není žádného, kdo by se po nich ptal, ani žádného, kdo by jich hledal.“

Není to obraz toho, s čím se tak často setkáváme v církevních dějinách a také v našich sborech? Kolik bývalých věřících lidí, kolik sborů i národů se stalo a stává obětí určitých lidí a úplně ztratili orientaci ve víře, protože nedostali správný duchovní pokrm od svých pastýřů! Podívejme se na dnešní stav národů obrácených reformací; co se stalo z jejich potomků? Nejsou z velké části rozptýleni a nepřijali bludná učení? Kde je jejich ochota přinášet oběti a bojovat za svoji víru? Kdo by byl ještě dnes připraven obětovat svůj život za pravdu a její svědectví? Které Boží poselství zde může pomoci? Ez 34,7-10: „Protož ó pastýři, slyšte slovo Hospodinovo: Živt' jsem já, praví Panovník Hospodin, zajisté proto že stádo mé bývá v loupež, a ovce stáda mého bývají k sežrání všelijaké zvěři polní, nemajíce žádného pastýře, aniž se ptají

pastýři moji po stádu mém, ale pasou pastýři sami sebe, stáda pak mého nepasou: Protož vy pastýři, slyšte slovo Hospodinovo: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti pastýřům těm, a budu vyhledávati stáda mého z ruky jejich, a zastavím jim pasení stáda, aby nepásli více ti pastýři samých sebe. Vytrhnu zajisté ovce své z úst jejich, aby jim nebyly za pokrm."

Těmito slovy Bůh oznamuje soud nad pastýři a duchovními vůdci a současně dává zaslíbení stádu, že už nebude sloužit pastýřům za pokrm. To také znamená, že stádo se již dobrovolně nevydá do jejich rukou a nebude slepě následovat falešné pastýře tam, kam ho povedou, a nedá se ani sytit jejich duchovním pokrmem. Ale co je třeba udělat? Jaký plán měl Bůh za doby Ezechiele, když Izrael byl po několik staletí veden falešnými pastýři, kteří jej dovedli až do babylonského zajetí, protože slepě a pevně věřil jejich pastýřům?

Ez 34,11-14: „*Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj já, já ptáti se budu po ovčích svých a shledávati je. Jakož shledává pastýř stádo své tehdáž, když bývá u prostřed ovec svých rozptýlených: tak shledávati budu stádo své, a vytrhnu je ze všech míst, kamž v den oblaku a mrákoty rozptýleny byly. A vyvedu je z národů, a shromáždím je z země, a uvedu je do země jejich, a pásťi je budu na horách Izraelských, při potocích i na všech místech k bydlení příhodných v zemi té. Na pastvě dobré pásťi je budu, a na horách vysokých Izraelských bude ovčinec jejich. Tamť léhati budou v ovčinci veselém, a pastvou tučnou pásťi se budou na horách Izraelských.*“ Nabízí se nám otázka, jak to Bůh myslel? Nehrozí i dnes nebezpečí, že se znovu najdou pastýři, kteří špatně vyloží tato proroctví k ztracení jiných. Není stále více pastýřů, kteří doslova a do písmene prohlásí, že to platilo pro starý Izrael v babylonském zajetí? Bůh je tenkrát chtěl přivést zpět do jejich země, kterou Bůh zaslíbil již jejich praotci Abrahámovi. V této zemi měli být požehnáním celému světu, ale jejich pastýři tomu zabránili. Stali se prokletím okolním národům a pak sami sobě.

Ale jak dnes, po více jak 2000 letech, máme rozumět, zaslíbení, že Bůh shromáždí fyzický Izrael? Bude to platit i pro duchovní Izrael - všechny křesťanské církve? Není dnes dost takových pastýřů, kteří si skutečně myslí, že musí své stádo přivést do svaté země a tam očekávat Pána? Má prorok na mysli poselství pro duchovní Izrael a pro své děti ze všech národů a jazyků? Plánuje Bůh také jejich návrat? Ale kam by je chtěl přivést? Nejedná se o geografický návrat Židů do země otců, nýbrž do duchovního světa a do společenství víry otců! Ale jak se to stane? Jaký plán má Bůh?

Ez 34,17.18: „*Vy pak, stádo mé, slyšte: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já soudím mezi dobytčetem a dobytčetem, mezi skopci a kozly. Což jest vám málo pastvou dobrou se pásťi, že ještě ostatek pastvy vaší*

pošlapáváte nohama svýma a učištěnou vodu pítí, že ostatek nohama svýma kalíte?“

Jak je možné, že stádo v duchovním slova smyslu pošlapává pastvu svýma nohama a kalí čistou vodu? To je prostě tím, že dobrému Božímu slovu pravdy se cele nevěří, přizpůsobuje se lidským představám a dokonce se mění jeho původní význam. Lidé také míchají Boží slovo s filozofií a různými ideologiemi, které špiní čistou pravdu. Nestačí jim Bible, Slovo Boží! Nepřispěli falešní proroci svým dílem k pošlapání pravdy, když tuto zfalšovanou pravdu přinášeli stádu, jak to obrazně popisuje prorok Ezechiél? Ez 34,19: „*Tak aby ovce mé tím, což vy nohama pošlapáte, se pásťi, a kal noh vašich pítí musily?*“

Co Bůh zaslíbil svému stádu? Ez 34,20-24: „*Protož takto praví Panovník Hospodin k nim: Aj já, já souditi budu mezi dobytčetem tučným a mezi dobytčetem hubeným. Proto že boky i plecemi strkáte, a rohy svými trkáte všechny neduživé, tak že je vyháníte i ven. Protož vysvobodím stádo své, aby nebylo více v loupež, a souditi budu mezi dobytčetem a dobytčetem. A vzbudím nad nimi pastýře jednoho, kterýž je pásťi bude, služebníka svého Davida. Tenť je pásťi bude, a ten bude jejich pastýřem. Já pak Hospodin budu jejich Bohem, a služebník můj David knížetem u prostřed nich. Já Hospodin mluvil jsem.*“

To všechno zní sice nadějně a utěšeně, ale všechno mělo se do písmene vyplnit již při návratu Izraele z babylonského zajetí. Národ měl dostat Davidova potomka jako zvláštního vůdce, který jej povede v pravdě a spravedlnosti. Ale co se z toho proroctví ve staletích od zajetí až do doby Jana Křtitele a příhody pravého služebníka a potomka Davidova vyplnilo?

Již tehdy chtěl Bůh vést svůj národ zvláště věrným vůdcem k „dobrým pastvinám“ a k čerstvé čisté vodě pravdy a spravedlnosti. Ale i přesto, že z nebe přišel ten nejlepší pastýř, stejně ho lidé odmítli a zavrhlí, tak jako proroky před ním. Chtěli dále pít zakalenou vodu tradičních omylů a na loukách se sytit tradicemi a náboženskými zvyklostmi otců. Když přišel pastýř a zachránce, aby pásł stádo a osvobodil je od falešných (špatných) pastýřů, pak hrdost a pýcha jejich vůdců je dovedla k nenávisti a snaze připravit dobrého pastýře o život. Ale i stádo chtělo být dále vedeno těmito vůdci a pastýři tak, jak bylo zvyklé. Voda života a pravda byla pro tyto lidi příliš čistá a průzračná a nehodila se do jejich způsobu života a myšlení. Ačkoliv mezi nimi konal dobrý pastýř nádherné zázraky a znamení, podařilo se nevěrným a falešným vůdcům přimět národ zabředlý do tradic a falešného učení, aby vyžadoval jeho usmrcení. Přitom bylo pro ně důležité, aby společně žádali jeho smrt na kříži!

Může národ ještě hlouběji propadnout tradicím a náboženským zvyklostem? To co se událo s Ježíšem, nebyla náhoda. Proroci tutu událost předpověděli do posledních podrobností. Izaiáš hovořil o tom, že bude opovrhovaný, vysmíváný a vedený jako ovce

k zabití. Ježíš vše trpělivě snášel, protože věděl, že poslední slovo ještě nebylo řečeno.

Ježíš viděl přes prorocká slova až za hrob, viděl, že mnozí lidé se budou bít v prsa po Jeho triumfálním zmrtvýchvstání a poznají, jak se špatně rozhodli. Budou se s hrůzou dívat na krev, kterou byl připraven vylít, a kterou také prolil aniž by byl vinen. Ten, který přišel jako pastýř a zachránce, aby je osvobodil. Tak se vyplnilo vše, co proroci předpověděli, ohledně spasení mnoha lidí.

Muselo se vše stát tak, jak proroci předpověděli? Stalo se to tak proto, aby byl spasen národ Izraelský, kterému chtěl Ježíš být v první řadě dobrým pastýřem a Králem? Nezapomínáme velice snadno a často v naší duchovní slepostě, že Ježíšovo utrpení nepřineslo jen vykoupení, nýbrž i velké neštěstí jeho národu a světu skze kříž, který postavili pro Krále nebes? Jestliže tomu tak opravdu je, pak je nutné zamyslet se nad tím, zda Bůh neměl jiný plán se svým národem a Spasitelem, dobrým pastýřem a vůdcem, který mohl národu Izraelskému přinést daleko větší blaho? A pokud jsme o tom snad ještě vůbec nepřemýšleli, čtème ve 34. kapitole proroka Ezechiele, abychom viděli jaký plán měl Bůh se svým národem po vyvedení z Babylonu a co se pak dále stálo. A tak zní zjevený plán Boží:

Ez 34,25-31: „A učině s nimi smlouvu pokoje, způsobím, že přestane zvěř zlá na zemi; i budou bydleti na poušti bezpečně, a spátí i po lesích.

K tomu obdařím je i okolí pahrbku svého požehnáním, a ssílati budu déšť časem svým; dešťové požehnání budou bývat; Tak že vydá dřevo polní ovoce své a země vydá úrodu svou; i budou v zemi své bezpeční, a zvědí, že já jsem Hospodin, když polámi závory jha jejich, a vytrhnu je z ruky těch, jenž je v službu podrobují. I nebudou více loupeží národům, a zvěř zemská nebude jich žráti, ale bydleti budou bezpečně, aniž jich kdo přestrasí. Nadto vzbudím jim výstřelek k slávě, a nebudou více mřít hladem v té zemi, aniž ponesou více potupy od pohanů. I zvědí, že já Hospodin Bůh jejich jsem s nimi, a oni lid můj, dům Izraelský, praví Panovník Hospodin. Vy pak ovce mé, ovce pastvy mé, jste vy lidé, a já Bůh váš, praví Panovník Hospodin“

Není smutné, když se díváme do minulosti na duchovní zmatek v tehdejší Bohem vyvoleném národě, který měl přinést spasení zemím celého světa? Co ale udělal duchovní Izrael, tzv. následovník Ježíše, se samotným Ježíšem? Neukřižovali jsme Ho i v duchovním smyslu, protože máme rádi naše náboženské tradice, zvyklosti života i myšlení a chceme u nich raději zůstat než se jich zbavit. Nechceme Ho věrně následovat v Jeho v poslušnosti přikázáním? Vezmeme si poučení z chyb, které jsme poznali v kapitole o falešných pastýřích, aby nám bylo ziskem pro duchovní život. O

PŘESVĚDČENÍ VÍRY NEBO ÚLEVA

Když naši mladí adventističtí chlapci nastoupí ve své zemi vojenskou službu, dostanou se někdy k velitelům, kteří neví a nechápou, co pro ně víra znamená.

Charles Martin byl vystaven skutečné zkoušce víry v době války, kdy trestem za neposlušnost byla smrt. Ve výcvikovém táboře rozhodně odmítl nosit zbraň a jeho žádosti bylo vyhověno.

Když byl přidělen k jednotce, byl velice šťastný když se setkal s dalším adventistou jménem Fred. Vzájemně se posilovali. Mnohokrát se jim ostatní posmívali a kamarádi se snažili vtáhnout je do různých zábav a her, oni se však nedali lákat.

Když přišla sobota požádali, aby byli od cvičení osvobozeni. Důstojník ve službě jim spílal a pak jim vyhrožoval tresty, jestliže se nepodřídí rozkazu. Prohlásil: „Když neuděláte to, co je vám nařízeno, dostanete 30 dní k jídlu pouze chléb a vodu, a pak, když budete trvat na svém, budete zastřeleni.“

Tato pohrůzka na chvíli chlapce zastrašila, věděli však co mají dělat. Proto velice zdvořile odpověděli: „Pane, jsme již nyní rozhodnutí. Jsme připraveni být zastřeleni už nyní.“ Velitel byl touto odpovědí překvapen a proto přivolal velícího důstojníka. Ten, když se o problému dozvěděl, chlapcům řekl: „Když přijde vaše sobota, můžete odejít.“ Potom si každou sobotu ráno vyzvedli svačinu a odešli na konec ostrova kde tábořili, měli svoji sobotní školu a četli si z Bible.

Když ostatní vojáci zjistili, že Charles a Fred byli v sobotu od práce osvobozeni, šli za službu konajícím důstojníkem a řekli: „Adventisté dostali volno v sobotu, my chceme volno v neděli.“

Důstojník jim řekl: „Pokud někdo chce zemřít za svoji neděli, ať vystoupí dopředu.“ Nikdo se nehnul. Pak řekl: „Nikdo tedy nebude mít volnou neděli.“

Bůh zaslíbil svoji pomoc těm, kdo v Něk složí svoji naději: „Hospodine Bože můj v Tobě doufám, vysvobod' mne ode všech protivníků mých a vytrhni mne. Ž 7,2. (The Anchor, Oct-Dec 2002)

DEMASŮV PRINCIP

Wilhelm Busch – evangelický farář (Německo)

(úryvek z knihy „Wird der Schmale Weg verbreitet?“ (Bude úzká cesta rozšířená?))

S bolestí v srdci píše apoštol Pavel o svém bývalém spolupracovníkovi: „Demas mě opustil a zamíloval si svět.“ (2Te 4,10). Kdyby tento Demas dnes žil, pak by nemusel opustit křesťanskou církev. Zůstal by, protože by našel pro práci s mládeží obrovské pole působnosti. Brzy by dosáhl velké cti. Pak by napsal v mládežnickém časopise (nebo v oddíle pro mládež) článek, ve kterém by dokázal apoštolu Pavlovi „pietistickou“ nebo dokonce „introverzní“ teologii a také, že on, ap. Pavel je vinen „zákonickou podstatou dosavadní práce v církvi“. V druhém článku by řekl ap. Pavlovi: „Nesmíme dělat dělicí čáru mezi světem a církví tak, jak to dělal Jan, když řekl: Nemilujte svět!“ To nesmíme říkat ani dělat. Demas by dále řekl: „Sůl patří do polévky a ne vedle hrnce s polévkou.“ Vidím před sebou sérii Demasových článků. Píše: *Nejde o to říci ne k pohanským svátkům. Musíte s nimi slavit a postarat se, aby to byly pěkné a milé modlářské svátky pohanského božstva!*

Tak podobně by dnes psal Demas.

Mám před sebou leták, který říká: „Příští sobotu chceme mít slavnost léta. Budeme se těšit, když také ty milá slečno, milý mládenče, vaši rodiče a činovníci sboru se budete s námi radovat a zúčastníte se slavnosti. Pro žaludek a hrdlo jsou maličkosti připraveny. Nemělo by vás to hodně stát. Nechceme jen jíst a pít, nýbrž také tančit a hrát.“

Kdo by si nevzpomněl na text z 1K 10,7: „Protož nebudte modláři, jako někteří z nich, jakož psáno jest: Posadil se lid, aby jedl a pil, a vstali, aby hráli.“

„Také ti starší si přijdou na své. Tedy na viděnou v sobotu 22.9... ve 20 hodin v naší Lutherově církvi. Srdečně vás zve mládež Luther – Jih. Program: polonéza, tanec pro všechny, i pro začátečníky, tombola, fotbal, národní tance, čarodějnické umění atd...“

Ano, tady se může Demas cítit dobře.

Koho chceme touto metodou zasáhnout? Přiznávám, že jsem před mým obrácením rád tancoval. Když jsem ale začal následovat Ježíše, skončil jsem s tím. Nyní si představte, kdyby mi po mém obrácení někdo navrhl, že můžu dále tančit pod dohledem pastora pro mládež nebo tajemníka mládeže. Okamžitě bych se zasmál a pomyslel bych si: „Jaký to musí být komický taneční klub, který má odvahu hřešit a zároveň brát víru vážně!“ Jsem rád, že Bible mluví proti polovičatosti. Bůh říká: „... kdybys byl studený ne-

bo horký!“ Co to musí být za mládež, kterou chceme získat polovičatostí?!

Bylo mi řečeno, že musíme nejdříve najít kontakt s touto mládeží tím, že se dostaneme tajně s pomocí klamu na jejich úroveň a až pak vyjde najevo, co skutečně chceme. Domnívám se, že každý mladý člověk, který reaguje podle normálních měřítek, řekne: „Sami nemáte dost důvěry ve vaši věc, že s ní tak potají zacházíte.“ Vidím, že si zde něco odporuje. Na jedné straně se snažíme „novou cestou“ získat mládež a na druhé straně ztrácíme její důvěru tím, že přímo neřekneme o co nám jde. Mladý člověk mi bude důvěřovat jen tehdy, když s ním mluvím otevřeně a rovnou mu řeknu: „Chci tě přivést k Ježíši Kristu.“ Když jakýmkoliv způsobem zamlčíme tuto pravdu, pak to u každého mladého člověka vzbudí nedůvěru. Touto cestou chceme získat důvěru mladých lidí? Jaká to má být mládež, kterou chceme získat tímto způsobem? Jedno je jisté, že hladovějící duše a hledající srdce, malomyslní a obtížení nebudou nalezeni. Právě pro ně je evangelium. Nemáme splnit úkol, který nám dal samotný Pán? „Budete mi svědkové“. To je jasný úkol. Jednoduše řečeno, je to neposlušnost, když křesťané říkají: „Pane, to neodpovídá naší době. Nemůžeme stále o Tobě mluvit, musíme pomoci mladým lidem najít život. Nebo musíme nejdříve najít skutečné vstupní cesty, než Tě budeme moci poslouchat.“ V mojí Bibli je napsáno: „Kaž v čas i nevčas!“

(2Tm 4,2) To je jasný návod, ne abychom se ptali na úspěch, ale jak máme splnit náš úkol. Pán se mě nebude ptát, zda jsem byl ohlášený, když jsem „vpadl“ do cizího domu a řekl mladým lidem: „Potřebujete Ježíše!“ Bude mě soudit, že jsem ve své hříšnosti nesplnil svůj úkol. Dnes přeci není žádný „nevčas.“ Skutečným nedostatkem, který se projevil v této věci je, že nemáme důvěru ve „skutečné Boží slovo.“ Ubohé křesťanství!

Bůh nám svěřil v evangeliu „dynamit“, ale dáváme ho stranou a pokoušíme se rozbíjet kameny kladivem. Ale nyní chci hlasitě volat jménem všech těch, kteří ještě něco vědí o moci evangelia, jménem všech těch, kteří si dělají starost nad touto situací: „Udělejte konec tomu, aby Demas vedl naši práci s mládeží. Chceme, aby tuto práci vedl Pán církve a měla znaky Jeho nádherných slov.“ ●

TICHÁ ZKÁZA

NOVÉ ROUCHO SPIRITIZMU?

DANIEL SAMUEL

Kniha „Tichá invaze“, obsahuje myšlenky adventistického teologa, Thomase Mosterta, který je od roku 1986 předsedou Pacifické unie v USA. Mimo to patří k představenstvu Adventist Health, university La Sierra a Pacific Union College.

Většina představitelů CASD se o ní vyjadřuje následujícími slovy: „Věříme, že informace v této knize jsou velmi důležité a že by je měli kazatelé, činovníci a vedoucí sborů v těchto posledních dnech světových dějin, více studovat.“

(Ricardo Graham, předseda Severokaliifornské unie; Jerry Page, předseda Středokaliifornské unie; Larry Canviness, předseda Jihokaliifornské unie; Arnold Trujillo, předseda Havajské unie; Brand Newton, předseda Nevadsko-Utažské unie)

Tato kniha je podložena mnoha texty bible a citáty od E. G. White.

Invaze

Když mluvíme o invazi, máme na mysli masivní a ohlušující vojenskou zkázu. Zkáza kobyolkové invaze není tak hlasitá - ta pouze šumí. Existuje však také zhoubná invaze, u které není nic slyšet ani vidět, jako například epidemie chřipky. Tato tichá invaze je zvláště nebezpečná. Přichází plíživě a zákeřně. Pokud takovou invazi včas rozpoznáme, můžeme se jí ubránit; ovšem když se objeví, bývá už většinou pozdě. Zmiňovaná kniha se zabývá tichou invazí - nebezpečným hnutím, které proniklo do mnohých protestantských církví a dále se šíří a nyní zaútočilo také na adventní sbory, které se snaží ovládnout. O co vlastně jde?

Megasbory

Obzvláště v Americe a Austrálii povstaly a stále ještě povstávají tzv. mega-církev (od 2.000 členů sboru) a giga-církev (od 10.000 členů na sbor). Jen v USA je takových církví asi 820. Průměrná návštěva 25.000 lidí o víkend, není výjimkou. Největší sbor světa v Soulu v jižní Korei má 750.000 členů. V těchto sborech narostl ve velmi krátké době počet členů z několika desítek na tisíce. Tento fenomén zaměstnává dnem i nocí mnoho vedoucích sborů, pastorů, kazatelů a laiků, kteří se snaží pochopit v čem záleží onen gigantický úspěch.

Pohostinsko-přátelská atmosféra

V pozadí těchto megasborů stojí výborní rétorici. S pomocí všelijak dobře vymyšlených cestiček se jim podařilo přivést houfy věřících do jednotlivých sborů. Základní myšlenka úspěchu záleží ve vytvoření pohostinsko-přátelské atmosféry. Nedopustit žádnou nejednotu, a to dokonce ani tehdy, když mají jednotlivci rozdílné názory. K oné dobré náladě patří hudba, pamlsky, videonabídky, pantomima, tanec a především „medové evangelium“, které nevyvolá pohoršení a nikomu nezpůsobí bolest. S Biblí se pracuje méně, a to na úkor psychologie, motivace a meditace. Žádný oheň a síra - pouze praktický, inteligentní obsah.

Spiritizmus

Můžeme se ptát: Kde je tu v tom všem spiritizmus? Kde číhá nebezpečí zkázy? Abychom mohli na tu-

to otázku odpovědět, musíme se nejprve zaměřit na vlastní smysl slova »spiritizmus«. Spiritizmus je definován jako schopnost ducha, názor, že je možné spojení živých lidí s duchy zemřelých. „... viděla jsem, že satan má moc, před nás představit postavu našich v Pánu Ježíši zesnulých příbuzných nebo přátel. Bude se tak zdát, jako by tito přátelé byli přítomni ...“ (E.G.W. / Zkušenosti a vidění, s. 254) „Když to uslyšeli farizeové, odpověděli: 'Tenhle (Ježíš) vypuzuje demony jen mocí Belzebuba, vládce démonů (satan)'.“ (Ma. 12, 24. 25) Satanovo dílo se neomezuje pouze na vyvolávání mrtvých - snaží se lidi ovládnout a trýznit. Toto dílo, které započal v nebi, je zaměřeno hlavně proti mravnímu zákonu, dekalogu - základu Boží vlády. Tak je třeba vidět celé satanovo dílo, v jeho různých formách, a jednou z nich je spiritizmus.

Dobře zamaskováno

Je zarážející, jak dobře satan oděl toto dílo do nového hávu. Mnohé z toho, co tyto mega-církve hlásají, je v souladu s Biblií a bývá velice lákavé a přitažlivé. Pokud ovšem pozorně sledujeme obsahy proslovů, bude nám něco důležitého nápadné. Mluví se sice o poslušnosti, ale ne o přikázáních. Ani o hříchu se nemluví. Pokud někdo přece jenom o přikázáních hovoří, pak takovým způsobem, že jejich význam ve skutečnosti vytlačí na okraj. Místo toho se posluchačům hlasitě a opakovaně vštěpuje: „Ježíš udělal pro nás vše. Jsme zachráněni, jsme spaseni. Potřebujeme našemu Pánu jenom děkovat, přinášet chvalozpěvy a plni radosti za tento velkolepý lásky dar tančit.“ A tak se děkuje, chválí a tancuje až do extáze.

E. G. White popisuje ve „Velkém sporů věků“, v kapitole „Spiritizmus“, jak satan nasazuje své tajné zbraně - všechno jsou to věci, které dnes potkáme v moderních sborech:

„Bible bývá vykládána tak, jak se to neobrácenému srdci líbí; vážné a ústřední pravdy jsou zeslabeny. O lásce se mluví jako o největším rysu Božího charakteru, ale degraduje se na sentimentální pocit, který nerozlišuje mezi dobrem a zlem.

Boží spravedlnost, odsouzení hříchu a požadavky Jeho svatého zákona se ignorují. Prakticky se lidé učí, považovat Boží příkazy za nabídky.

Příjemné, okouzlující příběhy poutají smysly a vedou k tomu, že Bible, jako základ víry sotva hraje ještě nějakou roli.“

Kristus, který započal svoji službu poselstvím „Čiňte pokání a věřte“, je postaven do falešného světla tím, že je zdůrazněno Jeho odpuštění, a vyznání je

zaměňováno s lítostí. Ale lidé jsou tak zaslepení, že nepoznají tento podvod.

Podvod v knize „Život s vizí“

Satan bojuje proti Kristu přesně tak jako kdysi, ale přitom lidi natolik oslepil, že jeho podvod nevidí. Kniha „Život s vizí“, které se za poslední dva roky prodalo na dvaadvacet milionů výtisků, je křiklavým příkladem tohoto druhu. Tisíce křesťanů z celého světa se sešlo ke čtyřicetidennímu putování napříč touto knihou. Berou ji za určitý ukazatel křesťanského života 21. století, jenž má sbory vést k novému obrazu církve. Uvádím několik citátů, které dokládají zaslepenost zastánců této knihy:

„Jestli chceš, aby Ježíš již brzy přišel, tak se zaměř na misi, ne na výklad proroctví.“ (str. 286)

„Spasení sis nezasloužil svými skutky a nemůžeš o ně na základě svých skutků ani přijít.“

Jeden z mnoha řečníků se chlubí: „V tisku nás často považují za „Stádo, které rádo provádí rockovinu (míní se tím rocková hudba).“ (str. 285)

„Vyzývám vás, abyste zavřeli oči a vyslovili tichou modlitbu, která vám změní věčnost: »Ježíši, věřím v Tebe a přijímám Tě.« Toť vše. Pokud jste tuto modlitbu mysleli upřímně, pak přijměte moje srdečné blahopřání a buďte vítáni v Boží rodině.“ (str. 58)

O lítosti, pokání a obrácení, které bible jmenuje jako podmínku spasení, není žádná řeč. To je vlastně příčina toho gigantického návalu věřících. To je ta dnešní tichá zkáza satana v protestantských církvích, která zaznamenává tak obrovský úspěch.

Klamný nábor

Aby mohli představitelé církví budovat další mega-sbory, provádějí školení, mítinky a poznávací výstavy, na kterých se podílí stovky pastorů, kazatelů a vedoucích sborů. Všichni dostanou výše zmíněnou knihu „Život s vizí“ - bestseller, který zpochybňuje klasickou definici o pobožnostech, společenství, učenictví, službě a evangelizaci. Tím, že její tvrzení podporuje více než 1200 biblických citátů, se zdají její výpovědi být velmi důvěryhodné. Místo klasických a osvědčených praktik doporučuje metody a návody, které mají mít úspěch v dnešní sekulární společnosti.

Tyto nové evangelizační způsoby si získaly již také adventní sbory v USA a Austrálii. Žel žalostně ztroskotaly. Desítky, z velké části velkých sborů, které tyto „pohostinsko-přátelské“ metody zavedly, již nejsou součástí CASD.

Amerika je daleko

„Kdo ovšem myslí, že Amerika je hodně daleko, bude muset svůj názor změnit, neboť strategie, kterými je sekulární člověk oslovován a přitahován, má také již přístup do četných adventních sborů Evropy. Abychom získali svět, necháme dveře dokořám otevřené a dovolujeme světu formovat naše pobožnosti.“ (Die stille Invasion str. 5)

„Satan ví, že „adventisté sedmého dne... mají zvláštní poznání - jsou strážní a nosiči světla. Jim bylo svěřeno poslední varovné poselství hynoucímu světu. Na ně svítí nádherné světlo slova Božího. Oni mají svrchované důležité úkol: Zvěstování prvního, druhého a třetího andělského poselství. Žádný jiný úkol nemá tak velký význam. Nic jiného nesmí naši pozornost tolik zaujmout.“ (E. G. White, Svědectví 9. svazek)

„Jestli chceme obdržet ducha a moc třetího andělského poselství, musíme nakládat se zákonem a evangeliem jako s celkem a ukázat, že jdou ruku v ruce.“ (E. G. White, Služebník evangelia)

Hlavní satanův cíl je zničení pravé Boží církve. Jako nástroj mu slouží právě již zmiňovaná *tichá zkáza*. Jeho metody jsou velmi lákavé a přesvědčivé, neboť bývají založeny na světské, humánní bázi, plné zdánlivé lásky. K dosažení tohoto cíle vynakládá všechny možné prostředky..

„Duch praví výslovně, že v pozdějších dobách mnozí odpadnou od víry a přidrží se bludných duchů a nauk o démonech.“ (1. Tim.4, 1)

Svět bez vize

Naskýtá se další důležitá otázka: Proč onen velký nápor do křesťanských církví? Proč dnešní lidé, kteří jsou vlastně více ateisticky než nábožensky založení, usilovně vyhledávají křesťanská shromáždění?

Den co den podávají všechna média zprávy o celkovém katastrofálním stavu, nad kterým se lidem v celém světě tájí dech. Globální oteplování země, které v přírodě všechno převrací naruby, se už nedá zastavit – to už dnes vědí všichni. Přírodní situace děsí lidi a je jedno, v které je to oblasti - : Na jedné straně velké sucho s hořícími lesy a šířícím se hladem a současně někde jinde je krajina zasažena povodněmi nebo se zmítá ve sněhové kalamitě. Stále znovu se opakují zprávy o katastrofách století; přesněji řečeno - to, co se před měsícem považovalo za největší pohromu, je o něco později zastíněno ještě větší katastrofou. K tomu se ještě přidávají všelijaké zhoubné infekce, které ničí lidi i zvířata.

Také v mezilidských, od lásky oproštěných vztazích, se ve světové politice a hospodářství nejeví žádná vize a naděje na přežití. Všude vládne nezaměstnanost, která žene lidi do zoufalství a chudoby. Také před hrozbou násilí v rodině, na cestě i ve škole se lidé třesou. Teroristické útoky, při kterých umírají nebo jsou zmrzačeni stovky nevinných lidí, jsou na denním pořádku. Stále více se rozšiřují atomové zbraně, které ohrožují celkovou civilizaci, flóru a faunu.

O tom všem lidé vědí až moc dobře a mají proto strach. K jeho překonání a kvůli zachování vlastního života hledají útočiště ve všem možném – prožívají život jehož smyslem je: „Vino, ženy a zpěv“, anebo se utíkají k drogám či k náboženství. Dá se říci, že náboženství je dnes až tím posledním stéblem záchrany. V něm nehraje víra žádnou velkou roli. Hlavně, že je tu něco, co člověka uklidní. Protože skutečná víra sotva hraje nějakou roli, dávají lidé přednost právě křesťanským sborům z pohostinsko-přátelskou atmosférou, náboženství s levnou milostí, která nepožaduje ani neočekává lítost, pokání a obrácení.

To byl satanův plán: Tak dalece lidi pobláznit, že místo do života běží do jisté záhuby. Přitom by stačilo lépe si přečíst jeden jediný text bible, který by zazněl v mega nebo giga sborech a vzbudil podezření:

„Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království. (Lu 12, 32) Nezáleží na množství, ale na životu v poslušnosti vůle Boží, kterou On zakotvil ve svém mravním zákoně.

Na závěr

Také Bůh sleduje svůj cíl. *„Bůh hledá muže a ženy jako Eliáš, Nátan a Jan Křtitel, muže, kteří Jeho poselství věrně splní, aniž by se dívali na následky, kteří odvážně řeknou pravdu, i kdyby je to mělo stát všechno.“* (E. G. White., Review and Herald, 22. října 1901)

Když se člověk zamyslí nad tím, co jsme si právě řekli, i když se to může jevit nepřekonatelné a zmalomyslnující, pak se může spolehnout na to, že v Ježíši Kristu máme Přitele, který má moc darovat nám naprosté vítězství a učinit z nás muže a ženy, kteří jsou hodni Boží přízně.

Husitská vítězná píseň

„Kdož jste Boží bojovníci a zákona Jeho, prostež od Boha pomoci a doufejte v Něho.

Nepřátel se nelekejte, na množství nehleďte, Pána svého v srdci mějte! O

SPOJENÍ CÍRKVE SE SVĚTEM

Potom jsem viděla, jak se satan radí se svými anděly a uvažuje, co vlastně získal. Je pravdou, že ze strachu před smrtí některé bázlivé duše zdržel, aby nepřijaly pravdu, ale mnozí, i ti nejbázlivější, přijali pravdu, a tím je všechen strach a obavy ihned opustily. Když byli svědky smrti svých bratrů a pozorovali jejich odvahu a trpělivost, věděli, že Bůh a andělé jim pomáhali snášet tato utrpení, a jejich odvaha a statečnost rostla. Jestliže potom měli položit svůj vlastní život, zachovali si svou víru s takovou trpělivostí a odvahou, že jejich vrahové se přitom zachvěli. Satan a jeho andělé poznali, že existuje mnohem úspěšnější metoda k zatracení duší, která bude nakonec i mnohem jistější. I když křesťané prožili mnohá utrpení, jejich statečnost a radostná naděje, která je povzbuzovala, dávala odvahu i těm nejslabším a uschopňovala je k tomu, aby šli neohroženě vstříc plamenům a jiným místům, kde byli mučeni. Vzali si příklad z Kristova vznešeného chování před Jeho vrahy. Při pohledu na jejich vytrvalost a Boží slávu, která na nich spočinula, byli mnozí přesvědčeni o pravdě.

Proto se satan rozhodl, že musí pracovat mnohem mírněji. Vždyť už změnil mnohé biblické pravdy a dal lidem tradice, které již zapustily hluboké kořeny, jež přivedly milióny do záhuby. Proto zmírnil svůj hněv a rozhodl se, že nebude pokračovat v tomto krutém pronásledování, ale přiměje církev k tomu, aby se spokojila s různými tradicemi a neusilovala o víru, která byla jednou dána svatým. Když církev přemluvil, aby přijímala světskou čest a jeho náklonnost, za což jí nabízel různé výhody, začala ztrácet Boží přízeň. Postupně ztratila i svou moc, protože nehlásala čistou pravdu, která byla v rozporu s jejím požitkářstvím a přátelstvím se světem.

Ani dnes církev není odděleným a zvláštním lidem, jak tomu bylo v době, kdy proti ní vzplanul oheň pronásledování. Ach, jak temné je toto zlato, jak se toto nejčistší zlato změnilo! Viděla jsem, že kdyby si církev vždy zachovala svůj zvláštní a svatý charakter, pak by dosud měla moc Ducha svatého, která byla dána učedníkům. Nemocní by byli uzdravováni, ďáblové by se jí poddávali a byli by vymítáni, a její nepřátelé by viděli, že je to mocná a silná církev.

Viděla jsem velký zástup lidí, kteří si přivlastňovali Kristovo jméno, ale Bůh je nepokládal za své vlastnictví, ani si je neoblíbil. Zdálo se, že i satan přijal náboženský charakter a velmi si přál, aby si lidé mysleli, že jsou křesťané. Dokonce mu záleželo i na tom,

aby lidé věřili v Ježíše, v Jeho ukřižování a vzkříšení. Také satan a jeho andělé tomu věří, avšak třesou se. Ale pokud výsledkem této víry nejsou dobré skutky a nevede-li její vyznavače k tomu, aby si vzali příklad z Krista, který zapřel sám sebe, pak je satan úplně klidný, protože takoví lidé se pouze nazývají křesťany, ale jejich srdce se nezměnilo. V tomto stavu mu mohou sloužit mnohem lépe, než kdyby vůbec nevěřili. Svou porušenost skrývají za jméno křesťan, a lidé je pokládají za křesťany, i když mají neposvěcené vlastnosti a zlé, neovládané vášně. Tím je věřícím poskytnuta příležitost, aby Kristu vyčítali nedokonalosti takových lidí, a tak se stává, že i ti, kdož mají čisté a neporušené náboženství, mají špatnou pověst.

Kazatelé hovoří o věcech, které neobráceným věřícím zcela vyhovují. Nedovolí si kázat o Kristu a jasných biblických pravdách, protože jinak by tito neobrácení lidé vystoupili z církve. Ale jelikož mnozí z nich jsou zámožní, nikdo je nemůže z církve vyloučit, přestože se k ní hodí asi tak, jako satan a jeho andělé. A právě to je satanovým cílem. Ježíšovo náboženství je mezi lidmi stále populárnější a váženější. O lidech, kteří jsou věřící, se říká, že si jich svět více cení. Ale to není v souladu s Kristovým učením. Svět nikdy nepřijme Ježíšovo učení. Ti, kteří Jej chtějí následovat, se musí tohoto světa vzdát. Původcem těchto příjemných věcí je satan a jeho andělé. Ti vytvořili plán a formální křesťané jej začali provádět. Ochotně přijímají mnoho nepravdivých věcí, o nichž se mluví. Do církve vstupují i pokrytci a hříšníci, kteří nečinili pokání. Kdyby se jasně hlásala čistá pravda, pak by tato třída lidí musela být vyloučena. Avšak mezi těmi, kdož tvrdí, že jsou Kristovými následovníky a mezi světem není žádný rozdíl. Viděla jsem, že kdyby členům církve byla sňata rouška, která přikrývá jejich nepravost, vyšla by najevo jejich hříšnost, zlo a porušenost, takže i to nejnedůvěřivější Boží dítě by tyto formální křesťany bez váhání nazvalo jejich pravým jménem. Jsou to synové svého otce, ďábla, protože konají jeho skutky.

Ježíš a všechny nebeské zástupy s nechutí pozorují tento stav, ale Bůh má pro církev svaté a důležité poselství. Kdyby je přijala, způsobilo by v církvi důkladnou reformaci, probudilo by živé svědectví, takže pokrytci a hříšníci by byli vyloučeni a církev by se opět těšila Boží přízni. ●

EW 226-228

MÁŠ NOVOU PÍSEŇ?

© Heath Doman - FOTOLIA

DANIEL SAMUEL

Před delší dobou jsem navštívil jeden sbor. Dirigent zpěvu se mne zeptal zda mám nějaké nové písně, protože plánuje koncert duchovních písní. Chvilí jsem přemýšlel a pak jsem mu řekl, že jich mám asi šest set. Podivil se, protože nevěřil, že bych za poslední dobu napsal tolik nových písní. Podal jsem mu siónský zpěvník a řekl: „Tady jsou ty nové a krásné písně. Z těchto můžeš udělat nádherný koncert.“ O pár měsíců později jsem se dozvěděl, že připravil se svými převážně mladými zpěváky skvělý program sestávající pouze ze starých siónských písní. Dal jim také dodatečně uměleckou formu. Program byl tak úspěšný, že s ním navštěvoval i jiné sbory.

Zamysleme se nad tím, proč se tento program posluchačům tak líbil. Způsobil to snad neobyčejně profesionálně kvalitní přednes? Musím podotknout, že se jednalo o pěvecký sbor, ve kterém neměl ani jeden zpěvák školený hlas. Věřím, že zde rozhodla jednoduchá siónská píseň a požehnání Boží. Je tu ještě něco, co rozhoduje o líbivosti hudby. Do určité míry jde o tajemství. Dlouhodobě si všímám určitého fenoménu, který se projevuje při svobodné volbě hudby. V našem sboru je zvykem, že když má někdo z přítomných narozeniny, tak si může vybrat svoji oblíbenou píseň, kterou pak celé shromáždění zpívá. Je nápadné, že i mladí lidé si volí většinou starou siónskou píseň. Často je slyšet: „Tato píseň se mi líbí!“

I ve světě si všeobecně lidé vybírají hudbu, která se jim líbí. Ale i zde je možno sledovat podobný fenomén jako ve sborech. Když sledujeme rozhlasové vysílání, ve kterých si posluchači sami volí druh hudby a zpěvu, pak převažují melodické skladby. I na většině CD-alb, s klasickou hudbou velkých skladatelů jsou voleny jednoduché a melodické skladby. Například duet »Věrné milování« z »Prodané nevěsty“ B. Smetany, árie »Měsíčku na nebi hlubokém« z »Rusalky“ či »Largo« z »Novosvětské“ A. Dvořáka, »Solvejšinu píseň« z »Peer Gynta“ od E. H. Griega, atd. Totéž platí i při volbě samostatných skladeb velkých skladatelů. I když jich složili stovky, vybíráme si převážně líbivé, melodické skladby.

Co však rozumíme pod pojmem „melodická hudba“? Melodická hudba má spojitost s vnitřní podstatou člověka. V člověku sídlí určitý přirozený pocit, který do něj vložil sám Bůh. Jelikož mluvíme o hudbě, uvedu jako příklad všude přítomný rytmus. Je přirozené, že při pochodování dáváme důraz na první dobu. Ono známé: „levá, dva tři čtyři; levá, ...“ atd. Zkuste však položit důraz na druhou dobu, jako: prvá, pravá, třetí, čtvrtá; prvá, pravá ... atd. To by bylo pro tělo násilné – nerytmické, nemelodické. Moderní hudba posunuje vpřed onen přirozený rytmus. Když se podíváme na notový zápis v nových zpěvnících, které se rychle šíří v našich sborech, a porovnáme je s notovým zápisem „starých“ siónských písní, pak zpozorujeme v nových písních spoustu obloučků mezi jednotlivými notami. To je onen posunutý rytmus. Nejen že je to slyšet v samotném zpěvu, ale ani doprovod, zvláště bubnu nebo klavíru, nezdůrazňuje přirozenou první dobu (rozdíl mezi těžkou a lehkou dobou). Také harmonie akordu se nepřirozeně změnila. Těmito dvěma nepřirozenými elementy, rytmem a harmonií, vzniká nová forma hudební atmosféry, která vede od nezdravé sentimentality až do projevu určité extáze, při níž začnou přítomní postupně zvedat ruce a vykřikovat; a když včas zpívání nepřeruší, extáze se prohlubuje a stává se až nebezpečnou.

Aby člověk ono »přirozeno« nezapomněl, vložil do něj Bůh svého ducha, který mu neustále připomíná to, co mu na začátku vložil do srdce i myslí. Boží duch vede člověka nejen v oblasti rytmu, ale i všeobecně ve věcech krásy a estetiky - v hudbě, malířství, oblékání se a uctívém chování se ve společnosti ale i

ve volbě průběhu pobožnosti; ve věcech krásy pravé lásky k Bohu a k člověku, atd.. Stalo se skutečností, že ono přirozené, které Bůh do člověka vštípl, postupně odstraňujeme. To znamená, že člověk stále méně slyší tichý hlas ducha Božího, a jelikož jej nebere vážně, člověka postupně opouští.

Hovořil jsem na začátku o fenoménu při volbě oblíbené písně nebo hudby. Nyní se ještě zmíním o dalším jevu, který nám pomůže lépe pochopit výše uvedený předmět uvažování. Na lidech se prováděly velmi zajímavé výzkumy, jejichž účelem bylo vysvětlit přirozené chování lidí ve změněných podmínkách. Tak například umístili pokusné osoby do uzavřeného bytu bez oken, ve kterém nebylo nic rovného. Stěny, dveře i podlahy byly nachýlené. Nábytek a obrazy stály a visely našikmo. Lidé byli zmateni a ztratili orientaci. Na prostředí si ale pozvolna zvykali a po delší době se pro ně toto prostředí stalo zcela normální, vše se jim jevilo být v pořádku. Když se pak tito lidé opět vrátili do původního, přirozeného prostředí, zdálo se jim být nenormálním - byli opět zmateni a ztratili orientaci. Podobný pokus jsem nedávno viděl se slavným fotbalistou, jemuž nasadili speciální brýle opticky posouvající předměty. Fotbalista měl kopnout do míče ležícího na zemi. Zkoušel to vícekrát, ale netrefil se. Po delší době se však do míče pokaždé trefil. Když si brýle sundal, kopal do míče opět těsně vedle a trvalo to zase dosti dlouho než věděl, kde míč skutečně leží. Vědci se při vysvětlování tohoto jevu odvolávají na lidský mozek, který se dokáže přizpůsobit prostředí. O stejné přizpůsobování mozku se jedná i v jiných oblastech, a to jak fyzických, tak i duchovních.

Pán Ježíš jednou řekl: „Příkázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem

vás, tak abyste i vy milovali jeden druhého.“ (J 13, 34) Je pozoruhodné, že Pán Ježíš zde mluví o novém přikázání, když ve skutečnosti o žádné nové nešlo. Již ve 3. Mojžíšově, 19, 18 mluví Hospodin: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ Nebyla snad Pánu Ježíši výše uvedená výpověď známa? Určitě ji dobře znal, ale lid Boží, který Ho poslouchal, o ní nevěděl. Nedá se říci, že by na ni tito lidé jen zapomněli. Velmi dlouhou dobu žili pod vlivem pozměněného náboženství a již vůbec nic nevěděli o přirozených zákonech. Žili dlouho v chrámu, kde bylo všechno nachýlené a šikmé. Nosili brýle, které to přirozené tak dlouho přesouvaly do nepřirozeného stavu, až se to nepřirozené stalo přirozeným - líbivým a krásným. Když pak Pán Ježíš odhalil ono staré a přirozené, připadalo jim to jako nové.

Ze spisů ducha prorockého přikládám dvě doplňující výpovědi: „Pán řekl, že dřívější dějiny se budou opakovat, když dospějeme k závěru díla.“ (Drahokamy II, strana 328)

„Pomalů, ale jistě je Duch Boží odnímán z této země.“ (9T, strana 11.)

V Žalmu 119, 18 čteme: „Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci z Zákona tvého.“ Zde má sice žalmista na mysli v první řadě zákon mravní, ale Bůh dal i jiné zákony, jejichž hloubku bychom měli mít také na zřeteli. Proto můžeme tuto prosbu rozšířit i ve smyslu našeho probíraného tématu: „Otevři oči mé, abych spatřoval přirozené krásy melodické, líbivé hudby a důstojné pobožnosti ve shromáždění svatých.“

„Nezamítej mne od tváře své a ducha svatého neodjímaj ode mne. (Ž 51,13)

Amen! O

Jiný druh bohoslužby - Oslavná bohoslužba

Vypráví se, že se jednou koncem týdne vydal starý sedlák do velkoměsta, kde navštívil velký sbor. Když se vrátil domů, mlčel. Po chvíli se ho manželka zeptala: „Jak to tam vypadalo?“

„Ano, bylo to pěkné. Dějí se tam ale novosti. Místo zpívání písní se pějí oslavné chorály.“

Manželka se ptá ale dále: „Co jsou to oslavné chorály?“

„Víš, to je něco podobného jako píseň, ale je to jiné.“

„Jaký je mezi nimi rozdíl?“

Sedlák odpověděl: „Ono je to tak. Když bych ti řekl: ovce jsou v jetelině, byla by to normální píseň. Ale když bych řekl: Marto, Marto, Marto, o Marto, Marto, Marto, ovce, ty velké ovce, ty hnědé ovce, ty černé ovce, ty bílé ovce, ty černobílé ovce, ovce, ovce, ovce, ovce jsou v jetelině! To by byl oslavný chorál.“

Autor neznámý, z němčiny přeložil J. Juřica

Poznámka překladatele:

Oslavné bohoslužby zvané Worshipy jsou k zhlédnutí v Ostravě, Třinci a podle sdělení v internetu (5.5.06) se připravují i v Brně.

Ukázky byly předvedeny i na konferenční pobožnosti v Ostravě dne 21.4.2007

ČAS PRO CÍRKEV BEZ ÚHONY A VRÁSKY

ČAS PRO AZAZELE (EF 5,25-28)

ARMIN KRAKOLINIG (RAKOUSKO)

Otázka, kterou se budeme zabývat, je doba bez přímělu v nebesích. E. G. Whiteová říká, že mnozí nevědí, jací musí být, aby v této době obstáli. Takového stavu můžeme dosáhnout jen na základě víry a s pomocí Ducha svatého skrze spojení s Kristem. Jde o dobu sedmi ran a o čas, kdy je církev v bezhříšném stavu před druhým příchodem Ježíše Krista a také před Božím trůnem. Mnozí naši bratři a sestry s touto otázkou těžce zápasí. Mnohý výklad této skutečnosti vybízí k intenzivnímu studiu Božího slova, což je velice pozitivní. Mnozí jsou k této otázce úplně lhostejní. Někteří budou proti tomuto výkladu i bojovat. Na celém světě (USA, Austrálie, Evropa) se diskutuje o tom, jak chápat dokonalost v Ježíši Kristu a co to znamená pro poslední generaci. Existují dva názory:

- 1) Krátce před druhým příchodem Ježíše Krista bude dosaženo bezhříšného stavu. Ježíš Kristus způsobí, že církev bude po určitý čas bez úhony a vrásky a projde ranami bez hříchu.
- 2) Druzí míní, že jde o perfekcionismus. Věří, že pokud bude člověk na této zemi, bude hřešit a stavu bezhříšnosti nedosáhne.

To jsou dva úplně protikladné názory. Nejde zde jen o to, zda to může být tak či onak, ale musí zaznít jasná odpověď. Je zajímavé, že ty skupiny bratří a sester, kteří říkají, že člověk nebude nikdy bez hříchů, již také odložili učení o nebeské svatyni. Rovněž učení o vyšetřujícím soudu a o očištění nebeské svatyně. Tato otázka souvisí s učením o ospravedlnění z víry.

Jaký je Boží zcela konkrétní plán pro moji záchranu, pro moje smíření s Bohem? Vítězství lásky Boží, str. 443 – „Nyní, kdy za nás náš velký Velekněz provádí usmíření, bychom se měli snažit dosáhnout dokonalosti v Kristu.“ Zde se mnozí zastaví: máme se snažit, ale cíle nemusíme dosáhnout. Čteme-li však dál, pak zjistíme, že stav církve ve chvíli, kdy již Ježíš Kristus není Přímělcem v nebesích, je jasný. Mnozí řeknou, ano, to já vím, že to píše sestra Whiteová, ale kde je to napsáno v Bibli? Tato otázka je spojena s problémem ducha prorockého. Je sestra Whiteová inspirovaný prorok nebo není? Vymyslela si to sama? Řekl jí to Bůh, nebo je to jen její výklad Bible? Odpověď v Bibli najdeme, když studujeme závěrečnou část Velkého dne smíření. Když velekněz přichází ze svatyně a pokládá ruce na hlavu kozla Azazele. K tomuto okamžiku byly všechny hříchy z tábora Izraelitů odstraněny. (3M 16,30) To vše se dělo jen symbolicky. To znamená, že zde probíhala závěrečná ceremonie, ve které najdeme i vysvětlení a odpověď na tuto otázku. EGW říká v knize Patriarchové a proroci na str. 261 následující: „Tak jako při konečném zúčtování budou hříchy těch, kdož upřímně litují (činí pokání), vymazány z nebeských knih,... Jednou v roce se pak mysl lidu upřela ke konečným událostem velkého zápasu mezi Kristem a satanem, ke konečnému očištění vesmíru od hříchu a hříšníků.“ Kdy bude problém hříchu na vždy odstraněn? Až bude provedeno očištění nebeské svatyně a hříchy budou vloženy na satana. Všimněme si očištění od hříchů a hříšníků. Dvě rozdílné skutečnosti. Ten, kdo se nenechá očistit od

hříchů, bude logicky jako hříšník zatracený a nedostane se do prostředí, kde již nebudou žádné hříchy.

Na co se jedenkrát do roka soustřeďovala pozornost Izraelského národa po celá staletí? Na období v němž žijeme od roku 1844. Bůh to ukázal skrze službu, kterou velekněz konal jedenkrát do roka. A zvláště pak na vyvrcholení této služby, kdy velekněz jde ze svatyně svatých do předsíně, kde Ježíš Kristus vloží hříchy satanovi (Azazelovi) na hlavu. Kdy se to stane? Jak to zjistíme? Bude to na konci období tisíce let, uprostřed této doby nebo před ní? Při příchodu Ježíše Krista nebo ještě dříve? Jedno je jisté, že od okamžiku, kdy na satana budou vloženy hříchy, bude Boží lid navždy existovat bez hříchu. O tom nemusíme diskutovat. Teď vyvstává otázka *od kdy?* Kde to najdeme? 3M 16,21 (konec verše): „...a vyžene ho člověk k tomu zřízení na poušť“. Proč to nedělá kněz nebo levita? Nikdy k těmto službám neměl přístup obyčejný člověk (verš 22). To je zajímavé. Jednou do roka musí vstoupit do svatyně člověk losem vyvolený a vyvést na poušť tohoto kozla. Tento muž musí mít určitý význam.

Přečtěme si verš 23. „Potom pak přijde Aron do stánku úmluvy, svléče s sebe roucha Iněná, v němž se byl oblékl, když vjíti měl do svatyně a nechá jich tu.“ Kde vložil Aron ruce na kozla? Ve svatyni svatých, ve svatyni nebo v předsíni? Aron pak šel zpět do svatyně. Co udělal pak? Svlékl Iněný oděv, nechal jej tam, umyl se vodou a oblékl se do kněžského roucha („v roucha svá“). Co udělal? Co to znamená „v roucha svá“? Jaké to bylo oblečení? Byl to vycházkový oblek? Vlastní oblečení velekněze nebylo nic jiného, než pestrý oblek, modrý vrchní šat, zástěra s pestrými barvami, prsní štítek se dvěma kameny vlevo a vpravo a čepice. Velekněz neměl nikdy osobní věci. Byl vždy ve službě, ve velekněžské službě. Měl krásné pestré oblečení. V tomto oblečení musel ještě provést zápalnou oběť. Velekněz nesměl nikdy obětovat v žádném jiném oblečení. Mohl obětovat jen v tom oděvu, který mu Bůh předepsal. Pozor, celý rok velekněz sloužil ve svém pestrém oblečení, ale ve Velkém dni smíření měl jen jednoduchý bílý oděv, jednoduché oblečení, jaké nosili kněží. Jaký to má význam? Ježíš Kristus odložil svůj královský oděv a vzal na sebe jednoduchý bílý oděv, aby nám lidem sloužil (jako služebník). To má svůj význam. Proč měl velekněz obléci velekněžský oblek po tom, co vyhnal Azazele? Byl ve funkci velekněze. Čím ještě byl?

5M 17,8.9 – Byl soudcem. V době Ježíše Krista působila nejvyšší rada v čele s Kaifášem, nejvyšším soudcem. Existoval rozdíl mezi levity, kněžími a soudci, veleknězi. Velekněz byl také vrchním soudcem. Velekněz ve Velkém dni smíření odložil kněžský

bílý oděv a oblékl se do velekněžského, soudcovského oděvu, pestrého oděvu. Nyní se naskytá otázka, kdy Ježíš Kristus svlékne svůj oděv, ve kterém byl oděn ve Velkém dni smíření? Na konci 1000 let, během 1000 let, při druhém příchodu nebo dříve? Abychom správně odpověděli, musíme plně pochopit smysl změny oblečení, oděvu. Výměna oblečení zde představuje rovněž změnu funkce. V jaké funkci přijde Ježíš Kristus na oblaku z nebe? Jako velekněz? Přijde jako soudce! To znamená, že když je Ježíš Kristus na oblaku, není už Veleknězem a naším Přímluvcem. Přijde jako Soudce a Král. To znamená, že přijde v jiném oděvu, než v jakém nyní vykonává kněžskou službu.

Jaký oděv na sobě bude Ježíš Kristus mít, když vloží hříchy na satana? Bude to oděv velekněžský nebo soudcovský? V jakém oděvu vkládal Aron hříchy na Azazele? V bílém jednoduchém oděvu. To je odpověď na to, jak bude Ježíš Kristus oděn, a kdy k této události dojde. Kdy to bude? Kdy Ježíš Kristus změní své roucho? V knize Zkušenosti a vidění str. 26 je napsáno: „Ve vidění jsem byla přijata do svatyně svatých, kde byl Ježíš Kristus ještě jako prostředník pro Izrael. Viděla jsem, že Ježíš Kristus neopustil svatyni svatých dříve, dokud nerozhodl všechny případy, a to buď k životu nebo smrti, a že Boží hněv nepřijde dříve, než Ježíš Kristus skončí své dílo ve svatyni svatých a neodloží svůj kněžský oděv a neoblékne se do oděvu odplaty (pomsty).“

Co nemůže na svět přijít dříve? HNĚV BOŽÍ. V jaké formě? V podobě sedmi ran. Sedm ran nemůže dříve dopadnout na svět, dokud Ježíš Kristus nepřevlékne svůj kněžský oděv za oděv odplaty (pomsty). Dále je napsáno, jaká to bude doba, ve které bude Ježíš Kristus končit svou službu ve svatyni svatých. Národy budou plné zloby, ale když Ježíš Kristus ukončí službu ve svatyni svatých a převlékne svůj oděv, pak bude vylito sedm posledních ran. Kdy budou hříchy Božího lidu provždy odstraněny? To se musí stát právě v tomto okamžiku. Pokud má Ježíš Kristus kněžský oblek, nemohou dopadnout rány na zemi. Stane se to teprve tehdy, až ukončí svůj úřad ve svatyni svatých a nastoupí do svého soudcovského úřadu. Měli bychom pochopit význam úkonu výměny oblečení ve 3M 16. kapitole. Také bychom měli znát jeho historické a časové zařazení. Zatím je Ježíš Kristus stále naším Veleknězem.

Co se ale musí stát s lidmi, kteří mají být zachráněni? Jaká změna u nich musí nejdříve nastat? Musí se úplně zbavit hříchu. Hříchy nám nebudou odňaty, pokud my sami se jich nebudeme chtít zbavit, když je nevyznáme, když si je nenecháme od Ducha sva-

tého ukázat, a když nebudeme s Duchem svatým v úzkém spojení. Bez tohoto spojení nejde překonat bariéru hříchu. Je docela logické, že když budou hříchy vloženy na satana, bude církev bez hříchů. Satan už nebude mít moc nad věřícími.

Co se musí nebo muselo s kozlem stát, když na něj byly vloženy hříchy? Někdo ho musel nejdříve svázat a pak odvést na poušť. Ve Zj 20,1.2. je řeč o svázání satana. Kdy to bude? Vždycky jsme říkali, až přijde Ježíš Kristus. Vůbec nám nepřišlo na mysl, že to může být někdy jindy až na něho budou vloženy hříchy. To je nové pro mě a možná i pro vás. Víte ale, co na tom není nového? Samotné poselství. Již naši pionýři o tom hovořili. Názory byly různé, ale EGW to říká jasně; nebyla nám dána nadarmo. Když máme pochybnosti, vysvětlení najdeme téměř vždy u ducha prorockého. Velice často se setkáme s otázkou, „a kde to najdeš v Bibli?“. To nás nutí hledat a tím se i učit. Převléknutí oděvu jsme našli v Bibli. Čtu z knihy Zkušenosti a vidění, str. 274, kde EGW líčí tento stav: „Je nemožné, aby byly na zemi vylity rány, když Ježíš Kristus ještě dělá službu ve svatyni svatých (v nebeské svatyni). Ale když bude Jeho dílo ve svatyni ukončeno a jeho úřad jako prostředníka skončí, není tady nic, co by zdržovalo Boží hněv. Pak s celou silou a mocí bude Bůh trestat hříšníky, kteří záchranu nepovažovali za nutnou a nenáviděli napomínání. V tomto hrozném čase, kdy Ježíš Kristus ukončil svou službu ve svatyni, žijí věřící (svatí) v přítomnosti svatého Boha bez přímluve v nebesích. Každý případ je rozhodnutý, všechny drahé kameny sečteny. Ježíš Kristus stráví malý okamžik ve vnějším oddělení nebeské svatyně. Hříchy, které mu byly oznámeny během Jeho služby ve svatyni svatých, budou vloženy na satana, původce hříchu, který musí také nést následky. Potom jsem viděla jak Ježíš Kristus odložil svůj kněžský oblek a oblékl královský oděv. Na hlavě měl mnoho korun. Obklopen anděly opustil nebesa.“

To je zajímavé. Kristus opustil nebeskou svatyni a ještě není na této zemi. Kde je? Kde bude Ježíš Kristus během ran? Rány přišly na obyvatele země. Někteří se rouhají Bohu a proklínají jej. Druzí spěchají k Božímu lidu, aby se nechali poučit o tom, jak utéci před Božím soudem. To je čas, kdy budou lidé běhat od jednoho moře k druhému, aby slyšeli slovo Boží a získali návod, jak zacházet se slovem Božím, které kdysi odmítli. To je čas, kdy se naplní proroctví proroka Amose 8,11.12. „Budou běhat sem a tam, bude hlad po Božím slovem“. Jiní půjdou s nenávistí proti Božímu lidu. Ježíš Kristus opustil nebesa, ale kde je, nebo kam jde? Kdo se to chce dovědět, potřebuje knihu

Myšlenky ke knize Zjevení, kde je na str. 291 napsáno: „Pak jsem viděla, že služba Ježíše Krista ve svatyni bude brzy ukončena. Potom přišel k prvnímu oddělení a tam vložil hříchy Izraele na kozla Azazele. Oblékl roucho odplaty (soudcovsko-královské) a pak přišly rány na zlé lidi. Ale ty nemohou přijít dříve, dokud Ježíš Kristus nepřevlékne oděv a nezaujme místo na velkém bílém oblaku.“

Kde se nachází Ježíš Kristus, když na zemi dopadají rány? Na velkém bílém oblaku. Dobře, to viděla EGW, ale kde se o tom píše v Bibli? Kde to najdeme? (Zj 14,14). Ježíš Kristus sedí na oblaku, ale ještě nepřichází. Jak dlouho? Verš 15. Ve verši 14. najdeme výjev, na který odkazuje EGW. Co je ale ve svatyni, když ji Ježíš Kristus opustil? (Zj 15,8) Nikdo nemohl do svatyně, protože Ježíš Kristus jako prostředník tam už není. Není žádná další možnost odpuštění. A když ta zde není, nemají už věřící možnost hřešit. A tehdy bude hodně lidí, kteří se budou k Ježíši Kristu modlit a prosit o odpuštění. Budou to miliony lidí. A ptám se, kolik bude mezi nimi adventistů? Adventisté budou mezi nimi proto, že se touto otázkou nezabývali dříve a nepřipravili se na druhý příchod Ježíše Krista.

Cituji opět EGW: „Během dopadajících ran je odváděn kozel s hříchy.“ Je to jasné. Ke svázání satana nedojde při druhém příchodu Ježíše Krista, ale při ukončení doby milosti. Dále: „Satan podnikne všechno proto, aby utekl, ale ruka, která ho vede, jej drží pevně.“ Co to znamená? To stále ještě představuje boj. Kozel je uvázaný, satan je na řetěze, ale snaží se ze všech sil, aby utekl. Co chce dělat? Co je jeho posledním cílem? Věřící už svést nemůže. Sjednotí se všichni králové této země. Chtějí zničit Boží lid na této zemi. Takzvaný nedělní zákon je vlastně dekretem smrti pro všechny lidi, kteří nebudou tento zákon dodržovat. Satan nemůže věřící přinutit k hříchu. Proč? Protože se s Boží pomocí naučili být tak silní, že dokáží odolat hříchu.

Bratři a sestry, i během ran budeme mít svoji hříšnou přirozenost, ale ta bude posvěcením a s pomocí Ducha svatého překonána. Muž, který vede kozla na poušť, je obraz církve, která odolá útokům satana. Není to žádný kněz, ale obyčejný muž.

Bratři a sestry, žijeme ve významné době, v čase konce, a toto téma je velmi obsáhlé a důležité. Věřím, že o tom budete přemýšlet a hledat v Bibli a také u EGW. Ř 16,20. „Bůh položí satana pod naše nohy. Bůh nám daroval vítězství!“ ●

MODERNÍ, POSTMODERNÍ

JAROSLAV JUŘICA

Tato dvě slova dnes slýcháme velice často. Používají se jak v běžném občanském životě, tak i v církvi. Pro mnohé, snad pro většinu lidí, jsou to slova, za kterými si nedovedou mnoho představit. Podívejme se, co o nich říká slovník.

MODERNÍ:

1. hodící se do nové doby
2. vyrůstající z nové doby
3. související s novou dobou
4. novodobý
5. pokrokový
6. jdoucí podle módy, například módní účes

POSTMODERNÍ: slovo POST ve složených slovech značí následnost - po

Je-li oněkom řečeno, že je moderní, pak si představíme člověka vkusně a elegantně oblečeného podle poslední módy. Stejně tak si můžeme představit i nábytek v odpovídajícím dobovém stylu a mnoho dalších oblastí našeho života. Co si však představíme v jeho filozofickém slova smyslu? Můžeme si představit člověka, jehož světový názor říká, že například socialismus, komunismus, nebo i křesťanství jsou zastaralé, protože dnes již nejdou s dobou. Nevidí souvislosti, ale jen spoustu drobných protikladů.

Od 70. let minulého století se začíná stále více používat slovo *postmoderní* ve filosofii, teologii, umění a architektuře. Mohli bychom říci, že dnes se tento pojem spojuje se vším.

Co si myslí a jak jedná postmoderní člověk?

- předně pro něho neexistuje nic absolutního. Vše je subjektivní, relativní, nejisté a má mnoho významů
- podle něj již vymizely velké spojitosti a ideály
- akceptuje vedle sebe existenci neslučitelných prvků (elementů)

- vědci se vyjadřují velmi zdrženlivě
- je si vědom toho, že žije v globální vesnici. Počítače spojují celý svět.
- odmítá náboženské instituce, ale je otevřený pro duchovnost (spiritualitu). Vyhovuje mu neracionální způsob přístupu New-Age k otázkám života.

Jak se toto vše projevuje v životě postmoderního člověka?

1. Náboženství jako instituce je přežitkem doby. Absolutní pravdu si nahradil tím, co mu právě funguje. Stejně tak má každý čtenář Bible svoji »správnou« cestu. Křesťanství je jednou z mnoha nabídek světových náboženství, které jsou si navzájem rovny – jsou stejně hodnotné. *Hřích je jen pocit lítosti, že se věci neudály tak, jak jsem očekával.* Lidé, kteří se rozhodnou pro křesťanství, si vyhledají jen to, co se jim hodí. Těžko se pro něco plně rozhodnou.
2. Zkušenost a pocity jsou vedoucí složkou, každé učení je nepodstatné a omezující.

Moderní adventisté

Údobí moderních adventistů končí mezi 70. a 90. léty minulého století. Je samozřejmě, že »ostatky« existují i dnes, stejně jako i ostatky tzv. historických adventistů. Čím se vyznačují? Jsou to tzv. konzervativní (historičtí) adventisté, trvající na »tradici« počátku adventního hnutí. Jsou konzervativní (věrní) v učení víry a z toho pohledu se také dívají na církev a okolní svět. Jsou plně věrní původní ideji adventismu s jeho misijní Bohem danou úlohou. Kladou velký důraz na tradiční Bohoslužbu a etiku, na události doby konce a jsou zásadně proti ekumenickým svazkům. Vysoce hodnotí inspirovanost Bible i spisů EGW. Chtějí, aby církev zůstala jednotná v učení a aby Bohoslužby měly klasickou formu i průběh; o to se má postarat vedení církve.

Postmoderní adventisté

S touto rychle rostoucí skupinou se setkáváme nejenom v Evropě, ale i na celém světě. Zatím jsou v menšině (nepřesahují polovinu členů CASD), ale jejich vliv na církve je ohromující. Dá se říci, že ji ovládají. Jsou to většinou lidé s dobrým vzděláním, kteří za sebou táhnou málo přemýšlející členy církve. Jejich zájmy jsou jiné než jsou zájmy moderních (konzervativních, historických) adventistů. Také základní koncept se liší. Neexistuje pro ně téměř žádná náboženská autorita, nestarají se o naplňování církevního řádu, sborová disciplína je nezajímá.

Příklánějí se k mnohotvárnosti učení a nejraději by si vykládali jen některé ze sedmadvaceti věroučných bodů, ty které jim vyhovují. Jejich náboženství je mnohem méně racionální než u moderních adventistů. Rozhodující jsou pro ně zejména zkušenosti, chvály, oslavné bohoslužby a Duch svatý. Jsou otevření cizím vlivům a náchylní přijímat je z cizích náboženství. Zejména evangelikální náboženství a jeho vliv vidí ve velmi pozitivním světle. Také se vzdali Kralické Bible a zásadně používají Bibli ekumenickou.

Závěr

Dnešní církve se konfrontuje s postmoderním vlivem nejen zvenčí, ale velkou měrou také zevnitř. Je ještě možné zachovat jednotu učení, když její členové v pohledu na adventní identitu a úkol církve nejsou jednotní? Jak se má zachovat vedoucí církve i sboru, když existují různé názory na důležitost učení a vůbec na základní body adventní věrouky? Má se tento směr vývoje akceptovat nebo proti němu zakročit? Existuje cesta kompromisu? Jak ovlivní rostoucí nezáměr světovou či národní organizaci církve, její struktury a program?

Existuje jen jedna pravda, která je v Ježíši Kristu. Nemusíme přijímat v žádném případě pluralismus a relativismus, které s sebou nese postmodernismus v církvi. Postmodernismus s sebou přináší aspekty, které doslova zahrabávají některá biblická učení. Na druhé straně jsou snad lidé otevřenější k povrchním a zbytkovým diskuzím o křesťanství, což není žádným úspěchem. Jak mohou tyto dva směry - moderní a postmoderní - vedle sebe v církvi či sboru žít a společně růst?

Dodatek

Jako typický příklad postmoderního adventismu mohu uvést „Pražskou scénu 2006“ Cituji jen zkrácené informace uvedené na oficiálních internetových

stránkách církve CASD, adventní informační službou vedenou Bedřichem Jetelinou, jejím ředitelem.

Podívejme se na obsah a uvidíme, čemu dává vedení církve „zelenou“. Za povšimnutí stojí Vinohrady, Představení: Pouta – komické drama o boji moudrosti s hloupostí.

Cituji: „Na počátku byla moudrost a také hloupost. Jakmile lidé začali přemýšlet, tak si jednotlivci přivlastnili právo ...“

Nepopisuje to vývojovou teorii, necítíte zde vliv Darwinismu? Že by lidé stvoření Bohem nemysleli? Snad až po několika milionech let...

Co pro tyto členy církve - a patří k nim i kazatelé, kteří tyto akce vedou - znamenají věroučné články adventní identity?

Citát z internetu - program:

Pražská scéna 2006 – Labyrint srdce a ráj světa

Církve adventistů sedmého dne

Festival křesťanské dramatické tvorby, divadelní festival, křesťanské divadlo

(Praha) Již poosmé proběhne v letošním roce festival křesťanské divadelní tvorby - Pražská scéna - tentokrát pod titulem Labyrint srdce a ráj světa. Akce, která je určena především mládeži, ale nejen jí, se uskuteční v sobotu 4. listopadu v Salesianském divadle v Praze - Kobylisích.

Dopoledne bude věnováno divadelní bohoslužbě. Chvály a uctívání povede skupina Rybník Bohuslava Pokorného. Boží slovo, v poněkud netradiční formě, předají divákům pražský kazatel Jan Matoušek a mládež sboru církve adventistů v Praze na Smíchově.

V odpolední části programu vystoupí čtyři divadelní skupiny a večer budete mít jedinečnou příležitost poslechnout si v Praze košickou worshipovou skupinu Třetí den.

„Těšíme se na Vás i na to, že opět spolu s Vámi strávíme den, který naplníme chválením Boha a radostí ze vzájemných setkání. Den, který nás všechny obohatí, ať už budeme stát na jevišti, nebo sedět v hledišti, vyjádřila za všechny organizátory akce Kateřina Helbrandová“

Více informací o programu a o možnostech přihlášení najdete na webu *prazskascena*, *vevery.cz*.

Jetelina Bedřich – AIS12.10.2006, 22,20 inspirace Počet zhlédnutí (134).

Pražská scéna 2006 – program festivalu
Sobota

- 9,00 Registrace
- 10,00 Divadelní Bohoslužba
- Labyrint srdce a ráj světa – Jan Amos Komenský, Jan Matty Matouček, Rybník Bohuslava Pokorného a Veverky (nebojte se bude i přestávka)
- 12,00 – 14,30 Oběd, procházky, přátelé, kamarádi
- 14,30 Divadelní odpoledne

Heřmánek (Frýdek-Místek), představení Sofie v krabici, příběh o zoufalství, bezmoci a strachu. Příběh o novinových titulcích, hlasech a krabici. Příběh o přátelství a setkání po letech. Příběh o lidském šílenství a platonické lásce. Příběh o rozbitém kole, dětském hřišti a velkém červeném lízátku. Příběh o smrti. Příběh o naději. Příběh o životě.

Vinohrady, představení: POUTA – kosmické drama o boji moudrosti s hloupostí.

Na počátku byla moudrost a také hloupost. Jakmile lidé začali přemýšlet, tak si jednotlivci přivlastnili právo posuzovat (sebe, svět, lidi) tj. hodnotit, co je dobré a co špatné. Neuplynulo mnoho času a objevil se někdo, komu se v určitém věku přihodilo vědomí, jak plyne čas, jak maličko může člověk ovlivnit. Šašek, ten moudrý blázen, ten kritik, má svoji identitu, vyjevující se v jeho specifickém hodnocení lidí, a také v jeho chování a jednání.

Mnohé činy, tj. činy spojené s vědomím a mravností, jsou největším kapitálem osobnosti, tedy šaška.

Kuny- představení:

Plzeňská mládež, představení: BOHÁČ
<http://www.csad.cz/index.php?setlang+>

Ještě jedna ukázka postmoderního adventismu, tentokrát ze sousedního Slovenska. Převzato z internetových stránek CASD na Slovensku:
<http://www.casd.sk/pse/default.htm#coje>

Pieseň v Službe Evanjelia (PSE) je celoslovenský festival kresťanskej piesne. Každoročne sa na ňom stretávajú mladí skladatelia, textári a interpreti, aby prežili chvíle plné hudby, výmeny skúseností a spoločných stretnutí.

Na festivale zaznieva pôvodná i prevzatá tvorba. Je tu priestor pre rozmanité hudobné žánre - od klasiky cez gospel, kresťanský pop, spirituály, jazz, až po folk a country.

Co k takovéto „evangelizaci“ říká Boží posel, kterého postmoderní adventisté mají asi v takové oblibě, jako měl král Achab proroka Micheáše. (1Kr 22,8) Uvedu několik citátů, které jsou adresovány laodicejské církvi. Bylo by dobře, aby se nad nimi zamysleli ti, kteří se snaží o zvěstování evangelia světu divadelní formou.

Citát na závěr

Mezi nejnebezpečnější podniky patří divadlo. Není školou mravnosti, jak se oněm často tvrdí, ale je skutečným semeništem nemravnosti. Tyto společenské zábavy posilují a upevňují neřestné návyky a hříšné sklony.“ 4T652-3

„Mám poselství pro ty, kteří jsou odpovědní za naše dílo. Nepodporujte lidi, kteří jsou zaměstnání v tomto díle a myslí si, že závažné svaté poselství se musí předvádět divadelním stylem. Ani jedno zrnko nebo náznak něčeho teatrálního nemá být vneseno do našeho díla. Boží věci musí mít svatou, nebeskou formu...“ Ev137

„Ti, kdož následují Krista v Jeho šlépějích, nebudou vyhledávat podívanou a okázalost.“ Letter 54,1899, pp 1,4-6

„Někteří kazatelé dělají chybu, když se domnívají, že úspěch závisí na přitažlivosti velkého shromáždění na okázalosti a pak v přednesení pravdy formou divadelního stylu. Ale to je používání cizího ohně namísto posvátného ohně Božího zápalu.“ GW383

„Poslové Páně nenásledují způsob světa ve svém úsilí získat lidi. Shromáždění, která máme, nejsou závislá na světských zpěvácích a divadelní podívané, aby vzbudila zájem... Jak se může nebeský chór připojit k hudbě, která je pouze formou?“ 9T 143

„Mnohé ze zábav oblíbených dnešním světem a stejně i těmi, kteří tvrdí, že jsou křesťané, mají stejný cíl jako ty, kterým se věnovali pohané. Satan...celé věky pracuje pomocí divadla, aby vzbudil vášně a oslavoval neřest.“ AH 515

„Bylo mi ukázáno, že duch světa rychle prokvašuje církev...Boží trpělivost má určitý cíl, vy ho však nenásledujete. On dovolí, aby přišlo to, co byste rádi odstranili, ale bude již příliš pozdě.“ 5T 76,77 ○

VELIKONOCE

ARMIN KRAKOLING (RAKOUSKO)

Křesťanský svět slaví Velikonoce. Velikonoce se slaví jako zvlášť „velký svátek.“ Nezúčastnit se tohoto svátku se v křesťanských zemích považuje za hřích. Položme si otázku, zda je nekřesťanské, či hříšné neslavit Velikonoce tak, jak nařizuje zvyk a tradice? Možná zjistíme, nakolik jsme tradici svázáni.

Abychom mohli na tuto otázku odpovědět, musíme být nejdříve jasné, co je to hřích. Kdy hřeším? Kdy je nekřesťanské to, co činím? Odpověď najdeme v Bibli. Hřích je přestoupení Božího zákona a Boží vůle. Když toto vztáhneme na křesťanské slavnosti a obzvláště na Velikonoční svátky, pak se ptám: Který zákon přestoupíme, když neslavíme Velikonoční svátky v té formě, jak to dělá křesťanský svět? Bůh by nás musel nějakým způsobem upozornit na to, že tyto svátky máme slavit. Máme něco takového v Bibli? Budeme-li důsledně studovat Bibli, pak přijdeme na to, že Bůh ve Starém zákoně výslovně přikázal některé svátky slavit. Bylo ve Starém zákoně pro Izraelitu hříchem neslavit např. svátek Pesach, svátek smíření, svátek stánků a jiné, tak jak to Bůh přikázal? Byl to tak velký hřích, že ten, kdo se nepostil v den smíření, měl být vyhnán z Božího lidu. Tak náročné požadavky měl Bůh na slavení svátků, které sám nařídil (přikázal).

Musí nám být také jasné, že Bůh nenechal lidi rozhodovat, který svátek, jak, kdy a jak dlouho budou slavit, ale sám slavení svátků přikázal. A každý, kdo nejednal tak, jak Bůh nařídil, stál před Bohem jako hříšník, jako přestupník zákona. Přejdeme do doby Nového zákona. Přikázal Ježíš Kristus zachovávat nějaký svátek? Existuje takový příkaz? Udělejme si jasno v tom, že kdyby nám Kristus přikázal slavit nějaký svátek a my bychom jej neslavili, pak je to skutečný hřích.

V Gal. 4. kapitole říká apoštol Pavel křesťanům z pohanů i z Židů, že každý z nich slaví své svátky. U

Gal 4,10.11 čteme: „*Dbáte na dny, měsíce, časy a roky. Bojím se o vás, abych se snad pro vás tolik nenapracoval nadarmo.*“ Pavel se obrací ke křesťanům, kteří podle staré tradice slavili pohanské a jiné svátky. Bojí se, že mezi nimi zbytečně pracoval. To znamená, že vidí v těchto tradicích něco, co může člověka dělit od Boha, že celé evangelium, které jim kázal, je pro ně bez významu a jejich spasení je ohroženo. Možná, že i my jsme tak zatíženi tradicí, a na některé dny kládeme takový důraz, že by Kristus o nás mohl říci to, co říkal ap. Pavel Galatským, že celé evangelium je pro nás zbytečné. Přikázal Kristus v Novém zákoně slavení Velikonoc?

Najdeme si Luk. 22,1. „*Blížil se tedy svátek nekvašených chlebů, zvaný Veliká noc.*“ Verš 7: „*Tehdy přišel den nekvašených chlebů, ve kterém měl být zabit beránek.*“ Verš 8: „*Poslal tedy Petra a Jana se slovy: Jděte a připravte nám Hod beránka, abychom pojedli.*“ Verš 15: „*Tedy jim řekl: Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto beránka předtím, než budu trpět.*“

Zamysleme se nad tím, proč křesťané nazývají Velikonoce svátkem, který připomíná zmrtvýchvstání Krista. Kdy slavil Velikonoce Kristus? Ještě před svým zmrtvýchvstáním. Tady nám něco nesouhlasí. Jak je možné, že kraličtí přeložili svátek přesnic jako Velikonoce? Snad se nechali ovlivnit nepřesným Lutherovým překladem (z roku 1545), kde Luther přeložil Pesach jako Ostern – Velikonoce. To se dá vysvětlit tím, že Martin Luther byl dříve přísným katolíkem, vstoupil do kláštera, dobře poznal Bibli, ale nedokázal rozpoznat mnohé katolické tradice. Na Velikonocích zdůrazňoval více smrt Ježíše Krista, než Jeho zmrtvýchvstání. Na tento den kladl zvláštní důraz. Obojí je důležité. Luther byl přesvědčen, že židovský svátek nekvašených chlebů přešel ve Velikonoce. Kdyby tomu bylo opravdu tak, pak by Velikonoce mu-

sely být svátkem, který stanovil Kristus. Slavil Kristus skutečně Velikonoce? Mají Velikonoce nějaký vztah ke svátku nekvašených chlebů? Jsou jeho logickým pokračováním, nebo ne?

Abychom mohli na tuto otázku odpovědět, musíme si objasnit oba pojmy. Co znamená svátek nekvašených chlebů (hebrejsky Pesach) a co znamenají Velikonoce?

Pesach – je hebrejský výraz a znamená kolemjdoucí. Již podle pouhého názvu poznáme původ svátku.

Čtème 2M 12. kapitolu (vyjití lidu izraelského z Egypta a osvobození z otroctví hříchů). Povšimněme si verše 23.: „...*přeskočí Hospodin ty dveře aniž dopustí...*“. Zde jasně vidíme výraz Pesach – kolemjdoucí-mimojdoucí (francouzsky *passu* – se stejným významem).

Co znamená slovo „Velikonoce“? – Křesťan automaticky odpoví – zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Zde vidíme jakési spojení Velikonoc se zmrtvýchvstáním Ježíše Krista. Pro jednodušší představu významu slova Velikonoce, použijí německý původ tohoto slova „Ostern“ – pochází od jména bohyně plodnosti Astarta (1Sam 12,10... *sloužili jsme Bálům a Astarot...*) – a z toho vznikl výraz Ostara – Ostern – Velikonoce.

Židé slaví svátek nekvašených chlebů Pesach, 14. dne měsíce Nisan. Je to pevně stanovený termín – nepohyblivý svátek. Jak je to s Velikonocemi? Někdy jsou uprostřed března a někdy uprostřed dubna. Termín se řídí úplňkem měsíce. Byl to svátek bohyně plodnosti Astarty. Položme si jednoduchou otázku: Jestliže křesťané slaví o Velikonocích zmrtvýchvstání Ježíše Krista, co pak mají společného velikonoční vajíčka se zmrtvýchvstáním Ježíše Krista? A co s ním má společného velikonoční zajíc? Vidíme, že zde něco nesouhlasí. V některých zemích se tyto věci (vejce a různé potraviny) nechávají v kostelích posvětit knězem. Odkud se tento zvyk vzal? Všechno jsou převzaté staré tradice z pohanství, které se jaksi tiše začlenily do křesťanství. Přemýšlejme o tom, že všechny tyto vnější ceremonie poukazují na staré pohanické bohy (zvyky), ale všichni přitom mluví o ukřižování a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Zde se smísilo křesťanství s pohanstvím. Ale nejde jen o zevnějšek, do křesťanství se dostalo mnoho z pohanického způsobu myšlení. Chtěl Kristus, aby se svátek Pesach (svátek nekvašených chlebů) slavil i nadále? Na tuto otázku můžeme odpovědět „ano i ne“. Bůh chtěl, aby se zachovala myšlenka tohoto svátku jako vysvobození národa izraelského ze zajetí. Bylo to vše? Současně nabízí pohled do budoucnosti na naše vysvobození Ježíšem Kristem jako

Beránkem. S touto myšlenkou se měl svátek Pesach, svátek nekvašených chlebů, slavit i nadále. Neměl se však slavit starozákonním způsobem. Jestliže dnes považujeme neslavení Velikonoc za hřích, je to naprosto nebiblické. Víme také, že nebiblické je i slavení neděle jako dne, který nám připomíná zmrtvýchvstání Ježíše Krista. To Bible nikde nepřikazuje. Je zajímavé, že Ježíš jednu část ze svátku Pesach odstranil a druhou ponechal.

Co Ježíš nepřejal? Izraelité zabíjeli beránka. Luk 22,16 „*neboť vám říkám, že už ho nebudu jíst, dokud nenajde naplnění v Božím království.*“ To znamená, že tento svátek najde naplnění v Božím království. Ježíš zde ukázal, že myšlenka tohoto svátku nebyla ukončena jeho smrtí!

A kterou část z tohoto svátku Ježíš přijal? Izraelité jedli k beránkovi také chleba. Luk 22,19. „*A když vzal chléb, vzdal díky, rozlomil a dal jim ho se slovy: To je mé tělo, které se dává za vás. To dělejte na mou památku.*“ Je důležité, abychom dnes křesťanům ukázali na otázku soboty a neděle. Vzpomínku na tuto událost Ježíš nespojil s časovým termínem, nechce, aby se připomínala jen jednou do roka a to ještě v určité neděli (pondělí) 1Kor 11,26: „*Neboť kdykoliv byste jedli tento chléb a pili tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud nepřijde.*“

Dobu slavení Památky si může každý sbor volně určit. Jaký chléb jedl Ježíš? 2M 12,8: „*I budou jísti v noci té maso pečené ohněm, s chleby přesnými, s bylinami hořkými jísti jej budou.*“ Byl to chléb bez kvásku. Byly přesné předpisy i pro přípravu beránka (v.5.) Proč měl být např. roční a bez vady?

Jde o jasný předobraz na Ježíše Krista.

On byl jako beránek bez vady. A proč roční beránek? To nám říká, že měl zemřít v mladém věku. Když Izraelita musel zabít beránka, vždy při tom pociťoval bolest. Zvláště silná byla tato bolest, když zabíjel mladého beránka. Takový má být také náš vztah k Ježíši. Jestliže myslíme na to, že zemřel za naše hříchy, aby nám bylo odpuštěno, i když byl bez hříchů, tak nám to také musí působit bolest. Oběť beránka měla promluvit Izraelitům do srdce. Nehřeš, aby nemusel umírat bezhříšný beránek.

Proč to měl být nekvašený chléb s hořkým kořením? Bible nám říká, že kvás(ek) je symbol pro hřích. Všimněme si, jak toto nařízení bylo přísné. 2M 12,15: „*za sedm dní přesné chleby jísti budete, a hned prvního dne vyprázdníte kvas z domů vašich, nebo kdožkoli jedl by co kvašeného od prvního až do sedmého dne, vy-*

hlazena bude duše ta z Izraele.“ Opravdu velmi přísná nařízení pro přestupníky – vyhlazena bude duše ta z Izraele. Co to znamená?

Na jedné straně jíme beránka, na straně druhé kvašený chléb. U Boha to zřejmě nejde dohromady. Proč, to se dovíme z Nového zákona. Chléb bez kvásku představuje bezhříšný Ježíšův život. V 1Kor 5,6-8 čteme: *„Vaše chlubení není dobré. Nevíte snad, že maličko kvasu prokvasí celé těsto? Vyčistěte tedy starý kvas, abyste byli novým těstem, poněvadž jste nekvašení. Vždyť přece byl za nás obětován náš velikonoční Beránek, Kristus! Proto slavme svátek ne se starým kvasem, ani s kvasem špatnosti a ničemnosti, ale s nekvašenými chleby upřímnosti a pravdy.“* (Neboť je za nás obětován Beránek). To znamená, že máme celý rok žít bez kvásku, jak říká verš 8. Když to stručně shrneme, tak vidíme, že nemůžeme na jedné straně přijmout Ježíše vírou (jíst beránka) a na druhé straně přijímat kvásek do svého života – žít v hříchu. To nejde dohromady. V tomto obraze je pěkně znázorněno to, co si představujeme pod ospravedlněním z víry. Pro mnohé věřící spočívá ospravedlnění v přijetí Ježíše pouhou vírou. Jestliže věříš, že Kristus za tebe zemřel, jsi zachráněn. A to je velké nebezpečí pro každého křesťana. Dále říkáme, že nemůžeš být ospravedlněn dodržováním zákona a konáním dobrých skutků. Jestliže porozumíme svátku nekvašených chlebů, svátku Pesach, poznáme, že nemůžeme přijmout Ježíše a žít dále v hříchu. Musíme prosit Ježíše, aby nám pomohl zbavit se kvasu. Izraelité museli vyčistit celý dům a prohledat jej, jestli se někde nenachází zbytek kvasu, např. ve starém chlebu. Tím nám chce Ježíš říci, že se máme oddělit od kvasu – od hříchu. Prohledat celý dům a vyčistit jej. Víte, v čem je dnes problém? Mnohdy nevíme, co je kvas, že vůbec v našem životě je. Žijeme dnes v takové společnosti, že ani nevíme, odkud nám jde hřích naproti. V zábavě, v literatuře, v knihách, v hudbě (rockové či klasické)... neumíme rozlišit co nám škodí nebo prospívá, co můžeme přijmout a co odmítnout. K tomu potřebujeme moudrost a Boží pomoc. Je nám všem jistě jasné, že s hříchy (kvasem) nemůžeme přijít do nebe! Prosme Boha na kolenou, aby nám ukázal, co je hříchem v našem životě. Prosme Ho, aby nás hříchu zbavil, i když to bude hořce chutnat.

A jsme u hořkého koření. Představme si Izraelity, když připravili dobrou pečení a k ní museli přidat hořké koření. Dovedu si představit, že to nechutnalo dobře. Co tím Bůh zamýšlel? Když přijmete Ježíše, připravte se, že vše nebude vždy dobře chutnat. Jste v nebezpečí, že to, co nechutná dobře, necháte jednoduše být. Izraelité byli varováni, aby snědli všechno, aby nic nezůstalo. Je kladen důraz na to,

aby beránek byl pečen celý, ani jeho kosti nesměly být zlámány. (2M 12,9.46).

Další myšlenka, která je zde obsažena říká, že kdo chce mít Ježíše, tak ho musí přijmout celého, nejen část, nebo si ho různě přizpůsobit. Dnes mnozí křesťané říkají: „Ježíš ano, ale bez toho a toho...“ Tak s ním začínáme smlouvat. Když přijmete Ježíše, vezměte Jej nejen jako Vykupitele, ale i jako svého Pána. Všimněme si ještě verše v 2M 12,12: *„Nezanecháte z něho ničehož do jitra, pakli by co pozůstalo z něho až do jitra, ohněm spálíte.“* Co to pro nás znamená? Izraelité měli sníst beránka najednou. Myslím na mnohé křesťany, kteří přijímají Ježíše po částech. Přijmou malou část a pak musí čekat, protože to nebo ono jim nesedí a stále odkládají rozhodnutí přijmout Ježíše celého. Riskují, že již nebudou mít více možností se pro Něho rozhodnout. Nikdo nemá zaručeno, že bude ještě večer žít. Jaký z toho plyne závěr?

Milý Ježíši, od této chvíle jsem připraven dělat vše, co od mne požaduješ. Víím, že mi chceš dát to nejlepší pro můj život, pravé štěstí, radost i život věčný. Bože, dej mi touhu, abych přijal celého Ježíše, s Ním žil a nikdy od Něho neodcházel, abych slavil svátek Pesach (svátek nekvašených chlebů) bez kvasu po celý rok.

Bůh nám žehnej! Amen.

Poznámka překladatele:

Uvádím některé nepřesné překlady v Bibli Kralické:

- Jan 13,1 „...před svátkem pak velikonočním...“
správně „...před svátkem Velké noci...“
Marek 14,22 „...když velikonoční beránek...“
správně „... když pesach Beránek...“
Jan 13,1, Marek 14,12, Lukáš 22,1 Mat. 26,2

Správně patří místo „velikonoční“ – „pesach“ („svátek nekvašených chlebů“) u všech uvedených veršů.

Citáty z NZ jsou texty z Nové Bible kralické.

Citáty z SZ jsou texty z Bible kralické.

Z přímého poslechu a zvukového záznamu přeložil Jaroslav Jurica. ●

CENA VZPOURY

Volné vyprávění na základě Bible

DANIEL SAMUEL

Milí přátelé, dovolte mi, abych vás co nejsrdečněji přivítal a pozval vás k následujícímu zamyšlení. Chceme hovořit o tématu, které trápilo lidstvo ve všech dobách a nad kterým jste se už určitě zamýšleli i vy. Chudí, bohatí, mladí i staří - všichni se někdy dostanou do situace, kdy se musí zastavit u některé z následujících otázek: „Proč je na světě tolik bolesti a utrpení?“ „Proč trpí také nevinní lidé? O Bohu se přece říká, že je láska a že je všemohoucí. Proč tedy dopouští tolik utrpení, proč nezasáhne?“ Lidé hledají příčinu. Kde je v tomto případě pravda? Kde ji nalezneme?

Abychom mohli odpovědět na tyto otázky, musíme začít úplně od počátku. Vraťme se ve své fantazii do doby, kdy ještě naše země neexistovala. Představme si, že podnikáme dálkovou cestu vesmírem k jiným obydleným planetám, abychom jejich obyvatelstvu položili několik otázek: „Ke které náboženské společnosti patříš?“

„Já tvé otázky nerozumím. „Ptám se tě - jakého jsi vyznání?“

„Stále ti nerozumím; nemůžeš se vyjádřit přesněji?“

„No tak dobře. Řekni mi, čemu věříš?“

„Aha začínám chápat, kam míříš. Samozřejmě, že ti mohu říci čemu věřím. Tak například věřím, že náš všemohoucí Bůh je láska, že je naším otcem, a že nás miluje. Věřím, že jedině On má právo být Pánem celého vesmíru, protože ho stvořil a svými zákony udržuje jeho dobrý chod. A - což je také důležité - já sám jeho vládu a jeho zákony uznávám, protože zaručují pokojný život a sociální spravedlnost.“

Tak to vypadalo na jiných planetách dlouho před tím, než vznikla naše země. Jak dlouho tento idylický stav trval - to samozřejmě neznáme. Jedno však víme; nebylo tomu tak stále.

Přišla doba, kdy došlo ve vesmíru ke zvratu. Bylo to ve chvíli, kdy Bůh, panovník a vládce celého vesmíru přikázal, aby všichni jeho obyvatelé uznali výjimečnost Jeho jediného Syna, a aby Jej uctívali jako Boha. To nemohla snést nejvyšší a nejinteligentnější stvořená bytost - Lucifer. V jeho srdci se zrodila zžírající závist. A protože byl - jak už jsem řekl - nesmírně inteligentní a na svou inteligenci rovněž náležitě pyšný, přišel na myšlenku, jak strhnout vládu ve vesmíru na sebe. Aby získal spojence, navštěvoval postupně planety a nabízel jejich obyvatelům lepší a vyspělejší civilizaci. Bylo slyšet jak tvrdí:

„Občané! Obyvatelé vesmíru! Poslouchejte mne! Zvolte si novou, lepší vládu! Vyspělejší civilizaci! Nenechte se utlačovat! Nenechte se nutit plnit Boží zákony! Nenechte se zastrašovat hrozbou smrti v případě neuposlechnutí! To není láska. To je útlak! To je tyranství! Osvobodte se, občané vesmíru! Volte vládu svobody!“

Tato propaganda byla tak sugestivní, že se situace na planetách začala pomalu měnit:

„Řekni mi, čemu věříš?“

„Jo - my teď máme novou víru, (nové učení) máme novou vládu. Už nejsme tak omezováni, jak tomu bylo dříve. Teď si můžeme dělat co chceme. Konečně jsme osvobozeni od toho věčného *to nesmíš - to musíš*. Teprve nyní se můžeme rozvíjet - a to v každém směru. Už neexistují žádná omezování - jsme dokonale svobodní!“

„A co ty? Řekni mi, čemu věříš ty? Staré nebo nové ideologii?“

„No, já se nemohu tak jednoznačně rozhodnout. Musím si to ještě rozmyslet. Nejsem tak docela ani pro jednu, ani pro druhou stranu. Líbí se mi něco

z programu jedné vlády a něco z druhé. Uvidím, co bude pro mne výhodnější. Konečně, něco si vyberu z jednoho programu a něco z druhého.“

Tak povstaly ve vesmíru skupiny s různým přesvědčením.

Shrňme si to

Původně byly ve vesmíru pouze bytosti, které věřily staré, dobré Boží vládě. Věřily, že Bůh je láska, Tvůrce a Vládce všeho a že Jeho zákony zaručují pokoj a sociální spravedlnost.

Tak to bylo na počátku. S Luciferovou vzpourou však vznikla nová ideologie, která měla i svoje přívržence. Principem nové ideologie bylo osvobození od Zákona - to znamená žádné omezování Božími zákazy a příkazy; dále, „vyspělejší civilizace“ a uvolnění od „Boží diktatury“, která prý nemilosrdně ohrožovala smrtí všechny neposlušné bytosti.

Jelikož obyvatelé všech vesmírných planet nebyli automaty, které se dají naprogramovat, můžeme předpokládat, že se utvořila skupina, která se nedokázala rozhodnout pro jednu nebo druhou vládu. Uznávala něco od jedné a něco od druhé strany. Takovou skupinu, nazvěme třeba „věroučními míšenci“. Bůh, jako vševědoucí, velmi dobře věděl, kam Luci-

ferova vzpoura povede. Mohl ho sice ihned zničit a tím vzpoudu potlačit. Všichni stoupenci nové ideologie a rovněž výše zmínění „věrouční míšenci“ by se pak vrátili ke starému pořádku. Ale potom by Boha poslouchali jen ze strachu a v jejich srdcích by se usídlila věčná touha po něčem, co by mohlo být zdánlivě lepší.

V této době a do této situace stvořil Bůh naši zem. Adam s Evou se zařadili svou neposlušností na stranu vzbouřenců a protože byli tehdy jedinými obyvateli země, rozhodl Bůh, že se země stane divadlem celému vesmíru. Tady mohl Lucifer, který dostal nové jméno »satan«, před celým vesmírem rozvinout svůj způsob vlády a předvést vlastní novou ideologii „vyspělejší civilizace“ a „svobody“.

Jak to na naší zemi začalo?

Adama s Evou ihned po stvoření, ještě než se zabýdli v překrásném ráji, seznámily nebeské bytosti s Božími zákony. »Vychovali« je v nám již známe „staré víře“.

Satan – stejně jako na ostatních obydlených planetách – začal naše prarodiče agitovat pro svoji vládu, pro svoji věc. Ale jelikož mu šlo především o vlastní moc a vliv, a ne o jejich dobro, musel se maskovat, přetvařovat a používat tajemné cesty a prostředky, aby je získal na svoji stranu. Nepřišel proto za Evou přímo, ale použil jako médium zvíře. S jeho pomocí se snažil svést lidi k neposlušnosti. Adam a Eva dobře věděli, že nesmějí vztáhnout ruku po cizím majetku, ale on, satan, jim nabídl plnou „svobodu“. Prý si mohou dělat co chtějí. Adam s Evou satanovi uvěřili. Svoji neposlušností se postavili na stranu odboje proti Bohu a tím otevřeli dveře další neposlušnosti. Satan se všemi způsoby snažil odvrátit lidi od poslušnosti Božího morálního zákona. Sváděl je natolik, že začali postupně přestupovat jedno přikázání po druhém.

S narůstající neposlušností, s odpadnutím od „staré víry“, se charakter člověka stále více měnil k horšímu. Satan velice chytře využíval různých negativních sklonů lidské povahy a působil zároveň na obrazotvornost člověka. Snažil se mu vsugerovat zcela jiný pohled na Boha. Tak například využil strach člověka k tomu, aby mu při blýskání a hromobití vnutil představu rozhněvaného, zlého boha Peruna; v rozbouřených mořských vlnách krutého Neptuna a podobně. Tyto rozhněvané bohy bylo třeba uklidnit a usmířit. A tak je lidé začali uctívat a přinášet jim oběti. Některým z těchto bohů zasvětili určité dny týdne. U Germánů tak vznikl den boha hromu - Donnerstag (čtvrtek), nebo den boha měsíce - Montag (pondělí). Nejsilnějším bohem celé té velké skupiny bohů a

polobohů byl bůh slunce. Jemu nezasvětili jen jeden den v týdnu, který nazvali dnem slunce – Sonntag – neděli, ale i mnoho jiných slavností v průběhu celého roku. Ty byly spojeny s různými ceremoniemi a zvyky, určenými k uctívání boha slunce.

Satan chtěl odvrátit lidi od uctívání pravého Boha a od uznání Jeho vlády. Chtěl je přimět k tomu, aby přijali novou vládu, ve které tím oslavovaným bohem je dobře zamaskovaný on sám. Původní stav jiných, vzbouřených planet, se přenesl na naši zemi.

Mezi námi žijí lidé, kteří uznávají Boží vládu, tedy vyznávají onu „starou víru“. Vedle nich jsou ale jiní lidé, kteří stojí v opozici - v odboji vůči Bohu, na straně „nové víry“. To jsou pohané. Tyto dvě skupiny lidí jsou na naší zemi v menšině.

Naprostá většina lidí se zmítá někde mezi těmito dvěma skupinami. Někdy se přiklání k jedné, jindy ke druhé straně. Jsou to nespočetné zástupy lidí různých vyznání – „věroučných míšenců“. K takové „směsi“ dochází tehdy, když se nerozlišuje mezi pohanským a křesťanským náboženstvím. Jedno prolíná druhé, jedno druhé zahaluje. Tak například neděle - původně pohanský den slunce - je zahalen do zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Anebo Vánoce - původně narození boha slunce - se nyní považují za vzpomínku na den narození Ježíše Krista. Také kříž, od nepaměti symbol slunečního kultu, se stal všeobecným znakem křesťanství, a tak bychom mohli pokračovat dále ...

Sledujeme-li dějiny země a jejích obyvatel, kteří se přiklonili k „nové víře“, vidíme nepřetržitý řetězec neštěstí, která končí smrtí. To všechno zlé však nemá na svědomí „zlý, uražený a trestající“ Bůh. Jsou to přirozené následky života bez respektování Božích zákonů.

Historie rovněž ukázala, že právě tak smrtí končí i život těch tzv. „věroučných míšenců“. Opuštění Božích zákonů působí na jejich životní styl jako žiravina, takže i jejich cesta - i když pomaleji - vede nezadržitelně ke smrti.

Na druhé straně však i životní cesta lidí, kteří se snaží zachovávat tu „starou víru“, končí smrtí. Je to důsledkem neúmyslného přestupování Božích zákonů a celkovou degenerací způsobenou hříchem. Tito lidé však vedou nejhodnotnější způsob života a k jejich zániku dochází nejpozději.

O všech zmíněných skutečnostech zřetelně mluví dějiny světa. A svět se žene nezadržitelně do záhuby.

Cesta k bídě začíná nenápadně a pomalu - třeba drobnou krádeží - a na jejím konci je bezuzdná chamtivost a touha po bohatství. Tím narůstají ony nesmírné rozdíly mezi chudými a bohatými. Aby jedni mohli žít v přepychu a bohatství, musí dvě třetiny obyvatel světa hladovět.

Cesta ke zničení životního prostředí je poznamenána stále se množícími katastrofami a přírodními pohromami. Jsou zaviněny nekontrolovatelným úsilím dosáhnout co největšího zisku - bezohledným vykořisťováním přírody a energetických rezerv. K tomu všemu dochází jen proto, aby se bohatství bohatých mohlo ještě více znásobit.

Cesta zabíjení začala bratrovraždou; vede nekonečnými válkami a terorem se stále hrozivějšími zbraněmi a válečným potenciálem - až k nukleární válce.

Bůh toto vše dopustil proto, aby celému vesmíru ukázal, kam až vede odstranění Jeho vlády a zákonů.

Můžeme namítnout: Proč Bůh nespustil oponu tohoto krutého divadla již dříve? Copak nebylo dostačujícím důkazem to, že Kain zabil svého bratra Ábela?

Ne - to nestačilo. Bůh musí vesmíru dokázat, že nerespektování Jeho zákonů vede k sebezničení lidstva i k celkové zkáze přírody jako Jeho stvoření. Také všechno úsilí mnohých lidí o zachování míru a spravedlnosti na zemi se mýjí účinkem. Nikdo není schopen zadržet zhoubný proces. Celý vesmír musí získat jasný důkaz v celé své hrůzné důkladnosti. Bude to lekce pro celou věčnost, aby se podobné drama již nikdy neopakovalo. Milující Bůh nemůže zasáhnout dříve, dokud se v celé své šíři neodhalí sebevražedný program satanovy takzvané „vyspělejší civilizace“ a „neomezené svobody“.

Shrněme si to

Náš svět se všemi svými obyvateli je odsouzen k zániku a život podle jakýchkoliv principů se zdá zcela nesmyslný.

A přece - Bůh ve svém milosrdenství a lásce připravil už na začátku z této situace východisko pro toho, kdo se rozhodne pro Boží vládu, pro Jeho zákony ve „staré víře“. Musí sice také zemřít, ale pro ně zemřel Ježíš Kristus, Boží Syn. Svou smrtí postavil most nad propastí věčné záhuby. Most záchrany se však nenachází na cestě odboje proti Bohu, ani na cestě kompromisu. Tento most je pouze na cestě poslušnosti Boží vlády.

On - Ježíš Kristus - je věrný bojovník „staré víry“. On je cesta, pravda i život. A co více: On překonal sklony hříšného lidského těla, zvítězil nad každým pokušením a nabízí nám svoji pomoc. Máme možnost denně, v každé minutě svého života, Jež prosit o sílu k překonání hříchu. Kdo se chce dostat přes tento záchranný most, musí se rozhodnout jít cestou „staré víry“.

Od pradávna existovala v celém vesmíru „stará víra“ v Boží lásku a v Boží vládu - víra naplněná poslušností

Božích zákonů. Potom však došlo ke vzpouře. Vznikla „nová víra“, která se podvodem vetřela a rozšířila i na naši planetu.

Na počátku našeho zamyšlení jsme si položili otázku – která je víra pravá a kde ji můžeme najít.

Jak jsme si v průběhu uvažování řekli, nemusíme zkoumat každou domnělou pravdu, se kterou se setkáme. Podstatné je rozeznat starou a novou pravdu. „Starou a novou víru“. Budeme-li ji dobře znát, každá smíšenina vyjde najevo.

Další otázka, kterou jsme si položili, zněla: Proč Bůh nezasáhne?

Odpověděli jsme si: Je to proto, že se pro celou nekonečnou budoucnost musí obnovit pokoj a nastolit mír se spravedlností. Bůh musel připustit toto strašné divadlo s takovým utrpením. Jen tak může zaručit pokojnou budoucnost celého vesmíru. Všichni totiž mají možnost se přesvědčit, že pouze Boží zákony jsou dobré a spravedlivé. Jen tato těžce získaná

zkušenost zaručí, že již nikdy nikoho nenapadne – jako kdysi Lucifera – vytvořit jinou, prý »lepší« civilizaci. Celý vesmír poznal, že tato takzvaná »lepší civilizace« vede k bídě a sebezničení.

Bůh nebude čekat, až se naše civilizace zničí sama. On ve své velké lásce zkrátí toto utrpení světa a řekne „dost“!

Už brzy přijde na naši zem Ježíš, Syn Boží. Svým příchodem ukončí falešnou vládu na této planetě, která je dosud strašným divadlem celému vesmíru. Pak nastane konec bojů a válek, konec utrpení a nespravedlnosti, konec ničení přírody a lidských bytostí.

Pak stvoří Bůh vše nové. Všichni ti, kteří přešli po onom zmíněném „mostě záchrany“ – Ježíši Kristu – ať už za živa, nebo probuzení ze smrti – budou žít na této obnovené, nádherné zemi. Budou žít bez slz, bez bolesti, bez utrpení; budou žít ve štěstí a budou žít věčně.! O

Výběr z mnoha biblických veršů, na jejichž základě vznikl tento článek:

Ž 119, 52	Zákon je věčný a neměnitelný
Žd 1, 4 - 13	Kterému z andělů Bůh řekl ...?
Iz 14, 10 - 14	Lucifera vzpoura
Ez 28, 11 - 19	
Zj 12, 7 - 9	I stal se boj na nebi
Zj 13, 8	Beránka zabitého před založením světa
J 12, 31; 14, 30	Kníže tohoto světa
1M. 3, 1 - 3	Pokušení v ráji
Jr 21, 8	Cesta k životu a nebo smrti
Jb, kap. 1 a 2	Satan hledá důkazy, Bůh je dává
1K 4, 9	Divadlem světa
5M 12, 29 - 32;	Modloslužba
2K 17, 7 - 23;	
Jr 3, 9 - 14;	
Zj 9, 20. 21;	
3M 10, 1	Cizí oheň
Zj 17, 1 - 6	Kalich smilstva
1K 18, 24	Kulhat na obě strany
Ko 1, 19. 20	Aby smířil i nebesa
1K 6, 3	Soudit anděly
Mt 4, 1	Ježíšovo pokušení na poušti
J 3, 16	Zlatý verš bible
J 14, 6	Já jsem ta cesta
Zj 19, 11 - 20	Druhý příchod Pána Ježíše
Zj 7, 17; 21, 4	I setře Bůh všelikou slzu...
Iz 11, 1 - 9; 35, 4 - 10;	Nová země
Iz 65, 17 - 24; 66, 22 - 24	
Zj Kp: 21 a 22	
Zj 21, 7	Kdož zvítězí
Zj 2, 10	Budiž věrný až do smrti

MALE POOHLÉDNUTÍ

J. ŠMÍD

Není pravda ani pravidlo, že kulaté jubileum je důvodem k poohlédnutí se zpět na cestu, která je už za námi. Lze tak učinit kdykoliv a mimo jakékoliv *kulatiny*.

Chci se poohlédnout na krátkou dobu existence časopisu, který máte právě ve svých rukou - Z ráje do ráje. Od vydání prvních dvou čísel neuplynulo ještě ani pět let, neboť nyní, v roce 2007 vstoupil do svého čtvrtého roku existence. Nechci ho hodnotit, to ponechávám na čtenářích. Jedná se mi o zcela něco jiného.

Tehdy v roce 2004 jej vydavatel začal tisknout ve své vlastní režii a činí tak až doposud, bez podpory sponzorů, protože se žádný nepřihlásil. A on sám neví, jak dlouho to bude moci *táhnout* ze svého vlastního rozpočtu.

Když v roce 2004 vyšla první dvě čísla jako ukázková, vydavatel je šířil zdarma. Zájem byl velký! Každý ho chtěl mít a natahoval po něm svojí ruku. Tento *zájem* byl však velice rychle utlumen, když v následujícím roce začala vycházet další čísla, která už nebyla gratis, ale prodávala se za 30 Kč/ks. Na pravidelný odběr se přihlásil jen malý počet čtenářů! Ze sboru, ve kterém je kolem sta členů, odebírá časopis snad deset čtenářů. V některých možná dvojnásobek, a v jiných se nenajde jediný!

Mnozí řekli: „*To je drahé!*“ A tak se takových ptám: „*Kolik stojí světský časopis pochybného obsahu, přestože vychází v tisícových nákladech? A dále, kolik peněz utratí tito šetrní lidé týdně (měsíčně) doslova za NIC, za různé tretky, pamlsky, noviny nebo literaturu mající hodnotu mláta?*“

Další zas namítají: „*Těch různých novin a časopisů kupuji tolik, že nemám čas přečíst ani ty a co pak ještě další Z ráje do ráje...*“ Radím: Nekupuj tolik těch, které nenasytí, ušetříš peníze na hodnotnější a získáš i čas ke čtení.

Časopis Z ráje do ráje nevychází týdně ani měsíčně, pouze několikrát v roce. Že bys na něj neušetřil? Těžko uvěřit! Vypozoroval jsem, že ti, kteří by si jej mohli zakoupit, nejeví o něho zájem. Na opačné straně jsou ti, kteří by mohli říci, že je pro ně *drahý*, přesto ho kupují. Jsou dobře situované rodiny, a žel, mají různé výmluvy proč jej nekupují.

A ještě něco: Do čísla 2/2004 byl vložený leták oznamující, že v krátké době bude vytištěno větší množství knihy Velký spor věků pro misijní práci, k věnování sousedům, přátelům, při návštěvách v nemocnicích, lékařům...a to za velice nízkou cenu, 30 Kč/ks!

Taktéž *drahé*? Zastav se v knihkupectví a podívej se na cenu knih, případně ve sborovém traktátu! Podobný nezájem jako o časopis! Je jen velice málo těch, kteří Velký spor kupují, šíří a jsou to opět ti, kteří musí se svým rozpočtem šetrně nakládat.

Je smutné, že na časopis a Velký spor bylo uvaleno církevní embargo – zákaz distribuce sborovými traktáty, a knižními evangelisty. Proč takový nesmyslný zákaz? Co se za tím ukrývá? Ekonomická žárlivost, závist, strach z konkurence? Ježíš a ap. Pavel to řešili úplně jinak: Lk 9,49; Fil 1,15.18. Z toho důvodu zmíněná literatura jen velice nesnadně proniká ke členům. Mnozí o její existenci ani nevědí. Jelikož situace se šířením je taková jaká je, prosím čtenáře aby se sami pokusili na ni upozornit ty, kteří o ní nic nevědí, případně nejeví zájem.

Závěrem rada moudrého Šalamouna: „*Pouštěj chléb svůj po vodě, nebo po mnohých dnech nalezneš jej.*“ Kaz 11,1. A tím *chlebem* pro někoho může být právě Velký spor nebo časopis, který koupíš a podaruješ! •

Pozvání k studijnímu setkání

Srdečně vás zveme na setkání s **br. Arminem Krakolinigem**. Chceme pokračovat v nedokončeném studiu proroctví proroka Daniele ve vztahu ke knize Zjevení. Mnohým z vás je bratr znám z několika setkání na Slezsku a také ze svých článků v každém čísle našeho časopisu.

Setkání se uskuteční ve Frýdlantě n. Ostravicí v domě zahradkářů, ve dnech 13.-15. července. Začátek bude v pátek ve 13 hodin a ukončení v neděli v 15 hodin. O obědy v sobotu a neděli bude pro ubytované postaráno. Ostatní jídlo si, pokud možno, přineste sebou. Prosíme zájemce, aby se přihlásili buď telefonicky na čísle: 558 675 593, nebo písemně na adrese redakce a na adrese elektronické pošty: **jaromar66@volny.cz**. Prosíme také o zprávu denních hostů, kvůli zabezpečení dostatečného počtu míst. Přihlášeným zašleme podrobné informace.

Prosíme neotálejte s přihlášením a usnadněte nám vyřešit organizační záležitosti spojené s tímto setkáním.

Redakce časopisu Z ráje do ráje

Poučení z Danielovy modlitby

Příklad Danielovy modlitby a jeho vyznání je nám dán pro naše poučení a povzbuzení. Izrael byl již téměř 70 let v zajetí. Země, kterou Bůh vyhlédl za své vlastnictví, se dostala do rukou pohanů. Milované město, příjemce nebeského světla, které bylo kdysi radostí celé země, bylo nyní pohrdané a ponížené. Chrám, ve kterém byla uložena slitovnice, ležel v ruinách. Každé jeho místo bylo poskvrněno nesvatýma nohama. Svatí mužové, kteří věděli o jeho někdejší slávě, byli naplněni zármutkem nad zničením příbytku svatého Boha, který považoval Izraelity za Boží vyvolený lid. Tito mužové byli svědky Božích soudů pro hříchy Jeho lidu. Byli svědky naplnění Božího slova. Byli taktéž i svědky zaslíbení Jeho přízně, pokud se Izrael navrátí k Bohu a bude věrně chodit s Ním. Staří poutníci prošeďivělých vlasů, přišli do Jeruzaléma, aby se modlili mezi zříceninami. Políbili jeho kameny a smáčeli je svými slzami, když úpěnlivě prosili Pána, aby se slitoval nad Sionem a přikryl jej slávou své spravedlnosti. Daniel věděl, že určený čas zajetí Izraele je téměř u konce; nedomníval se však, že když Bůh zaslíbil vysvobození, že oni nemusí pro to nic udělat. Půstem a pokáním hledal Pána a vyznával své vlastní hříchy i hříchy lidu. RB 9.2.1897 (The Anchor, Jan-Mar 2001)

Pokračování ze strany 2 - SVĚTLO A TMA

- 1) Zaslíbením v Bibli
- 2) Duchem svatým
- 3) Vnějšími vlivy

Podívejme se společně, jestli Bůh chce rozdělit světlo od tmy nejen v nás, ale i v naší církvi. Chce to Bůh? Chceš to ty? Obě odpovědi tvoří jeden celek. Řečeno jinými slovy - na obou odpovědích závisí výsledek. Ztišme se doma, zamysleme se v klidu a ptejme se: chci vůbec znát a plnit Boží vůli? Nebo se jí snažím nějakým způsobem vyhnout? Snad nás povzbudí verš napsaný v 1Tm 2,4: „*Kterýž chce, aby všichni lidé spasení byli a k známosti pravdy přišli.*“ Čtème dále v 1Ts 4,3: „*Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše, ...*“ Bůh nás žádá, abychom se posvěcovali.

Žiji zcela vědomě podle Boží vůle? Máme jen dvě možnosti: Bud' žijeme podle vůle Boží v Jeho náruči, nebo jsme v náruči satanově a konáme jeho vůli. Bud' jsme prozáření světlem, nebo je v nás tma. V 2Tm 2,25.26 čtème: „*Kterýž by v tichosti vyučoval ty, jenž se pravdě protiví, zda by někdy dal jim Bůh pokání ku poznání pravdy, aby sami k sobě přijdouce, dobyli se z osidla ďáblova, od něhož jsou zjímání k vykonávání jeho vůle.*“

Jsou to tvrdá slova, ale musí nám být jasně, že když v minulosti již Bůh mnohokrát oddělil světlo od tmy, udělá to i v dnešní době. Bůh chce, aby mezi jeho lidem nastalo probuzení. Apoštol Pavel na toto téma řekl jasná slova zapsaná u Ef 5,14: „*.....probud' se ty, jenž spíš, a vstaň z mrtvých, a zsvítí se tobě Kristus.*“ To je probuzení. Jestliže nejsi probuzený, pak spíš a nejdeš bdělý do nového dne. Probuzení není nadpřirozený zázrak. Mohl bych se zbavit odpovědnosti a říci, že Duch svatý věje tam, kam On chce a není to moje věc. Ale tak to není. Musíš také něco k tomu přidat. Jakub 5,13: „*A protože trpělivi buďte, bratři, až do příchodu Páně. Aj, oráč očekává drahého užítu zemského, trpělivě naň očekáváje, až by přijal podzimní i jarní déšť.*“ Kdy a kde čeká rolník? Může třeba sedět u kamenitého pole a v klidu čekat, dokud nepřijde požehnání shůry? Může očekávat, že pole přinese užitek? To nebude fungovat. Slyšel jsem větu: Člověk musí udělat to co může a Bůh udělá to, co člověk už udělat nemůže.

Dále se ptám - proč je probuzení důležité? Je to jediný prostředek k tomu, aby se Boží děti po oddělení od tmy spolu znovu stmelily. Pak budeme mít všichni jeden cíl, všichni budeme hledat jen Ježíše. Nebudeme již ve tmě, ale ve světle. Světlo se oddělí od tmy.

Ef 4,12 říká: „*Pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, k vzdělání těla Kristova.*“ Je nám jasnější, proč je probuzení důležité? Oddělení světla od tmy. Naprosté oddání se Bohu. Zde mě máš celého. Život ve světle

povedeš jen tehdy, budeš-li chtít oddělit světlo od tmy. Když se to uskuteční, pak prožiješ pravé probuzení.

Zj 22,11: „*Kdo škodí, škodí ještě; a kdo smrdí, smrdí ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlní se ještě; a svatý posvětiž se ještě.*“ Můžeme říci, že toto dělení již započalo stejným způsobem jak je popsáno v prvním a posledním listě Bible. Řekněme, že v oddělování světla od tmy nemáš jasno a nespolupracuješ s Bohem. Jaké stanovisko k tobě Bůh zaujme přesto, že se nazýváš křesťanem? Najdeš odpověď? Skutečnost je velice vážná. Bůh se sám od tebe oddělí. Navenek můžeš vypadat jako věřící člověk, ale jestli se budeš bránit oddělení světla od tmy, pak se Bůh sám od tebe oddělí. Povede se ti jako Samsonovi. Samson nevěděl, že se Bůh od něho vzdálil, že se od něj oddělil. Soudců 16,20b: „*A řekla: Filistinští na tě, Samson. Pročtív pak ze snu svého, řekl: Vyjdu jako i prvé, a probiji se skrze ně. Nevěděl však, že Hospodin odstoupil od něho.*“ Navenek tvůj život probíhá dobře, také tvoji rodině se daří a neuvědomuješ si, že hřích tě již dlouho odděluje od Boha.

Jestliže zaujmeš kladné stanovisko k oddělování světla od tmy, pak se můžeš radovat spolu s ap. Pavlem jak je napsáno u Řím. 8,35: „*A protože kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zdali zarmoucení, aneb úzkost, nebo protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečství, čili meč?*“ Zde již rozdělení proběhlo. Oddělení světla od tmy se již uskutečnilo. Tomuto oddělení se nemůžeme vyhnout. Nemůžeme ho obejít. Hodina pravdy nastala také u Lota a jeho manželky. Tato žena byla oddělena od svého manžela, protože její srdce bylo na jiné straně než jeho. Také Kristus jednou řekl: Vzpomeňte si na Lotovu ženu. Zde vidíme, že rozdělování probíhá i v rodinách. Vzpomeňme si na Noeho. Kázal mnoho roků aby se lidé oddělili od tmy. A co řekl Kristus o těchto lidech? Mt. 24,37-39: „*Ale jakož bylo za dnů Noé, tak bude i příchod Syna člověka. Nebo jakož jsou za dnů těch před potopou žrali a pili, ženili se a vdávaly se, až do toho dne, když Noé vešel do korábu. A nevěděli, až přišla potopa, a zachvátila všechny, tak bude i příští Syna člověka.*“ Lidé poznali, že jednali špatně. Ale bylo již pozdě. Bůh provedl oddělení světla od tmy a zavřel dveře do korábu.

Brzy se dokončí poslední velké oddělení světla od tmy. Co je napsáno ve Zj 14,7? Přečtème si to: „*Řkouchi velikým hlasem: Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, nebo přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.*“ Hodina soudu nastala.

Žijeme v závěrečné době, v době konce lidského pokolení, kdy Bůh odděluje světlo od tmy. Čtème ještě jednou Ježíšova slova zapsaná u Mt 24,37-41: „*Ale jakož bylo za dnů Noé, tak bude i příchod Syna člověka.*“

Nebo jakož jsou za dnů těch před potopou žrali a pili, ženili se a vdávaly se, až do toho dne, když Noé vešel do korábu, a nevěděli, až přišla potopa, a zachvátila všechny, tak bude i příští Syna člověka. Tehdy dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý zanechán. Dvě budou ve mlýně při žernovu; jedna bude vzata, a druhá zanechána.” Jistě také známe podobenství o deseti pannách. Je to podobenství, které nám má mnoho co říci. I v dnešní době, době konce, odděluje Bůh světlo od tmy a toto dělení také ukončí. A to nejen zevně, ale i uvnitř, ve tvém srdci. Ať chceme, nebo ne, dělení nastane. Připomeňme si ještě Eliáše na hoře Karmel, kde král Achab nechal shromáždit izraelský lid, baalovy proroky a proroky, kteří jedli ze

stolu Jezábel. Co tenkrát Eliáš prohlásil před lidem se dočteme v 1Kr 18,21: „*I dokudž kulhati budete na obě strany? Jestližeť je Hospodin Bohem, následujtež ho, pakli jest Bál, jděte za ním. A neodpověděl mu lid žádného slova.*” Vžijme se do Eliášovy situace. Byla to pro něj bezpochyby těžká chvíle. Lid němě stál, nedokázal se rozhodnout. Proč vznikla tato situace? **Měli baalovi proroci větší vliv na lidi než praví proroci a Bůh? Kdo má na mne vliv, když mnohdy nedokáži zaujmout rozhodné stanovisko na Boží straně? Tenkrát, na hoře Karmel dělení nastalo. Ať se nám to líbí nebo ne, dělení nastane i v naší době. Uvědomme si, koho následujeme.** ○

PRAMEN MOUDROSTI

„Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž ji od Boha, kterýž všem dává ochotně a neomlouvá, i budeť dáno jemu.” Jak 1,5

Všechna moudrost, kterou lidé vlastní, je Boží dar a On může a chce udělit moudrost každému, kdo o s vírou prosí. Šalamoun hledal moudrost u Boha a obdržel ji ve velké míře. Jak však vesmír na něho pohlížel, když ji zneužil a tento velký a svatý Boží dar použil k vyvýšení sama sebe? Bůh si ho vyvolil, aby vystavěl chrám, ale on zneužil Jeho důvěru! Spolčil se s pohanskými národy. On, který se při vysvěcení chrámu modlil, aby jejich srdce patřilo cele Hospodinu, sám začal odklánět své srdce od Boha. Svoji duši ohrozil uzavíráním přátelství s Božími nepřáteli Jaká opatrnost by měla být věnována navazování přátelství! Přátelství se světem bude jistě snižovat úroveň náboženských zásad. Šalamounovy pohanské ženy odvrátily jeho srd-

ce od Boha. Jeho jasná vnímavost byla otupena a srdce se zatvrdilo, neboť ztratil soucit s lidmi a svoji lásku k Bohu. Jeho svědomí vyprahlo a vládl jako tyran.

Šalamoun si připravil cestu ke své vlastní zkáze, když odborníky pro stavbu chrámu hledal mezi jinými národy. Bůh byl učitelem svého lidu a naznačil, že pokud budou čerpat z Jeho moudrosti a udělených darů, nikdo se jim nevyrovná. Jestliže budou mít čisté ruce, čisté srdce a šlechetný posvěcený cíl, Bůh jim bude nakloněný svou milostí. Šalamoun však bažil po světské slávě a netoužil po Bohu. Pak zjistil, že síla, kterou se honosil, se změnila ve slabost. Do Jeruzaléma vnesl kvas zla, které vedlo k mnohoženství a modloslužbě! Je jasné, kdo vedl Izrael do hříchu! I když Šalamoun později litoval svých činů, jeho pokání nemohlo odvrátit modloslužebné praktiky, které do národa přinesl. My všichni šíříme dědictví dobré i zlé. Stříbro z Taršis a zlato z Ofir získal Šalamoun za hrozných obětí, dokonce za zradu svatých pravd. Hříšné spojení s pohanskými národy znehodnotilo dobré úmysly. Když se Boží lid odvrátí od Boha a pošilhává po lidech Boha nemilujících, tak místo, aby obdržel moudrost a dovedl se správně rozhodovat, mu Bůh dovolil řídit se moudrostí, která není shůry ale zdola. Manuscript 44,1894 (The Anchor, OCT-DEC 2002)

Přistupujme s pokorou a svatou bázní

Všichni, kdož přicházejí do Boží blízkosti, by se měli chovat pokorně a uctivě. Ve jménu Ježíšově můžeme předstoupit před Boha s důvěrou, nesmíme se však k němu přibližovat s troufalou opovázlivostí, jakoby nám byl roven. Jsou takoví, kteří oslovují velikého, všemohoucího a svatého Boha, jenž sídlí v nedostupném světle, jakoby oslovovali sobě rovného nebo dokonce někoho podřízeného. Někteří se chovají v domě Božím tak, jak by se neodvážili chovat ani v předsíni pozemského vládce. Měli by si uvědomit, že se na ně dívá Bůh, jehož uctívají serafíni a před nímž si andělé zastírají své tváře. Bůh je hoden nejvyšší úcty. Všichni, kteří opravdu cítí Jeho přítomnost, se před Ním v pokoře skloní. PP 252

Přistupujme s úctou

V této nebezpečné době by se ti, kteří vyznávají, že jsou lidem zachovávacím Boží přikázání, měli mít na pozoru, aby neztratili ducha úcty a zbožné bázně. Písmo svaté učí lidi, jak mají přistupovat k svému tvůrci – s pokorou a úctou, s vírou v božského prostředníka. Člověk by měl přijít na kolenu, jako předmět milosti, jako prosebník u nohou milosrdenství. Tak dosvědčí, že celá duše, tělo i duch jsou poddány svému Stvořiteli.

Při veřejné i soukromé bohoslužbě, když Bohu předkládáme své prosby, je naší povinností pokleknout před Ním. Ježíš, náš příklad, „poklekl na kolena a modlil se“. (Lk 22,41) A o Jeho učednících je zaznamenáno, že také, „poklekli na svá kolena a modlili se“. (Sk 9,40; 20,36) Štěpán „poklekl na kolena“. (Sk 7,60) Pavel prohlásil: „Klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista. (Ef 3,14) Když vyznával hříchy Izraele, Ezdráš poklekl. Daniel „třikrát za den klekal na svá kolena, a modlíval se a vyznával se Bohu svému“. (Da 6,10) A pozvání žalmisty zní: „Pojďte, sklánějme se, a padněme před Ním, klekejme před Hospodinem stvořitelem naším“. (Ž 95,6) RH 30.11.1905

Dává sílu k poslušnosti

Ten, který byl ctěn celým nebem, přišel na tento svět, aby se v lidské podobě postavil do čela lidstva a dokázal padlým andělům a obyvatelům nepadlých světů, že skrze božskou pomoc, jež byla poskytnuta, může jít každý cestou poslušnosti vůči Božím příkazům... 1SM 309

Chci Tě chválit...

Chci Tě chválit, Bože,
ale nevím, jak...
Kdybych třeba byla
zpěvný pták,
jemuž z hrdla tryská
gejzír tónů –
nebo kdybych byla
srdce zvonu,
který zvučí z věže katedrály -
to by se mi pěly
písně chvály!
Já jsem ale jenom
Tvoje hříšné dítě...
Někdy snad jen ústy říkám:
„Miluji Tě...“,
ale svými činy zapírám,
že jsem Tvoje, Otče,
že Tě znám...
Když však stojím před tím,
co jsi stvořil –
vidím, kolik krásy
do všeho jsi vložil –
pod sluneční
nebo hvězdnou oblohou,
jsem znovu přemožena
láskou Tvou...
Proto bych Tě
tolik chválit chtěla.
Tam v hloubi srdce vím,
jak se to dělá...
Odpověď mi dáváš
v slově svém:
Chválit Tě mám
životem...

V. Gajdošíková

